EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 24.6.2026
COM(2026) 560 final

2026/0163 (CNS)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

neuvoston direktiivien 2003/49/EY, 2009/133/EY, 2011/96/EU, (EU) 2016/1164, (EU) 2017/1852 ja (EU) 2025/50 muuttamisesta välitöntä verotusta koskevan unionin kehyksen yksinkertaistamisen sekä EU:n kasvun ja kilpailukyvyn tukemisen osalta

{SEC(2026) 560 final} - {SWD(2026) 560 final} - {SWD(2026) 561 final} - {SWD(2026) 562 final}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

• Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet

Tämä aloite, josta ilmoitettiin komission vuoden 2026 työohjelmassa, on osa komission laajempaa toimintasuunnitelmaa unionin lainsäädännön yksinkertaistamiseksi, tarpeettoman hallinnollisen rasituksen vähentämiseksi ja sisämarkkinoiden kilpailukyvyn vahvistamiseksi.

Välitöntä verotusta koskeva unionin kehys on viime vuosikymmeninä kehittynyt huomattavasti, minkä taustalla ovat globalisaation ja digitaalitalouden kasvava vaikutus, aggressiivisten verosuunnittelustrategioiden ja -käytäntöjen yleistyminen sekä tarve vahvistaa sisämarkkinoiden toimintaa turvaten samalla niiden eheys. Unionissa on annettu useita direktiivejä, joilla pyritään varmistamaan oikeudenmukainen verotus, ehkäisemään veronkiertoa ja helpottamaan rajatylittävää toimintaa sisämarkkinoilla. Neuvoston direktiivissä 2003/49/EU[1] (korko- ja rojaltidirektiivi), neuvoston direktiivissä 2011/96/EU[2] (emo-tytäryhtiödirektiivi) ja neuvoston direktiivissä 2009/133/EY[3] (sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annettu direktiivi) vahvistettiin tiettyjen konsernin sisäisten maksujen lähdeverotusta koskevat yhteiset säännöt sekä rajatylittävien yritysjärjestelyjen verotuksen neutraalius. Neuvoston direktiivissä (EU) 2016/1164[4], sellaisena kuin se on muutettuna neuvoston direktiivillä (EU) 2017/952[5], (veronkiertodirektiivi) vahvistettiin yhteensovitettu vähimmäistason suoja aggressiivisia verosuunnittelukäytäntöjä vastaan. Neuvoston direktiivissä (EU) 2017/1852[6] (veroriitojen ratkaisumekanismeista annettu direktiivi) säädettiin mekanismeista, joiden avulla voidaan ratkaista tehokkaasti rajatylittäviä riitoja unionissa, kun riita liittyy kaksinkertaiseen verotukseen tai johtuu kaksinkertaista verotusta koskevista yleissopimuksista.

Näillä välineillä on yhdessä ollut merkittävä rooli sisämarkkinoiden vahvistamisessa, sillä ne ovat vähentäneet rajatylittävän toiminnan ja investointien esteitä ja samalla mahdollisuuksia veronkiertoon, parantaneet jäsenvaltioiden välistä koordinointia sekä luoneet verotusta koskevan unionin kehyksen sisämarkkinoilla harjoitettavaa rajatylittävää toimintaa varten.

---

1 Neuvoston direktiivi 2003/49/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, eri jäsenvaltioissa sijaitsevien lähiyhtiöiden välisiin korko- ja rojaltimaksuihin sovellettavasta yhteisestä verotusjärjestelmästä (EUVL L 157, 26.6.2003, s. 49, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj).

2 Neuvoston direktiivi 2011/96/EU, annettu 30 päivänä marraskuuta 2011, eri jäsenvaltioissa sijaitseviin emo- ja tytäryhtiöihin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä (EUVL L 345, 29.12.2011, s. 8, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj).

3 Neuvoston direktiivi 2009/133/EY, annettu 19 päivänä lokakuuta 2009, eri jäsenvaltioissa olevia yhtiöitä koskeviin sulautumisiin, jakautumisiin, osittaisjakautumisiin, varojensiirtoihin ja osakkeiden vaihtoihin sekä eurooppayhtiön (SE) tai eurooppaosuuskunnan (SCE) sääntömääräisen kotipaikan siirtoon jäsenvaltioiden välillä sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä (EUVL L 310, 25.11.2009, s. 34, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/133/oj).

4 Neuvoston direktiivi (EU) 2016/1164, annettu 12 päivänä heinäkuuta 2016, sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta (EUVL L 193, 19.7.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1164/oj).

5 Neuvoston direktiivi (EU) 2017/952, annettu 29 päivänä toukokuuta 2017, direktiivin (EU) 2016/1164 muuttamisesta siltä osin kuin on kyse verokohtelun eroavuuksista kolmansien maiden kanssa (EUVL L 144, 7.6.2017, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/952/oj).

6 Neuvoston direktiivi (EU) 2017/1852, annettu 10 päivänä lokakuuta 2017, veroriitojen ratkaisumekanismeista Euroopan unionissa (EUVL L 265, 14.10.2017, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1852/oj).

Samaan aikaan unionin lainsäädännössä välittömän verotuksen alalla ajan mittaan tapahtunut kehitys, kansalliset täytäntöönpanoerot ja kansainvälisen verotuksen kehittyminen ovat lisänneet merkittävästi unionin yhteisöverokehyksen monimutkaisuutta ja siten rasitusta, jota rajojen yli toimiville yrityksille ja unionin veroviranomaisille aiheutuu sääntöjen noudattamisesta. Edellä mainitut direktiivit on laadittu eri aikoina, ja jokainen niistä kuvastaa erilaisia olosuhteita. Lisäksi neuvoston direktiivin (EU) 2022/2523[7] (pilaria 2 koskeva direktiivi) mukaisten maailmanlaajuista vähimmäisverotasoa koskevien sääntöjen täytäntöönpano on muuttanut kehystä, jossa monia unionin voimassa olevia väärinkäytösten vastaisia toimenpiteitä sovelletaan. Erityisesti tietyt veronkiertodirektiivin säännökset voivat johtaa päällekkäisiin lopputuloksiin tai suhteettomaan vaatimusten noudattamisesta aiheutuvaan rasitukseen, kun niitä sovelletaan yhtä aikaa pilaria 2 koskevien sääntöjen kanssa. Korko- ja rojaltidirektiivin ja emo-tytäryhtiödirektiivin soveltamisesta saadut kokemukset ovat puolestaan osoittaneet, että kyseisissä direktiiveissä säädetyn lähdeverohuojennuksen käytännön soveltaminen luo menettelyllisiä esteitä ja oikeudellista epävarmuutta. Myös veronkiertodirektiivin tiettyjen säännösten soveltaminen on herättänyt kysymyksiä, sillä kyseinen direktiivi sisältää joitakin säännöksiä, jotka eivät enää täysin vastaa nykyisiä taloudellisia realiteetteja tai aiheuttavat suhteetonta sääntöjen noudattamiseen liittyvää rasitusta tai oikeudellista epävarmuutta eivätkä tue riittävästi investointeja ja kasvua sisämarkkinoilla. Erityisesti tutkimus- ja kehitysmenojen verokohtelua koskevan unionin yhteisen kehyksen puuttuminen lisää hajanaisuutta jäsenvaltioiden välillä ja voi vääristää tai estää investointipäätöksiä ja innovointia sisämarkkinoilla.

Tässä ehdotuksessa on otettu huomioon tarve varmistaa, että välitöntä verotusta koskeva unionin kehys säilyy yhdenmukaisena, oikeasuhteisena ja tehokkaana. Ehdotuksella pyritään yksinkertaistamaan unionin nykyistä välitöntä verotusta koskevaa kehystä tavoitteena vähentää tarpeetonta sääntöjen noudattamisesta aiheutuvaa rasitusta, parantaa oikeusvarmuutta ja varmistaa sisämarkkinoiden yhtenäinen toiminta. Tätä varten ehdotuksessa esitetään muutoksia emo-tytäryhtiödirektiiviin, korko- ja rojaltidirektiiviin (sekä siihen liittyvää kohdennettua muutosta liikaa perittyjen lähdeverojen nopeammasta ja turvallisemmasta huojentamisesta annettuun neuvoston direktiiviin (EU) 2025/50[8] eli niin kutsuttuun FASTER-direktiiviin), sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annettuun direktiiviin, veronkiertodirektiiviin ja veroriitojen ratkaisumekanismeista annettuun direktiiviin.

- **Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa**

Tämä koontiehdotus on yhdenmukainen EU:n voimassa olevan välitöntä verotusta koskevan politiikan kanssa. Ehdotuksella yksinkertaistetaan ja nykyaikaistetaan välitöntä verotusta koskevaa unionin säännöstöä säilyttäen samalla direktiivien alkuperäiset tavoitteet. Ehdotus edistää komission laajempaa tavoitetta vahvistaa unionin kilpailukykyä vähentämällä tarpeetonta vaatimusten noudattamisesta aiheutuvaa rasitusta, parantamalla oikeusvarmuutta sekä helpottamalla rajatylittäviä investointeja ja rajatylittävää liiketoimintaa sisämarkkinoilla.

Unionin sisäisten korkovirtojen, rojaltien ja voitonjaon lähdeverovapautuksen osalta ehdotus perustuu FASTER-direktiivillä aikaansaatuun edistykseen ja siinä puututaan

[7] Neuvoston direktiivi (EU) 2022/2523, annettu 14 päivänä joulukuuta 2022, monikansallisten konsernien ja suurten kotimaisten konsernien maailmanlaajuisen vähimmäisverotason varmistamisesta unionissa (EUVL L 328, 22.12.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).

[8] Neuvoston direktiivi (EU) 2025/50, annettu 10 päivänä joulukuuta 2024, liikaa perittyjen lähdeverojen nopeammasta ja turvallisemmasta huojentamisesta (EUVL L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).

päällekkäisyyksiin, hajanaisuuteen ja vanhentuneisiin menettelyllisiin ja aineellisiin vaatimuksiin, jotka aiheuttavat kohtuuttomia kustannuksia unionissa yli rajojen toimiville yrityksille.

Ehdotus myös tukee pilaria 2 koskevan direktiivin täytäntöönpanoa unionissa, ja lisäksi sillä pyritään yksinkertaistamaan ja poistamaan veronkiertodirektiiviin sisältyviä päällekkäisiä säännöksiä sekä varmistamaan, että nykyinen välitöntä verotusta koskeva unionin kehys säilyy yhdenmukaisena, kun otetaan huomioon kansainvälisen verotuksen viimeaikainen kehitys. Tätä ehdotusta olisi myös tarkasteltava yhdessä hallinnollista yhteistyötä koskevan direktiivin (DAC) uudelleenlaatimista koskevan ehdotuksen kanssa, jolla yksinkertaistetaan tiettyjä raportointivelvoitteita ja -menettelyjä, myös pilaria 2 koskevan direktiivin soveltamisalaan kuuluvien monikansallisten konsernien osalta.

Yhdessä näillä kahdella aloitteella luodaan yhtenäisempi, nykyaikainen ja kilpailukykyinen verokehys sisämarkkinoilla toimiville yrityksille. Samalla ehdotuksissa säilytetään korkeatasoinen suoja veronkiertoa ja väärinkäytöksiä vastaan unionissa. Tämä aloite ei heikennä nykyisiä suojatoimia, vaan sillä pikemminkin varmistetaan, että väärinkäytösten vastaiset säännöt säilyvät oikeasuhteisina, yhdenmukaisina ja tehokkaina, kun otetaan huomioon kansainvälisen verotuksen viimeaikainen kehitys ja käytännön täytäntöönpanokokemukset, sekä poistetaan tarpeeton monimutkaisuus ja oikeudellinen epävarmuus ja vähennetään hallinnollista rasitusta veronmaksajien ja veroviranomaisten kannalta.

- **Yhdenmukaisuus unionin muiden politiikkojen kanssa**

Tämä ehdotus on yhdenmukainen komission laajempien yksinkertaistamiseen, kilpailukykyyn ja sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan liittyvien poliittisten tavoitteiden kanssa. Se edistää unionin kilpailukyvyn vahvistamista koskevaa tavoitetta vähentämällä esteitä, jotka vaikeuttavat rajatylittäviä investointeja ja taloudellista toimintaa sisämarkkinoilla, ja on siten linjassa EU:n kilpailukykyä käsittelevän Draghin raportin[9] ja EU:n kilpailukykykompassissa[10] asetettujen laajempien tavoitteiden kanssa.

Kuten edellä kuvataan, aloite vähentää hallinnollista rasitusta merkityksellisellä tavalla. Se myös edistää osaltaan komission muita painopisteitä, kuten vahvan säästö- ja investointiunionin[11] rakentamista, ja lisäksi siinä otetaan huomioon välittömän kuluksi kirjaamisen merkitys tutkimus- ja kehitysinvestointipäätösten kannalta, mikä nostettiin esille puhtaan teollisuuden kehityksen ohjelman tukemisesta 2 päivänä heinäkuuta 2025 annetussa suosituksessa[12]. Yleisemmällä tasolla ehdotus edistää rajatylittävää liiketoimintaa ja liiketoiminnan laajentamista sisämarkkinoilla sekä helpottaa yritysten uudelleenjärjestelyjä direktiivin (EU) 2017/1132[13], sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä (EU) 2019/2121[14]

---

9 "The Draghi report on EU competitiveness".

10 Euroopan komissio, *EU:n kilpailukykykompassi*, COM(2025) 30 final.

11 Säästö- ja investointiunionin päätavoitteisiin kuuluu yhdentyneiden rahoitusmarkkinoiden esteiden poistaminen ja investointien tukeminen, kuten selitetään sivulla https://finance.ec.europa.eu/regulation-and-supervision/savings-and-investments-union_en#what.

12 Komission suositus, annettu 2 päivänä heinäkuuta 2025, verokannustimista puhtaan teollisen kehityksen ohjelman tukemiseksi puhtaan teollisen kehityksen valtiontukikehyksen puitteissa, C(2025) 4319 final.

13 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2017/1132, annettu 14 päivänä kesäkuuta 2017, tietyistä yhtiöoikeuden osa-alueista (EUVL L 169, 30.6.2017, s. 46, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj).

14 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/2121, annettu 27 päivänä marraskuuta 2019, direktiivin (EU) 2017/1132 muuttamisesta rajatylittävien yhtiömuodon muutosten, sulautumisten ja jakautumisten osalta (EUVL L 321, 12.12.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2121/oj).

(rajatylittäviä yhtiömuodon muutoksia, sulautumisia ja jakautumisia koskeva direktiivi), mukaisesti.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

• Oikeusperusta

Tämä ehdotus kuuluu Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT-sopimus) 115 artiklan soveltamisalaan. Ehdotuksessa esitettyjen sääntöjen tarkoituksena on jäsenvaltioiden sellaisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentäminen, jotka suoraan vaikuttavat sisämarkkinoiden toteuttamiseen ja toimintaan. Sen vuoksi ehdotus on hyväksyttävä kyseisen artiklan mukaisesti erityistä lainsäätämisjärjestystä noudattaen ja aloite olisi toteutettava direktiivinä. Unionin toimivalta tällä osa-alueella on jaettu jäsenvaltioiden kanssa.

• Toissijaisuusperiaate (jaetun toimivallan osalta)

Unionilla on välittömän verotuksen alalla jäsenvaltioiden kanssa jaettu toimivalta SEUT-sopimuksen 115 artiklan perusteella. SEUT-sopimuksen 5 artiklan 3 kohdassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti unionin tasolla voidaan toteuttaa toimia vain, jos jäsenvaltiot eivät voi yksin riittävällä tavalla saavuttaa suunnitellun toiminnan tavoitteita, vaan ne voidaan ehdotetun toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin EU:n tasolla.

Kullakin jäsenvaltiolla on oma kansallinen verojärjestelmänsä, joka perustuu kunkin jäsenvaltion erityisiin taloudellisiin painopisteisiin, talousarvioon liittyviin edellytyksiin ja poliittisiin valintoihin. On kuitenkin tilanteita, joissa on välttämätöntä toteuttaa koko EU:n laajuisia toimia, jotta säilytetään oikeudenmukaiset, tehokkaat sisämarkkinat ja ylläpidetään perusvapauksia. Esimerkiksi korko- ja rojaltidirektiivi ja emo-tytäryhtiödirektiivi otettiin käyttöön sen varmistamiseksi, että osinkoja, korkoja ja rojaltimaksuja kohdellaan yhdenvertaisesti, kun suoritetaan maksuja eri jäsenvaltioissa sijaitsevien veronmaksajien välillä. Vastaavasti sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annetulla direktiivillä luodaan tiettyihin unionin sisällä toteutettaviin rajatylittäviin yritysjärjestelyihin sovellettava yhteinen verokehys, jolla varmistetaan, että sulautumiset, jakautumiset, varojensiirrot ja osakkeiden vaihdot voidaan toteuttaa ilman välitöntä verotusta, mikä vähentää yritysten uudelleenjärjestelyjen verotuksellisia esteitä, jotka voisivat vaikuttaa liiketoimintapäätöksiin. Veronkiertodirektiivissä puolestaan vahvistetaan yhteiset veronkierron vastaiset säännöt. Niillä torjutaan veropohjan rapautumiseen ja voitonsiirtoihin liittyviä riskejä, jotka johtuvat usein jäsenvaltioiden kansallisten verojärjestelmien välisistä eroista tai hajanaisuudesta tai joita kyseiset erot pahentavat. Veroriitojen ratkaisumekanismeista annetussa direktiivissä vahvistetaan säännöt sellaisten riitojen ratkaisemiseksi, jotka johtuvat kaksinkertaista verotusta koskevien sopimusten tulkinnasta ja soveltamisesta jäsenvaltioissa.

Vastuu kansallisten verosääntöjen yksinkertaistamisesta on edelleen jäsenvaltioilla, mutta voimassa olevaa välitöntä verotusta koskevaa EU:n säännöstöä voidaan perussopimusten mukaisesti muuttaa vain EU:n tason toimilla. Tämä on tarpeen, jotta voidaan yksinkertaistaa ja selkeyttää yhteisiä sääntöjä, ratkaista tunnistettuja haasteita ja siten parantaa EU:n yritysten kilpailukykyä. Näin ollen verotusta koskevan koontidirektiivin tavoitteita ei voida saavuttaa riittävällä tavalla, jos kukin jäsenvaltio toimii yksin.

EU:n toimet tällä alalla tuottaisivat myös selvää EU:n tason lisäarvoa sekä yrityksille että veroviranomaisille. Tavoitteena on poistaa päällekkäiset ja tarpeettomat säännöt,

virtaviivaistaa menettelyjä, vähentää kaksinkertaista verotusta ja markkinoiden vääristymiä edelleen, selventää käsitteitä, poistaa vanhentuneet säännökset ja puuttua sääntöjen epäjohdonmukaiseen tai erilaiseen soveltamiseen jäsenvaltioissa. Ehdotus selkeyttäisi ja yksinkertaistaisi EU:n verosääntöjä ja -menettelyjä, jolloin yrityksille aiheutuisi nykyistä vähemmän kustannuksia niiden harjoittaessa toimintaa useissa jäsenvaltioissa. Tällä tavoin voitaisiin hyödyntää sisämarkkinoiden tarjoamia mahdollisuuksia paremmin ja yritysten perustaminen ja investoiminen sisämarkkinoilla olisi houkuttelevampaa. Veroviranomaisten kannalta selkeämmät ja tehokkaammat säännöt yksinkertaistaisivat sääntöjen noudattamisen valvontaa ja verotarkastuksia sekä vähentäisivät riitoja ja hallinnollista rasitusta.

- **Suhteellisuusperiaate**

Tämä ehdotus rajoittuu kohdennettuihin muutoksiin, jotka ovat tarpeen unionin voimassa olevan verolainsäädännön yksinkertaistamiseksi sekä sen yhdenmukaisuuden ja tehokkuuden parantamiseksi. Ehdotuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi. Siinä säilytetään voimassa olevien direktiivien keskeiset tavoitteet ja suojatoimet sekä päivitetään, virtaviivaistetaan tai yksinkertaistetaan erityissäännöksiä, joiden on todettu aiheuttavan tarpeetonta monimutkaisuutta, hallinnollista rasitusta, oikeudellista epävarmuutta tai suhteettomia sääntöjen noudattamiseen liittyviä kustannuksia. Näin ollen ehdotuksessa on tasapainotettu yksinkertaistaminen, oikeusvarmuus ja alkuperäisten tavoitteiden säilyttäminen, jotta varmistetaan korkeatasoinen suoja veronkiertoa vastaan sisämarkkinoilla.

- **Toimintatavan valinta**

Kyseessä on ehdotus direktiiviksi, joka on oikeusperustan (SEUT-sopimuksen 115 artiklan) nojalla ainoa sallittu väline.

3. JÄLKIARVIOINTIEN, SIDOSRYHMIEN KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

- **Jälkiarvioinnit/toimivuustarkastukset**

Sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien, veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta annetun neuvoston direktiivin (EU) 2016/1164 arviointia koskevassa komission yksiköiden valmisteluasiakirjassa tarkastellaan paremman sääntelyn arviointikriteerien mukaisesti veronkiertodirektiivin ja sen muuttamisesta annetun direktiivin täytäntöönpanoa ja vaikutuksia. Arvioinnissa tarkastellaan kyseisten direktiivien tehokkuutta, vaikuttavuutta, merkityksellisyyttä ja johdonmukaisuutta sekä niistä EU:n tasolla saatavaa lisäarvoa. Arviointi perustuu ensisijaisesti ulkopuolisen toimeksisaajan tekemän tutkimuksen tuloksiin. Toimeksisaaja teki syvähaastatteluja 15 jäsenvaltion kansallisille veroviranomaisille ja kuuli loppujen 12 jäsenvaltion veroviranomaisia kyselytutkimuksen avulla. Toimeksisaaja teki syvähaastatteluja myös yksityisen sektorin sidosryhmille (muun muassa EU:n tason ja kansallisille elinkeinoelämän järjestöille, monikansallisille konserneille, veroneuvojille, tutkijoille ja kansalaisjärjestöille) tätä varten otokseen valituissa kymmenessä jäsenvaltiossa. Lisäksi se toteutti kyselytutkimuksen veroneuvojille sekä 20 monikansalliselle konsernille suunnatun kohdennetun kyselytutkimuksen kaikissa 27 jäsenvaltiossa.

Arvioinnin tuloksia on hyödynnetty näyttönä aloitteeseen liittyvässä vaikutustenarvioinnissa. Näiden havaintojen ja tämän aloitteen yhteydessä käsiteltyjen kysymysten välistä yhteyttä kuvataan tarkemmin vaikutustenarvioinnissa.

- **Sidosryhmien kuuleminen**

Tähän aloitteeseen liittyvä sidosryhmien kuulemisstrategia koostui kannanottopyynnöstä ja kohdennetuista kuulemisista. Julkista kuulemista ei järjestetty, koska veronkiertodirektiiviä koskevan perusteellisen tutkimuksen lisäksi järjestettiin 15 kuukauden aikana laajoja kohdennettuja kuulemisia keskeisten sidosryhmien keskuudessa. Kohdennettuihin kuulemisiin osallistui laajasti keskeisiä sidosryhmiä sekä 27 jäsenvaltion kansallisia viranomaisia. Kaikki saadut kannanotot otettiin huomioon tähän ehdotukseen liittyvässä vaikutustenarvioinnissa. Sen liitteessä 2 esitetään sidosryhmien kuulemisesta laadittu yhteenveto, jossa kuvataan tarkemmin vastaajien profiilit ja saadut vastaukset.

Komission yksiköt kuulivat jäsenvaltioita koko prosessin ajan tätä varten järjestetyissä komission työryhmän IV (välitön verotus) ja neuvoston korkean tason työryhmän kokouksissa.

Lisäksi 16. helmikuuta 2026 julkaistiin kannanottopyyntö[15], joka oli avoinna 30. maaliskuuta 2026 asti. Kuulemisessa pyydettiin palautetta toimien tarpeesta sekä kerättiin näyttöä muun muassa hallinnollisista kustannuksista, menettelyihin liittyvistä rasitteista, vanhentuneista tai päällekkäisistä säännöistä ja sääntöjen tulkinnan epäselvyyksistä tai eroista. Kannanottopyyntöön saatiin yhteensä 117 vastausta elinkeinoelämän järjestöiltä ja yrityksiltä mutta myös kansalaisilta sekä akateemisilta laitoksilta, kansalaisjärjestöiltä ja ammattiliitoilta.

Yleisesti ottaen sidosryhmät kannattivat varauksetta aloitetta EU:n nykyisten verosääntöjen yksinkertaistamiseksi, jotta voidaan parantaa sisämarkkinoiden toimintaa ja varmistaa, että Eurooppa on houkutteleva paikka liiketoiminnalle ja investointien toteuttamiselle. Siitä, miten yksinkertaistaminen voitaisiin toteuttaa, esitettiin kuitenkin vaihtelevia näkemyksiä.

Useimpien sidosryhmien mielestä voimassa olevia direktiivejä pitäisi yksinkertaistaa esimerkiksi järkeistämällä ja nykyaikaistamalla niitä, vähentämällä päällekkäisyyksiä, epäjohdonmukaisuuksia, hajanaista täytäntöönpanoa ja hallinnollista rasitusta, yhdenmukaistamalla ja selkeyttämällä direktiiveissä käytettyjä termejä ja niissä vahvistettuja sääntöjä ja menettelyjä (esimerkiksi digitaalisten välineiden avulla) sekä rajoittamalla kansallista harkintavaltaa direktiivien täytäntöönpanon suhteen. Osa sidosryhmistä myös korosti, että on tärkeää yksinkertaistaa sääntöjä ja menettelyjä pk-yritysten kannalta.

- **Asiantuntijatiedon keruu ja käyttö**

Komissio hyödynsi yhteisen tutkimuskeskuksensa asiantuntemusta ehdotusta valmistellessaan. Yhteinen tutkimuskeskus käytti aloitteen mahdollisten vaikutusten arvioimiseksi CORTAX-mallia. CORTAX-malli on yleisen tasapainon malli, jonka tarkoituksena on arvioida yhteisöverouudistusten vaikutuksia 27 jäsenvaltiossa. Mallissa käytetään eri tietolähteistä saatavia yksityiskohtaisia tietoja. Komissio käytti ehdotuksen valmistelussa myös ulkopuolista asiantuntemusta: veronkiertodirektiiviä koskevassa arvioinnissa, jonka tuloksiin aloite ja vaikutustenarviointi perustuvat,[16] on otettu huomioon ulkopuolisen toimeksisaajan tekemän, veronkiertodirektiiviä käsittelevän ulkoisen tutkimuksen tulokset.

---

15 Kannanottopyyntö vaikutustenarviointia varten – Ares(2026)1712759.

16 Komission yksiköiden valmisteluasiakirja sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta annetun neuvoston direktiivin (EU) 2016/1164 arvioinnista.

- **Vaikutustenarviointi**

Tämän aloitteen valmistelemista varten tehtiin vaikutustenarviointi. Vaikutustenarvioinnin luonnos toimitettiin 8. huhtikuuta 2026 komission sääntelyntarkastelulautakunnalle, joka kokoontui 29. huhtikuuta 2026. Sääntelyntarkastelulautakunnan tehtäviä koskevan, komission puheenjohtajan 28. huhtikuuta 2026 antaman päätöksen[17] perusteella sääntelyntarkastelulautakunta antoi 4. toukokuuta varauksettoman lausunnon suosituksineen. Huhtikuun 8. päivänä annetussa päätöksessä määrätään, että koontiehdotuksia käsitellään kohdennettuina aloitteina, joista sääntelyntarkastelulautakunta ei anna varaukselisia lausuntoja. Sääntelyntarkastelulautakunta antoi kuitenkin joitakin suosituksia sekä parannusehdotuksia, jotka koskivat ongelmien, tavoitteiden ja arvioinnissa esitetyn toimintalogiikan välistä yhteyttä, toimintavaihtoehtojen valikoimaa ja sisältöä, yleistä tavoitetta (EU:n verosääntöjen korkean tason säilyttäminen) koskevaa analyysia sekä kustannus-hyötyanalyysia, mukaan lukien arvioinnissa käytettyjen oletusten luotettavuus. Vaikutustenarviointia tarkistettiin näiden suositusten pohjalta.

Vaikutustenarvioinnissa arvioidaan useiden eri toimintavaihtoehtojen vaikutuksia. **Korko- ja rojaltidirektiivin ja emo-tytäryhtiödirektiivin mukaisten lähdeverojen** osalta vaikutustenarvioinnissa esitetään yhtenä vaihtoehtona kaikkien EU:n sisäisten korko-, rojalti- ja osinkomaksujen vapauttamista veroista laajentamalla näiden direktiivien soveltamisalaa sekä verohuojennuksiin liittyvien etukäteismenettelyjen poistamista. Toisena vaihtoehtona arvioitiin korko- ja rojaltidirektiivin ja emo-tytäryhtiödirektiivin soveltamisalan ja menettelyjen yhdenmukaistamista. **Veronkiertodirektiivin mukaisen ulkomaisia väliyhtiöitä koskevan lainsäädännön** osalta vaikutustenarvioinnissa arvioidaan vaihtoehtoina mallin A pakollista soveltamista tai pilarin 2 soveltamisalaan kuuluvia yrityksiä koskevaa poikkeusta (tai vaihtoehtoisesti pilarin 2 ehdot täyttävän kotimaisen vähimmäismääräisen täydennysveron huomioon ottamista määritettäessä, peritäänkö ulkomaiselta väliyhtiöltä veroa, ja jos peritään, vähennetäänkö täydennysvero ulkomaiselta väliyhtiöltä perittävästä verosta). Lisäksi analyysissa arvioidaan pk-yrityksiä koskevaa poikkeusta. **Tutkimus- ja kehitysinvestointien** osalta tarkastellaan tutkimus- ja kehitystoimintaan (T&K) liittyvän aineellisen käyttöomaisuuden kustannusten välitöntä kuluksi kirjaamista (siten, että kuluksi kirjattavat T&K-kustannukset määriteltäisiin edelleen kansallisella tasolla) ja verrataan tätä vaihtoehtoa nykytilanteeseen. **Veronkiertodirektiivin mukaisen koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön** osalta arvioitiin useita vaihtoehtoja, joiden kaikkien päätavoitteena on varmistaa oikeudenmukaisuus ja lieventää säännön myötäsyklisyysvaikutuksia. Arvioituja vaihtoehtoja olivat pk-yrityksiä koskeva poikkeus, EBITDAan perustuvan 30 prosentin enimmäismäärän pakollinen soveltaminen, tiettyjen tällä hetkellä vapaaehtoisten mukautusten pakollinen soveltaminen, vähäriskisten kolmansien osapuolten lainoja koskeva poikkeus sekä rajoittamaton verovähennysoikeus kannattavuusshokkien tapauksessa. Vaikutustenarvioinnissa arvioidaan myös mahdollisia muutoksia, joilla poistettaisiin **tuotuja verokohtelun eroavuuksia** koskevat säännöt, yhdenmukaistettaisiin **sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annettu direktiivi** rajatylittävistä sulautumisista yhtiöoikeuden näkökulmasta annetun direktiivin kanssa joko dynaamisten viittausten avulla tai ottamalla käyttöön uusia yritysjärjestelyjä tai tehtäisiin **veroriitojen ratkaisumekanismeista annettuun direktiiviin** useita kohdennettuja parannuksia menettelysääntöjen selventämiseksi ja neuvoston täytäntöönpanosäädösten käytön mahdollistamiseksi.

Vaikutustenarvioinnissa tarkastellaan kolmea näiden vaihtoehtojen yhdistelmää:

[17] Komission puheenjohtajan päätös päätöksen P(2020)2 muuttamisesta sääntelyntarkastelulautakunnan tehtävien osalta, 28.4.2026.

a) **Kattava koontidirektiivi**: Tämä yhdistelmä sisältää kaikki toimintavaihtoehdot, ja siihen on tapauksen mukaan valittu kaikkein kunnianhimoisimmat vaihtoehdot aloitteen tärkeimmistä toimenpiteistä, jotka koskevat rajatylittävien korkojen, rojaltimaksujen ja osinkojen verotusta sekä ulkomaisten väliyhtiöiden verotusta, jotta voidaan arvioida kaikkein kunnianhimoisimpia yksinkertaistamismahdollisuuksia.

b) **Kunnianhimoltaan keskitasoinen koontidirektiivi:** Tämä yhdistelmä sisältää kaikki toimintavaihtoehdot tutkimus- ja kehitysmenoja koskevia toimia lukuun ottamatta, mutta siihen on valittu vähemmän kunnianhimoiset vaihtoehdot korko- ja rojaltidirektiivin ja emo-tytäryhtiödirektiivin mukaisten lähdeverojen sekä veronkiertodirektiivin mukaisten ulkomaisten väliyhtiöiden osalta.

c) **Kunnianhimoltaan rajallinen koontidirektiivi:** Tässä versiossa yksinkertaistetaan ja virtaviivaistetaan nykyisiä toimenpiteitä ja säilytetään nykytilanne muiden toimintavaihtoehtojen osalta.

Vaikutustenarvioinnissa todetaan, että suositeltavin toimenpidepaketti on kattava koontidirektiivi. Sen lisäksi, että sillä voidaan saavuttaa aloitteen erityistavoitteet, se on myös toimintavaihtoehdoista vaikuttavin ja tehokkain, kuten vaikutustenarvioinnissa selitetään.

Vaikutustenarviointiin sisältyy aloitteen kustannus-hyötyanalyysi, jonka odotetaan olevan myönteinen. Aloitteen **hyödyt** liittyvät yksinkertaistamiseen, joka voi vähentää merkittävästi verosäännösten noudattamisesta EU:n veronmaksajille aiheutuvia kustannuksia. Vaikutustenarvioinnissa esitetään mahdolliset kustannussäästöt EU:n yrityksille ja taloudelle, kun nykyiset verosäännösten noudattamisesta aiheutuvat kustannukset mahdollisesti pienenevät, sekä laajemmat ja pidemmän aikavälin makrotaloudelliset vaikutukset. Edellä kuvattujen etujen perusteella kattavan koontidirektiivin arvioidaan olevan paras vaihtoehto. Tämän vaihtoehdon arvioidaan karkeasti vähentävän sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja taloudellisia kustannuksia noin 6,6 miljardilla eurolla vuodessa. Tästä noin 2 miljardia euroa vuodessa on toistuvia kustannuksia, joissa aikaansaatava säästö liittyy hallinnollisen rasituksen kevenemiseen (ks. erittely luvuista vaikutustenarvioinnin liitteessä 3). Lisäksi joidenkin parhaaksi arvioituun vaihtoehtoon sisältyvien yksittäisten toimenpiteiden arvioidaan kasvattavan EU:n BKT:tä pitkällä aikavälillä (lähdeverovapautuksen arvioidaan kasvattavan BKT:tä noin 0,04 % ja tietyn tutkimus- ja kehitystoimintaan liittyvän käyttöomaisuuden kulujen välittömän kirjaamisen noin 0,2 %).

Vaikutustenarvioinnissa kuvataan myös joitakin **mahdollisia kustannuksia**. Verotusta koskevan koontiehdotuksen tarkoituksena on vähentää nykyisiä toistuvia kustannuksia yksinkertaistamalla EU:n verosääntöjä mahdollisuuksien mukaan. Näin ollen aloitteesta ei odoteta aiheutuvan merkittäviä kustannuksia yrityksille eikä veroviranomaisille, kuten 6 luvussa ja liitteessä 3 esitetään – arvion mukaan aloitteesta ei aiheudu niille lainkaan kustannuksia tai kustannukset ovat hyvin pieniä tai merkityksettömiä.

Vaikutustenarvioinnin mukaan aloitteella ei odoteta olevan myöskään erityisiä suoria ympäristövaikutuksia, koska kyseessä on välittömän verotuksen alalla toteutettava horisontaalinen yksinkertaistamistoimenpide, eikä olennaisia suoria sosiaalisia vaikutuksia, sillä ehdotus ei koske työntekijöiden oikeuksia, sosiaalisia oikeuksia tai muita niihin suoraan liittyviä oikeuksia. Mahdolliset ympäristö- tai sosiaaliset vaikutukset olisivat näin ollen epäsuoria vaikutuksia, jotka riippuisivat siitä, miten EU:n yritykset käyttäisivät vapautuneita resursseja. Koska ympäristövaikutusten odotetaan olevan vähäiset, tähän aloitteeseen liittyvässä vaikutustenarvioinnissa ei tehty ”ei merkittävää haittaa” -periaatteen mukaista arviointia eikä ilmastoa koskevaa yhdenmukaisuustarkastusta.

- **Sääntelyn toimivuus ja yksinkertaistaminen**

Ehdotuksen tavoitteena on vähentää sekä verovelvollisten että veroviranomaisten sääntelytaakkaa. Verosäännösten noudattamisesta aiheutuvat kustannukset ovat rasite yrityksille, ja niiden alentaminen on aloitteen huomattava etu. Kuten edellä todetaan, tämän koontiehdotuksen arvioidaan karkeasti vähentävän sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja taloudellisia kustannuksia sisämarkkinoilla kaikkiaan noin 6,6 miljardilla eurolla vuodessa. Tästä noin 2 miljardia euroa vuodessa on toistuvia kustannuksia, joissa aikaansaatava säästö liittyy hallinnollisen rasituksen kevenemiseen. Esimerkiksi korkojen, rojaltimaksujen ja osinkojen täysi verovapaus (joka toteutettaisiin korko- ja rojaltidirektiiviin ja emo-tytäryhtiödirektiiviin tehtävillä muutoksilla) alentaisi yhteisöverovelvollisten kustannuksia arviolta yhteensä 5,34 miljardilla eurolla vuodessa. Ulkomaisia väliyhtiöitä koskevien sääntöjen käytöstä poistaminen (veronkiertodirektiiviin tehtävillä muutoksilla) pilarin 2 soveltamisalaan kuuluvien monikansallisten konsernien osalta voisi vähentää sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia noin 160 miljoonaa euroa vuodessa. Tutkimus- ja kehitystoimintaan liittyvän käyttöomaisuuden kustannusten välitön kuluksi kirjaaminen voisi vähentää sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia noin 265 miljoonalla eurolla vuodessa. Sääntöjen noudattamisesta aiheutuvien kustannusten väheneminen hyödyttää myös pk-yrityksiä. Säästöjä voidaan saada aikaan erityisesti i) ottamalla käyttöön erityinen poikkeus veronkiertodirektiivin mukaisista ulkomaisia väliyhtiöitä koskevista säännöistä, mikä voisi vähentää sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia noin 90 miljoonalla eurolla vuodessa, sekä ii) vapauttamalla pk-yritykset käytännössä veronkiertodirektiivin mukaisesta koron vähennysoikeutta rajoittavasta säännöstä (edellyttämällä, että 3 miljoonan euron safe harbour -raja muutetaan pakolliseksi kolmen vuoden kuluessa ehdotuksen voimaantulosta), mikä voisi vähentää sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia 69 miljoonalla eurolla. Kolmansien osapuolten myöntämiä vähäriskisiä lainoja koskeva poikkeus voisi vähentää sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia noin 430 miljoonalla eurolla vuodessa. Sääntöjen noudattamisesta aiheutuvien kustannusten arvioitua vähenemistä käsitellään yksityiskohtaisesti vaikutustenarvioinnissa.

Ehdotuksen tavoitteena on yksinkertaistaa EU:n verosääntöjä, jotta edistetään EU:n kilpailukykyä vaikuttavalla ja tehokkaalla tavalla säilyttäen samalla EU:n verosääntöjen korkea taso. Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi ehdotuksella yksinkertaistetaan EU:n veroympäristöä yhdessä uudelleenlaaditun DAC-direktiivin kanssa varmistamalla, että aineelliset verosäännöt ovat ajan tasalla ja tarkoituksenmukaisia. Tämän pitäisi vähentää byrokratiaa sekä rajatylittävän toiminnan esteitä. Ehdotuksella muutetaan välitöntä verotusta koskevaa EU:n säännöstöä pyrkien sen yksinkertaistamiseen, ja muutosten odotetaan selkeyttävän, helpottavan ja tehostavan verosäännösten noudattamista EU:ssa. Lisäksi ehdotuksessa esitetyt uudet yhdenmukaistetut säännöt perustuvat nykyisiin lähestymistapoihin, kuten lähdeveromenettelyjä koskevaan FASTER-direktiiviin, tai kehysten yksinkertaistamiseen (esimerkiksi tutkimukseen ja kehitykseen liittyvien omaisuuserien poistaminen verotuksessa), mikä myös osaltaan vähentää yrityksille aiheutuvia alkuvaiheen mukautumiskustannuksia.

- **Perusoikeudet**

Ehdotuksella ei odoteta olevan merkittäviä vaikutuksia perusoikeuksiin. Ehdotetut toimenpiteet ovat yhteensopivia Euroopan unionin perusoikeuskirjassa[18] vahvistettujen oikeuksien, vapauksien ja periaatteiden kanssa. Hajanaisuuden ja sääntöjen noudattamista koskevien tarpeettomien vaatimusten vähentäminen, ennakoitavuuden parantaminen ja

[18] Euroopan unionin perusoikeuskirja (EUVL C 326, 26.10.2012, s. 391).

rajatylittävän liiketoiminnan helpottaminen sisämarkkinoilla voivat jossakin määrin edistää elinkeinovapautta ja sijoittautumisoikeuden tehokasta käyttöä. Tällaisten mahdollisten vaikutusten ei kuitenkaan voida katsoa tarkoittavan, että tässä direktiivissä mainitut ongelmat johtaisivat syrjintään tai perusteettomiin rajoituksiin. Näin ollen aloitteen katsotaan olevan yhdenmukainen perusoikeuskirjan kanssa.

Siltä osin kuin aloitteen täytäntöönpano edellyttää henkilötietojen käsittelyä, tämän on oltava täysin sovellettavan unionin kehyksen mukaista. Näin turvataan perusoikeuskirjan ja yleisen tietosuoja-asetuksen[19] soveltamisalaan kuuluvat henkilötietojen suojaa koskevat oikeudet.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Aloitteella ei ole vaikutuksia EU:n talousarvioon.

5. LISÄTIEDOT

• Toteuttamissuunnitelmat, seuranta, arviointi ja raportointijärjestelyt

Komissio seuraa ja arvioi verotusta koskevan koontidirektiivin täytäntöönpanoa ja soveltamista säännöllisesti. Seuranta ja arviointi toteutetaan tiiviissä yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa, ja siinä käytetään seuraavia indikaattoreita: verosääntöjen noudattamisesta aiheutuvat kustannukset, sellaisten tapausten lukumäärä, joissa ylimeneviä vieraan pääoman menoja ei ole voitu vähentää, tutkimus- ja kehitysinvestointien määrä EU:ssa, veroviranomaisten kustannukset ja kustannussäästöt, sidosryhmien näkemykset esimerkiksi tulkintaan liittyvistä, teknisistä ja käytännön kysymyksistä, kustannuksista ja hyödyistä ja koontidirektiivin käytännön vaikutuksista, veroriitojen ratkaisumekanismien avulla ratkaistujen tapausten lukumäärä, verovajeiden ja päällekkäisten verojen esiintyminen, suorien ulkomaisten sijoitusten virrat EU:ssa sekä lähtevät korko- ja rojaltimaksut. Seurantaa ja arviointia käsitellään yksityiskohtaisemmin ehdotukseen liittyvässä vaikutustenarvioinnissa.

Komissio tarkastelee tilannetta jäsenvaltioissa säännöllisesti ja julkaisee kertomuksen. Tätä varten jäsenvaltioiden olisi toimitettava komissiolle kaikki asiaankuuluvat tiedot, jotka ovat tarpeen verotusta koskevan koontiehdotuksen seurantaa ja arviointia varten. Koska aloite vaikuttaa useisiin voimassa oleviin välitöntä verotusta koskeviin EU:n direktiiveihin, jotka jäsenvaltiot ovat saattaneet osaksi kansallista lainsäädäntöään, jäsenvaltioille on annettava aikaa panna asianmukaisesti täytäntöön toimenpiteet, jotka hyväksytään neuvostossa osana verotusta koskevaa koontiehdotusta. Näin ollen ensimmäinen arviointi olisi tehtävä aikaisintaan viiden vuoden kuluttua uusien sääntöjen soveltamisen alkamisesta.

• Selittävät asiakirjat (direktiivien osalta)

Ehdotus ei edellytä selittäviä asiakirjoja direktiivin saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä.

• Ehdotukseen sisältyvien säännösten yksityiskohtaiset selitykset

Muutokset neuvoston direktiiviin 2003/46/EY (korko- ja rojaltidirektiivi)

[19] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/679, annettu 27 päivänä huhtikuuta 2016, luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta (yleinen tietosuoja-asetus) (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) (EUVL L 119, 4.5.2016, s. 1).

Korko- ja rojaltidirektiivin mukaan jäsenvaltiosta lähtöisin olevat korko- ja rojaltimaksut ovat vapaita kyseisessä jäsenvaltiossa kannettavista lähdeveroista, mikäli koron tai rojaltin tosiasiallinen edunsaaja on toisesta jäsenvaltiosta oleva lähiyhtiö tai jostakin jäsenvaltiosta olevan yhtiön toisessa jäsenvaltiossa sijaitseva kiinteä toimipaikka. Direktiiviä sovelletaan tällä hetkellä vain, jos 'lähiyhtiön' määritelmässä vahvistetut vähimmäisomistusosuutta koskevat edellytykset täyttyvät. Lisäksi jäsenvaltiot voivat tällä hetkellä soveltaa hallinnollisia tai ennakkolupa-/sertifiointimenettelyjä todentaakseen etukäteen, onko lähdeverovapautuksen myöntäminen aiheellista.

Ehdotuksella muutetaan korko- ja rojaltidirektiiviä lähdeverovapautuksen myöntämisen aineellisten ja menettelyllisten edellytysten yksinkertaistamiseksi.

Ensinnäkin ehdotuksen **1 artiklassa** laajennetaan korko- ja rojaltidirektiivin aineellista soveltamisalaa poistamalla käsitteen 'lähiyhtiö' osalta sovellettava vähimmäisomistusosuusvaatimus. Muutoksen myötä vapautusta voidaan soveltaa unionin yritysten välisiin korko- ja rojaltimaksuihin niiden keskinäisistä omistusosuuksista riippumatta.

Toiseksi ehdotuksella otetaan käyttöön suojakeino kaksinkertaisen verottamatta jäämisen ehkäisemiseksi. Jäsenvaltioiden olisi joko kannettava lähdevero, tai jos maksun saaja on sijoittautunut lainkäyttöalueelle, jolla ei kanneta yhteisöveroa tai jolla sisääntuleviin korko- ja rojaltimaksuvirtoihin sovelletaan nollaverokantaa eikä myöskään lähdejäsenvaltio peri lähdeveroa, kiellettävä korko- ja rojaltimaksujen vähentäminen lähdeverotuksessa. Tätä suojakeinoa ei sovelleta, jos vastaanottajaan sovelletaan asianomaisella verokaudella ehdot täyttävää kotimaista vähimmäismääräistä täydennysveroa eikä se saa tässä yhteydessä palautuksia tai mitään suoria tai välillisiä taloudellisia etuja tai jos se kuuluu monikansalliseen konserniin, johon sovelletaan kyseisen verokauden osalta pilaria 2 koskevassa direktiivissä vahvistettuja sääntöjä tai – kolmansien maiden lainkäyttöalueiden tapauksessa – OECD:n mallisääntöjä.

Kolmanneksi ehdotuksessa rajoitetaan hallinnollisten tai ennakkolupamenettelyjen käyttöä vapautuksen myöntämiseksi. Jäsenvaltiot eivät pääsääntöisesti voi enää vaatia ennakkolupaa tai määrätä hallinnollisen menettelyn käyttöä sen tarkistamiseksi, täyttyvätkö vapautuksen edellytykset maksuhetkellä, vaan veronmaksaja arvioi edellytysten täyttymisen itse, minkä lisäksi sovelletaan jälkitarkastuksia ja väärinkäytösten vastaisia sääntöjä, mukaan lukien jäsenvaltioiden soveltamat tosiasiallisia omistajia koskevat säännöt. Kaikissa tapauksissa veronmaksaja ei voi kuitenkaan varmistaa vapautuksen edellytysten täyttymistä maksuhetkellä. Tällaisten tapausten varalta ehdotuksessa esitetään seuraavia kahta menettelysääntöä, joiden soveltaminen riippuu kulloisestakin tilanteesta:

- Kun on kyse julkisen kaupankäynnin kohteena olevista arvopapereista eikä sijoittaja ole maksavan yrityksen tiedossa (jolloin tämä ei voi määrittää etukäteen, täyttyvätkö vapautuksen edellytykset), ehdotuksella muutetaan FASTER-direktiiviä sen varmistamiseksi, että nopeutetut menettelyt ovat käytettävissä.
- Kaikissa muissa tapauksissa, joissa lähdeverosta vapauttamisen aineelliset edellytykset täyttyvät mutta vero pidätetään siitä huolimatta, jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että ylimääräinen vero palautetaan kohtuullisessa ajassa tavanomaisten kotimaisten palautusmenettelyjen avulla.

Lisäksi ehdotuksessa selvennetään, että korko- ja rojaltidirektiiviä sovelletaan maksuihin, jotka johtuvat kiinteän toimipaikan toiminnasta, riippumatta siitä, ovatko nämä maksut verovähennyskelpoisia niissä jäsenvaltioissa, joissa kiinteä toimipaikka sijaitsee.

Ehdotuksella myös päivitetään liitteessä olevaa luetteloa yhtiömuodoista, jotka voivat soveltaa direktiiviä, jotta varmistetaan, että kaikki yhteisöt, joiden tulisi luonteensa vuoksi kuulua direktiivin soveltamisalaan, kuuluvat siihen nimenomaisesti. Lisäksi komissiolle siirretään valta antaa delegoituja säädöksiä lisämuutosten tekemiseksi liitteeseen, jotta liitteeseen voidaan lisätä jäsenvaltioiden tai EU:n lainsäädännössä käyttöön otettavat tulevat oikeudelliset yritysmuodot.

Muutokset neuvoston direktiiviin 2009/133/EY (sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annettu direktiivi)

Sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annetun direktiivin mukaan jäsenvaltiot soveltavat yhteisiä sääntöjä, joissa säädetään pääomavoittojen verotuksen lykkäämisestä, kun on kyse tietyistä eri jäsenvaltioissa sijaitsevien yritysten välisistä rajatylittävistä yritysjärjestelyistä – kuten sulautumisista, jakautumisista, varojensiirroista ja osakkeiden vaihdoista – syntyvistä pääomavoitoista, kyseisten järjestelyjen kohteena olevien omaisuuserien tosiasialliseen luovutukseen asti. Direktiivin tavoitteena on varmistaa, että tällaisia uudelleenjärjestelyjä voidaan toteuttaa ilman välitöntä verotusta, joka aiheuttaisi esteitä sisämarkkinoiden toiminnalle.

Sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annetun direktiivin soveltamisala ei ole kuitenkaan unionin yhtiöoikeuden viimeaikaisen kehityksen jälkeen enää täysin ajan tasalla. Erityisesti Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2017/1132, sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2019/2121, otettiin käyttöön uusia rajatylittävien yritysjärjestelyjen muotoja, jotka eivät kuulu sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annetun direktiivin nykyiseen soveltamisalaan.

Jotta varmistetaan, että sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annettu direktiivi on edelleen tarkoituksenmukainen, ehdotuksen **2 artiklassa** yhdenmukaistetaan kyseisessä direktiivissä ja direktiivissä (EU) 2017/1132 esitetyt määritelmät sisällyttämällä niihin ilmaisut ’yksinkertaistettu sulautuminen’ ja ’yhtiöittämällä toteutettava jakautuminen’, jotka eivät ole kuuluneet sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annetun direktiivin soveltamisalaan.

Tällä hetkellä sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annetun direktiivin soveltamisalaan kuuluvat ainoastaan eurooppayhtiöiden tai eurooppaosuuskuntien sääntömääräisten kotipaikkojen siirrot. Ehdotuksen **2 artiklassa** lisätään direktiiviin uusi luku, joka koskee rajatylittäviin liiketoimiin sovellettavia sääntöjä (näihin liiketoimiin kuuluu ainakin yrityksen toimipaikan siirto), jotta varmistetaan, että liiketoimiin sovelletaan verotuksen neutraaliuden periaatetta.

Myös sulautumisiin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä annetun direktiivin liitteessä olevaa luetteloa direktiivin soveltamisalaan kuuluvista yhtiömuodoista muutetaan, jotta varmistetaan, että kaikki yhteisöt, joiden tulisi luonteensa vuoksi kuulua direktiivin soveltamisalaan, kuuluvat siihen nimenomaisesti. Lisäksi komissiolle siirretään valta antaa delegoituja säädöksiä lisämuutosten tekemiseksi liitteeseen, jotta liitteeseen voidaan lisätä

jäsenvaltioiden tai EU:n lainsäädännössä käyttöön otettavat tulevat oikeudelliset yritysmuodot.

Muutokset neuvoston direktiiviin 2011/96/EU (emo-tytäryhtiödirektiivi)

Emo-tytäryhtiödirektiivillä vapautetaan lähdeverosta osingot ja muut jaetut voitot, joita tytäryhtiöt maksavat muissa jäsenvaltioissa sijaitseville emoyhtiöilleen, ja estetään tällaisen tulon kaksinkertainen verotus emoyhtiön tasolla (omistusosuuksista saatavien tulojen verovapautuksen nojalla tai hyvitysmenetelmällä). Direktiiviä sovelletaan tällä hetkellä vain, jos 'emoyhtiön' määritelmässä vahvistetut vähimmäisomistusosuutta koskevat edellytykset täyttyvät. Emo-tytäryhtiödirektiivissä ei säädetä yhdenmukaistetuista menettelyistä sen mahdollistamien etujen käyttämiseksi, mutta jäsenvaltiot voivat tällä hetkellä soveltaa ennakkoon toteutettavia hallinnollisia menettelyjä tarkastaakseen vapautuksen edellytysten täyttymisen etukäteen.

Ehdotuksella muutetaan emo-tytäryhtiödirektiiviä lähdeverovapautuksen myöntämisen aineellisten ja menettelyllisten edellytysten yksinkertaistamiseksi.

Ensinnäkin ehdotuksen **3 artiklassa** laajennetaan emo-tytäryhtiödirektiivin aineellista soveltamisalaa poistamalla käsitteen 'emoyhtiö' osalta sovellettava vähimmäisomistusosuusvaatimus. Muutoksen myötä vapautusta voidaan soveltaa unionin yritysten välisiin osinkoihin ja muihin jaettuihin voittoihin niiden keskinäisistä omistusosuuksista riippumatta. Lisäksi – ottaen huomioon direktiivin laajennettu soveltamisala – jäsenvaltioiden nykyinen mahdollisuus kieltää osuuteen liittyvien kulujen ja voitonjaosta johtuvien arvonalennusten vähentäminen rajataan tapauksiin, joissa omistusosuus on merkittävä (10 %) ja joissa tosiasiallisesti aiheutuu hallinnointikustannuksia.

Toiseksi emo-tytäryhtiödirektiivin soveltamisalaa laajennetaan kattamaan myös eläkerahastot niiden oikeudellisesta muodosta riippumatta. Tätä varten ehdotuksessa otetaan käyttöön poikkeus direktiivin nojalla sovellettavasta veronalaisuuden vaatimuksesta.

Kolmanneksi – korko- ja rojaltidirektiiviin ehdotettujen muutosten mukaisesti – jäsenvaltiot eivät voi enää vaatia ennakkolupaa tai määrätä hallinnollisen menettelyn käyttöä sen tarkistamiseksi, täyttyvätkö vapautuksen edellytykset maksuhetkellä. Jäsenvaltioiden on kuitenkin tältä osin sovellettava jälkitarkastuksia ja väärinkäytösten vastaisia sääntöjä. Kuten korko- ja rojaltidirektiivinkin tapauksessa, silloin kun veronmaksaja ei voi tarkistaa vapautuksen edellytysten täyttymistä maksuhetkellä, sovelletaan kohtuullisen ajan kuluessa FASTER-direktiivin mukaisia tai kotimaisia palautusmenettelyjä.

Ehdotuksella myös päivitetään liitteessä olevaa luetteloa yhtiömuodoista, jotka voivat soveltaa direktiiviä, jotta varmistetaan, että kaikki yhteisöt, joiden tulisi luonteensa vuoksi kuulua direktiivin soveltamisalaan, kuuluvat siihen nimenomaisesti. Lisäksi komissiolle siirretään valta antaa delegoituja säädöksiä lisämuutosten tekemiseksi liitteeseen, jotta liitteeseen voidaan lisätä jäsenvaltioiden tai EU:n lainsäädännössä käyttöön otettavat tulevat oikeudelliset yritysmuodot.

Muutokset neuvoston direktiiviin (EU) 2016/1164 (veronkiertodirektiivi)

Veronkiertodirektiivillä otettiin käyttöön yhteinen veronkierron vastaisten sääntöjen kehys, jonka tarkoituksena on suojella jäsenvaltioiden yhteisöveropohjaa veropohjan rapautumiseen ja voitonsiirtoihin liittyviä aggressiivisia käytäntöjä vastaan. Direktiivissä vahvistetaan vähimmäissuojaa koskevat säännöt, joita sovelletaan koron vähennysoikeuden rajoittamiseen,

maastapoistumisverotukseen, ulkomaisiin väliyhtiöihin ja verokohtelun eroavuuksiin, sekä yleinen veronkierron vastainen sääntö.

Veronkiertodirektiivin hyväksymisen jälkeen kansainvälisellä tasolla on tapahtunut merkittävää kehitystä erityisesti OECD:n ja G20-maiden kahden pilarin ratkaisun ja pilaria 2 koskevan direktiivin hyväksymisen jälkeen. Nämä kehykset saattavat kuitenkin olla osin päällekkäisiä tiettyjen veronkiertodirektiivin sääntöjen kanssa. Veronkiertodirektiivin käytännön soveltamisesta saadut kokemukset ovat myös osoittaneet, että direktiivin tietyt säännökset eivät ole enää ajan tasalla tai aiheuttavat kohtuutonta sääntöjen noudattamiseen liittyvää rasitusta, oikeudellista epävarmuutta ja hajanaisuutta.

Lisäksi tutkimus- ja kehittämistoiminnan (T&K) alalla jäsenvaltioiden kansallisella tasolla käyttöön ottamat oikeudelliset kehykset luovat hajanaisen toimintaympäristön unioniin, koska EU:n tasolla ei ole vahvistettu yhteistä vähimmäistasoa tutkimukseen ja kehittämiseen osoitettavalle tuelle. Tämä asettaa unionin usein epäedullisempaan kilpailuasemaan suhteessa sen tärkeimpiin kansainvälisiin kauppakumppaneihin. Tilanne pahenee entisestään, kun otetaan huomioon, että tällaiseen toimintaan sovelletaan pilarin 2 puitteissa suotuisampaa kohtelua, jolloin ylimääräistä täydennysveroa ei peritä lainkaan tai sitä peritään vain vähän. EU:n tulisi unionin tärkeimpien kumppanitalouksien tapaan varmistaa, että unionin yritykset voivat hyötyä vastaavasta edusta.

Tätä taustaa vasten veronkiertodirektiiviä muutetaan sen aineellisen soveltamisalan laajentamiseksi siten, että siihen sisällytetään mahdollisuus kirjata tietyt T&K-menot täysimääräisesti kuluiksi. Veronkiertodirektiivin valinta toimintatavaksi on tarkoituksellista, koska sekä nykyiset veronkierron vastaiset toimenpiteet että tutkimus- ja kehittämistoiminnan verokohtelu ovat osa yhteisöveropohjaa ja niillä pyritään edistämään yhteistä tavoitetta varmistaa sisämarkkinoiden moitteeton toiminta.

Nykyinen kehys sisältää jo veron kiertämisen torjumista koskevat vähimmäisvaatimukset, kun taas uusilla säännöksillä puututaan kilpailukykyhaasteisiin, jotka johtuvat tutkimus- ja kehittämistoimintaan sovellettujen verojärjestelmien hajanaisuudesta unionissa. Veronkiertodirektiiviin tehtävillä muutoksilla varmistetaan johdonmukaisuus näiden kahden sääntelykehyksen välillä ottaen huomioon niiden yhteiset toimintapoliittiset tavoitteet.

Tutkimuksen ja kehittämisen osalta ehdotuksen **4 artiklalla** muutetaan ensinnäkin direktiivin otsikkoa siten, että siinä huomioidaan uusien T&K-menoja koskevien säännösten sisällyttäminen direktiiviin.

Toiseksi veronkiertodirektiiviin lisätään uusi luku, jolla vahvistetaan EU:n laajuinen tutkimus- ja kehittämisvähennys vähimmäisvaatimukseksi. Tällä varmistetaan ehdot täyttävien T&K-menojen täysi vähennyskelpoisuus (tällaisia menoja ovat suoraan tutkimukseen ja kehittämiseen tai tällaisen toiminnan tukemiseen käytettyihin laitoksiin, koneisiin ja muihin aineellisiin hyödykkeisiin liittyvät pääomamenot). Verovelvolliset voivat vähentää ehdot täyttävät menot joko välittömästi sinä verokautena, jona ne aiheutuvat, tai jonakin neljästä seuraavasta verokaudesta.

Kolmanneksi tarkistuksiin sisältyy sääntöjä, joilla varmistetaan uusien säännösten asianmukainen soveltaminen ja ehkäistään väärinkäytöksiä. Esimerkiksi ehdot täyttäviksi menoiksi katsotaan vain ne, joita on käytetty tutkimus- ja kehittämistoimintaan vähintään kolmen vuoden ajan. Lisäksi otetaan käyttöön sääntöjä, jotka koskevat vähennyksen peruuttamista tai tasausmaksuja, kun omaisuuseriä luovutetaan tai puretaan tai kun

omistusoikeus omaisuuteen lakkaa, jolloin on otettava huomioon mahdolliset rahalliset tuotot, jotta vähennys vastaisi tarkasti todellisia T&K-investointeja.

Koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön mukaiseen EBITDAn laskentamenetelmään tehdään tarvittavat mukautukset sen varmistamiseksi, että uusi tutkimus- ja kehittämisvähennys, jota ei käsitellä poistona tai kuoletuksena, ei vähennä verovelvollisen EBITDAa eikä sen seurauksena korkojen vähennysoikeutta.

Ehdotuksessa esitetään useita tarkistuksia veronkiertodirektiivin veronkierron vastaisiin sääntöihin.

Koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön osalta ehdotuksen **4 artiklalla** ensinnäkin tehdään 30 prosentin EBITDA-raja pakolliseksi, jotta jäsenvaltiot eivät voi asettaa alhaisempia kynnysarvoja rajoittaakseen ylimenevien vieraan pääoman menojen vähennyskelpoisuutta. Lisäksi koska veropohjan rapautumiseen ja voitonsiirtoon liittyvät riskit johtuvat pääasiassa liiallisten korkojen maksamisesta keskenään etuyhteydessä olevien yritysten välillä, ehdotuksessa jätetään koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön ulkopuolelle muilta kuin etuyhteydessä olevilta yrityksiltä saadut lainat (eli kolmansien osapuolten myöntämät lainat) edellyttäen, että saatua lainaa käytetään lainan ottaneen verovelvollisen oman toiminnan rahoittamiseen. Konsernin sisäinen jälleenlainaus jäisi näin ollen tämän poikkeuksen ulkopuolelle.

Toiseksi jotta koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön aiheuttamaa rasitusta voitaisiin keventää erityisesti pienten verovelvollisten osalta ja jotta voitaisiin varmistaa, että safe harbour -raja vastaa aina unionin kulloistakin taloudellista tilannetta, **4 artiklalla** muutetaan 3 miljoonan euron safe harbour -raja pakolliseksi kolmen vuoden kuluessa direktiivin voimaantulosta. Lisäksi otetaan käyttöön automaattinen, inflaatioon perustuva vuotuinen indeksointi. Mahdollisuus jättää itsenäiset yksiköt säännön ulkopuolelle poistetaan, koska kolmansien osapuolten myöntämiin vähäriskisiin lainoihin sovellettu poikkeus yhdistettynä pakolliseen safe harbour -rajaan tekee siitä tarpeettoman. Ehdotuksella otetaan käyttöön myös suojakeino, jolla pyritään vähentämään koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön myötäsyklisiä vaikutuksia. Sen mukaan sääntöä ei sovelleta, jos verovelvollisen EBITDA laskee tiettynä verokautena 50 prosenttia.

Kolmanneksi ehdotuksella selkeytetään pitkän aikavälin julkisiin infrastruktuurihankkeisiin sovelletun valinnaisen poikkeuksen toimintaa viittaamalla infrastruktuurihankkeiden sijasta pitkän aikavälin yleishyödyllisiin hankkeisiin EU:n yhteisten prioriteettien mukaisesti. Puolustusalan osalta otetaan lisäksi käyttöön väliaikainen pakollinen poikkeus, jota sovelletaan investointeihin, jotka käynnistetään viiden ensimmäisen verokauden kuluessa aloitteen voimaantulosta.

Koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön toimintaa yksinkertaistetaan tekemällä useista valinnaisista käytännöistä pakollisia. Näihin kuuluvat muun muassa ryhmäpoikkeus, jolla vastataan pääomavaltaisten, perustelluista syistä korkean velkaantumisasteen alojen huoliin, sekä siirtomekanismi, jolla varmistetaan, että säännössä otetaan huomioon verovelvollisten kannattavuuden vaihtelut ja tarve tukea startup-yrityksiä.

Yleisen veronkierron vastaisen säännön osalta ehdotuksen **4 artiklalla** päivitetään säännön sanamuotoa sen varmistamiseksi, että se on riittävän yleinen, jotta sääntö kattaa kaikki yrityksiin sovellettavat välittömät verot, mukaan lukien direktiivistä (EU) 2022/2523 johtuvat lähde- ja täydennysverot.

Ulkomaisia väliyhtiöitä koskevien sääntöjen osalta ehdotuksessa otetaan ensinnäkin huomioon se, että näiden sääntöjen tavoitteet ja vaikutukset ovat suurelta osin päällekkäisiä direktiivissä (EU) 2025/2523 (pilari 2) vahvistetun tuloksilukemissäännön kanssa. Siksi **4 artiklalla** otetaan käyttöön vapautus ulkomaisia väliyhtiöitä koskevasta säännöstä verovelvollisille, jotka kuuluvat pilarin 2 soveltamisalaan. Kaikki unioniin sijoittautuneet yritykset voivat hyödyntää tätä poikkeusta kevyesti verotettujen tytäryhtiöidensä osalta, paitsi jos konsernin päämaja sijaitsee lainkäyttöalueella, joka soveltaa hyväksyttyä rinnakkaisjärjestelyä, ja edellyttäen, että kevyesti verotettu määräysvallassa oleva ulkomainen tytäryhtiö ei ole ehdot täyttävän kotimaisen täydennysveron alainen tai jos on, kyseisen veron osalta myönnetään palautusta tai suoraa tai epäsuoraa taloudellista etua.

Toiseksi **4 artiklalla** otetaan käyttöön vapautus ulkomaisia väliyhtiöitä koskevasta säännöstä pienille ja keskikokoisille konserneille. Useiden jäsenvaltioiden kanssa käydyn tietojenvaihdon perusteella viranomaisilla ei ole ollut juuri lainkaan pk-yrityksiin liittyviä ulkomaisia väliyhtiöitä koskevia tapauksia noin kymmenen vuoden aikana veronkiertodirektiivin voimaantulosta lähtien. Tämä viittaa siihen, että näitä sääntöjä sovelletaan pk-yrityksiin vain harvoin, mahdollisesti siksi, että pk-yritysten toimintarakenteissa rajatylittävää toimintaa harjoitetaan vain vähän tai ei lainkaan. Näin ollen pk-yritysten jättäminen näiden sääntöjen ulkopuolelle ei haittaisi veronkierron ja veropetosten tai aggressiivisen verosuunnittelun vastaisia toimia vaan pikemminkin tuottaisi merkittäviä kustannus- ja resurssisäästöjä ja siten etua sekä yrityksille että verohallinnoille. Pieniä ja keskisuuria konserneja koskevan vapautuksen tarkoituksena on vähentää sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja hallinnollista rasitusta sisämarkkinoilla toimivien pienyritysten osalta.

Kolmanneksi ulkomaisia väliyhtiöitä koskevaa kehystä pyritään yksinkertaistamaan ja sujuvoittamaan koko unionissa tekemällä mallista A ainoa mahdollinen toimintamalli ja poistamalla mahdollisuus panna ulkomaisia väliyhtiöitä koskevat säännöt täytäntöön soveltamalla mallia B.

Verokohtelun eroavuuksia koskevien sääntöjen tarkoituksena on estää yrityksiä hyödyntämästä kansallisten sääntöjen välisiä eroja verotuksen välttämiseksi. Joissakin tapauksissa, kuten kolmansista maista tuotujen verokohtelun eroavuuksien osalta, sääntöjen soveltaminen on kuitenkin osoittautunut erityisen monimutkaiseksi niin verovelvollisille kuin verohallinnoille. Näiden sääntöjen yksinkertaistamiseksi ja niiden oikeasuhteisuuden varmistamiseksi ehdotuksen **4 artiklalla** poistetaan veronkiertodirektiivistä säännöt kolmansista maista tuoduista verokohtelun eroavuuksista.

Muutokset neuvoston direktiiviin (EU) 2017/1852 (veroriitojen ratkaisumekanismeista annettu direktiivi)

Veroriitojen ratkaisumekanismeista annetussa direktiivissä vahvistetaan säännöt, joiden tarkoituksena on varmistaa verosopimusten tulkintaan liittyvien riitojen nopea ja tehokas ratkaiseminen sekä yritysten että kansalaisten kannalta. Direktiivi kattaa kaksinkertaista verotusta koskevat kysymykset. Ehdotuksen **5 artiklalla** tehdään veroriitojen ratkaisumekanismeista annettuun direktiiviin kohdennettuja muutoksia, joiden tarkoituksena on puuttua käytännön tasolla havaittuihin tulkintaeroihin, sujuvoittaa menettelyjä ja parantaa verovelvollisten mahdollisuuksia käyttää riidanratkaisumekanismeja. Tarkistuksilla pyritään säilyttämään direktiivin yleinen rakenne, mutta samalla säännöksiin tehdään selvennyksiä ja menettelyjä yksinkertaistetaan.

Direktiivin 2 artiklaan tehtävällä muutoksella selvennetään, että jos riita-asia vaikuttaa välittömästi useamman kuin yhden henkilön verotukseen, jokainen näistä henkilöistä katsotaan direktiivissä tarkoitetuksi ”asianomaiseksi henkilöksi”. Selvennyksen tarkoituksena on poistaa epävarmuutta tapauksissa, joihin liittyy useita yksiköitä, ja sitä tulisi tulkita yhdessä valitusten tekemistä koskevaan 3 artiklaan tehtävien tarkistusten kanssa.

Direktiivin 3 artiklaan tehdään useita muutoksia, joiden tarkoituksena on yksinkertaistaa ja selkeyttää menettelyn valitusvaihetta. Ensinnäkin selvennetään, kenen tulisi tehdä valitus silloin, kun tapaukseen liittyy useita asianomaisia henkilöitä. Jäsenvaltioiden on sallittava, että kukin asianomainen henkilö voi tehdä valituksen erikseen kotipaikkajäsenvaltiossaan tai vaihtoehtoisesti että yksi asianomainen henkilö voi tehdä valituksen kaikkien asianomaisten henkilöiden puolesta. Tällä toimintamallilla pyritään varmistamaan sekä oikeusvarmuus että menettelyjen joustavuus. Toiseksi ’samanaikaisesti tehtävän’ valituksen käsite korvataan 30 kalenteripäivän valitusajalla. Muutoksella pyritään poistamaan ”samanaikaisesti”-ilmaisua koskevat kansalliset tulkintaerot, jotka ovat käytännössä vaihdelleet samana päivänä tapahtuvan jättämisen vaatimisesta pidempien määräaikojen sallimiseen.

Direktiivin **4 artiklaan** tehtävällä muutoksella selvennetään, että jos toimivaltaiset viranomaiset päätyvät siihen, että riita-asiasta ei päästä sopimukseen, niiden tulisi ilmoittaa asiasta verovelvolliselle viipymättä sen sijaan, että ne odottavat keskinäiseen sopimusmenettelyyn sovelletun kahden vuoden jakson päättymistä. Muutoksen tarkoituksena on mahdollistaa verovelvollisten nopeampi pääsy välimiesmenettelyyn ja välttää tarpeettomat viivästykset.

Direktiivin **5 artiklaan** tehtävillä tarkistuksilla selvennetään, että menettelyvaatimusten noudattamatta jättäminen – mukaan lukien uusi vaatimus toimittaa tiedot 30 päivän määräajassa sekä vaatimukset käyttää hyväksyttyä kieltä ja toimittaa samat tiedot kaikille toimivaltaisille viranomaisille – voi johtaa valituksen hylkäämiseen. Samalla vahvistetaan verovelvollisten suojelua vaatimalla, että toimivaltaiset viranomaiset antavat verovelvollisille mahdollisuuden korjata puutteet 30 päivän kuluessa ja sallivat verovelvollisen jättää valitus uudelleen menettelyyn yleisesti sovelletun määräajan puitteissa. Tarkoituksena on välttää liialliset hylkäämiset menettelyllisistä syistä sekä helpottaa verovelvollisten pääsyä mekanismiin.

Direktiivin 8 artiklaan tehtävällä tarkistuksella selkeytetään määräaikaa, jonka kuluessa riippumattoman ja pätevän henkilön osallistumista neuvoa-antavaan toimikuntaan on mahdollista vastustaa. Vastustaminen on mahdollista siihen asti, kunnes kaikki toimivaltaiset viranomaiset ovat hyväksyneet lopullisen päätöksen. Tämän säännön tarkoituksena on estää myöhäisessä vaiheessa tehtävät menettelyjä koskevat vastalauseet, koska tällainen käytäntö voi heikentää oikeusvarmuutta ja viivästyttää menettelyn päättämistä.

Direktiivin **10 artiklan** osalta täsmennetään, että vaihtoehtoinen riidanratkaisutoimikunta voidaan asettaa myös valituksen käsiteltäväksi ottamista koskevien riitojen ratkaisemiseksi – ei siis ainoastaan kaksinkertaista verotusta koskevien asiakysymysten ratkaisemiseksi Tarkistuksen tavoitteena on lisätä menettelyjen joustavuutta ja helpottaa riitojen tehokasta ja nopeampaa ratkaisemista.

Direktiivin 11 artiklaan tehtävällä toimintasääntöjen tarkistuksella selvennetään, että pätevyysvaatimukset koskevat ainoastaan riippumattomia ja päteviä henkilöitä, eivät toimivaltaisten viranomaisten edustajia. Selvennyksellä pyritään välttämään tarpeetonta tulkinnallista epävarmuutta.

Direktiivin 16 artiklaan tehtävä muutos koskee vuorovaikutusta kyseisen direktiivin ja muiden, eri oikeudellisiin kehyksiin perustuvien riidanratkaisumenettelyjen välillä. Siinä säädetään, että muut vireillä olevat menettelyt keskeytetään, kun veroriitojen ratkaisumekanismeista annetun direktiivin mukainen valitus tehdään, ja ne päätetään vasta, kun kaikki asianomaiset toimivaltaiset viranomaiset ovat hyväksyneet kyseisen valituksen käsiteltäväksi. Muutoksen tarkoituksena on varmistaa, että verovelvolliset eivät jää ilman suojaa kaksinkertaista verotusta vastaan, ja samalla välttää rinnakkaisten menettelyjen päällekkäisyyksiä.

Direktiivin 17 artiklaan tehtävällä muutoksella otetaan käyttöön lisäselvennyksiä luonnollisille henkilöille ja pienyrityksille, jotka käyttävät yksinkertaistettua ilmoitusjärjestelmää. Selvennysten tarkoituksena on välttää epäselviä menettelytilanteita ja helpottaa toimivaltaisten viranomaisten välistä koordinointia tapauksissa, joissa ilmoitus toimitetaan ainoastaan verovelvollisen kotipaikkajäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle.

Direktiivin uudella 19 a artiklalla otetaan käyttöön uusi säännös, jolla neuvostolle annetaan valtuudet hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joissa vahvistetaan direktiivin yhdenmukaisen ja tehokkaan soveltamisen varmistamiseksi tarvittavat sitovat tekniset ja menettelylliset säännöt. Esitetty säännös kuvastaa näkemystä, jonka mukaan tiettyjä tulkinnallisia ja menettelykysymyksiä ei voida riittävällä tavalla ratkaista pelkästään kohdennetuilla lainsäädäntömuutoksilla, vaan niiden ratkaiseminen saattaa edellyttää yksityiskohtaisempia täytäntöönpanosääntöjä.

Lopuksi direktiivin 21 artiklaan tehtävällä tarkistuksella otetaan käyttöön yhdenmukaistettu tilastotietojen raportointikehys ja siirretään komissiolle valta hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, jotka koskevat tilastotietojen toimittamismuotoa ja -ehtoja. Tämän tarkoituksena on varmistaa raportoinnin yhdenmukaisuus jäsenvaltioiden välillä ja raportoinnin sovittaminen OECD:n tilastokehykseen, mikä parantaa avoimuutta ja direktiivin toimivuuden arviointia.

Muutokset neuvoston direktiiviin (EU) 2025/50 (direktiivi liikaa perittyjen lähdeverojen nopeammasta ja turvallisemmasta huojentamisesta, FASTER-direktiivi)

FASTER-direktiivillä pyritään tekemään unionin lähdeveromenettelyistä tehokkaampia ja turvallisempia sijoittajien, arvopaperien säilyttäjien ja kansallisten verohallintojen kannalta. Direktiivissä säädetään muun muassa standardoiduista nopeutetuista menettelyistä, joiden tarkoituksena on varmistaa julkisen kaupankäynnin kohteena olevista arvopapereista maksetuista osingoista tai koroista liikaa perityn lähdeveron huojentaminen tulon lähteellä tai nopea palauttaminen.

Kuten edellä on esitetty, ehdotuksella laajennetaan korko- ja rojaltidirektiivin ja emo-tytäryhtiödirektiivin mukaisia lähdeverovapautuksia sekä poistetaan vapautuksen hakemiseen liittyvät, etukäteen toteutettavat menettelyt asiaankuuluvien lähdeverovapautusten osalta.

Käytännössä näiden vapautusten soveltaminen voi kuitenkin aiheuttaa vaikeuksia, kun julkisen kaupankäynnin kohteena olevia arvopapereita pidetään arvopaperien säilyttäjien ja hallintarekisteröityjen tilien kautta. Tällaisissa tapauksissa maksun suorittava yhtiö ei useinkaan pysty maksun suoritusajankohtana määrittämään, täyttyvätkö lähdeverovapautuksen edellytykset, etenkään jos tietoja portfoliosijoittajien omistusrakenteesta ei ole saatavilla (tällaisten sijoittajien omistusosuus on yleensä pienempi kuin 5 %).

Tällöin maksun suorittava yhtiö ei pysty määrittämään, täyttääkö sijoittaja muutettujen emo-tytäryhtiödirektiivin ja korko- ja rojaltidirektiivin edellytykset, jolloin vapautusta ei voida soveltaa etukäteen. FASTER-direktiivi voisi yksinkertaistaa tällaisia tapauksia merkittävästi.

Nykyisten FASTER-direktiivin säännösten mukaan jäsenvaltiot voivat kuitenkin evätä pääsyn standardoituihin nopeutettuihin menettelyihin tapauksissa, joissa vaaditaan vapautusta koko lähdeverosta. Tämä tosiasiallisesti estäisi FASTER-direktiivin palautusmenettelyjen soveltamisen maksuihin, joihin voidaan soveltaa korko- ja rojaltidirektiivin tai emo-tytäryhtiödirektiivin mukaisia laajennettuja vapautuksia. Tästä syystä ehdotuksen **6 artiklalla** mukautetaan FASTER-direktiivin soveltamisalaa sen varmistamiseksi, että se kattaa palautukset myös korko- ja rojaltidirektiivin tai emo-tytäryhtiödirektiivin mukaisia vapautuksia sovellettaessa.

2026/0163 (CNS)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

neuvoston direktiivien 2003/49/EY, 2009/133/EY, 2011/96/EU, (EU) 2016/1164, (EU) 2017/1852 ja (EU) 2025/50 muuttamisesta välitöntä verotusta koskevan unionin kehyksen yksinkertaistamisen sekä EU:n kasvun ja kilpailukyvyn tukemisen osalta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 115 artiklan,

ottaa huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen, kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon[1],

ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon[2],

noudattaa erityistä lainsäätämisjärjestystä,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Sisämarkkinoiden moitteeton toiminta edellyttää, että välitöntä verotusta koskevat säännöt toimivat selkeällä, johdonmukaisella ja tehokkaalla tavalla. Viime vuosikymmeninä unioni on hyväksynyt useita välitöntä verotusta koskevia direktiivejä, joilla pyritään poistamaan kaksinkertainen verotus, varmistamaan verotuksen neutraalius, helpottamaan riita-asioiden ratkaisua ja estämään verojen kiertäminen rajatylittävissä tilanteissa.

(2) Välitöntä verotusta koskeva säännöstö on merkittävä saavutus unionille. Säännöstöön kuuluvilla neuvoston direktiiveillä 2003/49/EY[3], 2009/133/EY[4] ja 2011/96/EU[5] on edistetty sisämarkkinoiden toimintaa helpottamalla rajatylittävää taloudellista toimintaa muun muassa poistamalla lähdeverot tiettyjen konsernin sisäisten maksujen osalta ja varmistamalla tasapuolinen verokohtelu rajatylittävissä

---

1 EUVL C , , s. .

2 EUVL C , , s. .

3 Neuvoston direktiivi 2003/49/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, eri jäsenvaltioissa sijaitsevien lähiyhtiöiden välisiin korko- ja rojaltimaksuihin sovellettavasta yhteisestä verotusjärjestelmästä (EUVL L 157, 26.6.2003, s. 49, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj).

4 Neuvoston direktiivi 2009/133/EY, annettu 19 päivänä lokakuuta 2009, eri jäsenvaltioissa olevia yhtiöitä koskeviin sulautumisiin, jakautumisiin, osittaisjakautumisiin, varojensiirtoihin ja osakkeiden vaihtoihin sekä eurooppayhtiön (SE) tai eurooppaosuuskunnan (SCE) sääntömääräisen kotipaikan siirtoon jäsenvaltioiden välillä sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä (EUVL L 310, 25.11.2009, s. 34, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/133/oj).

5 Neuvoston direktiivi 2011/96/EU, annettu 30 päivänä marraskuuta 2011, eri jäsenvaltioissa sijaitseviin emo- ja tytäryhtiöihin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä (EUVL L 345, 29.12.2011, s. 8, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj).

uudelleenjärjestelyissä. Neuvoston direktiivillä (EU) 2016/1164[6] on lisätty sisämarkkinoiden suojelua vahvistamalla yhteensovitetut säännöt veron kiertämisen käytäntöjä vastaan, koska tällaiset käytännöt voivat vääristää kilpailua ja vaikuttaa verotusoikeuksien jakautumiseen. Näin on voitu vähentää veropohjan rapautumisen ja voitonsiirtojen riskejä. Neuvoston direktiivillä (EU) 2017/1852[7] on edelleen edistetty sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa vahvistamalla mekanismit sellaisten rajatylittävien riita-asioiden ratkaisemiseksi unionissa, jotka koskevat kaksinkertaista verotusta tai johtuvat kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyistä sopimuksista.

(3) Vaikka näiden direktiivien tavoitteet ovat edelleen tarkoituksenmukaisia, soveltamisesta saatujen käytännön kokemusten perusteella direktiiveissä on rakenteellisia puutteita ja säännöt ovat monimutkaistuneet. Rinnakkaisten sääntökokonaisuuksien käyttöönotto ajan mittaan on johtanut monikerroksiseen verokehykseen. Lisäksi vuorovaikutus näiden direktiivien välillä sekä kansainvälisen verotuksen viimeaikaiset kehityssuuntaukset, mukaan lukien neuvoston direktiivi (EU) 2022/2523[8], jolla varmistetaan monikansallisten konsernien ja suurten kotimaisten konsernien maailmanlaajuinen vähimmäisverotaso, ovat joissakin tapauksissa johtaneet kaksinkertaisiin sääntöihin, päällekkäisyyksiin ja monikerroksiseen sääntelyyn, jossa samankaltaisiin tavoitteisiin pyritään eri säädöksillä. Lisäksi lukuisat täytäntöönpanovaihtoehdot ja sellaisten käsitteiden käyttö, joita ei ole määritelty yhdenmukaisesti, ovat johtaneet vaihteleviin toimintamalleihin eri jäsenvaltioissa ja vaikuttaneet osaltaan verokehyksen voimakkaaseen pirstoutumiseen unionissa. Tietyt unionin verokehyksen säännökset ovat myös vanhentuneet eivätkä enää vastaa nykyistä taloudellista ja oikeudellista kehitystä.

(4) Nämä tekijät lisäävät oikeudellista epävarmuutta verovelvollisten ja verohallintojen keskuudessa unionissa, lisäävät riitojen ja tahattomien veroseurausten riskiä sekä aiheuttavat merkittäviä sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja hallinnollista rasitusta erityisesti rajatylittävässä toiminnassa, mikä heikentää sisämarkkinoiden tehokasta toimintaa ja haittaa unionissa toimivien yritysten kilpailukykyä. Sisämarkkinoilla toimiviin verovelvollisiin saatetaan soveltaa vaihtelevia sääntöjä, joilla unionin verokehystä pannaan täytäntöön, mikä tekee sääntöjen noudattamisesta raskasta ja menettelyistä tehottomia.

(5) Näiden puutteiden korjaamiseksi on tarpeen yksinkertaistaa ja sujuvoittaa välitöntä verotusta koskevaa unionin kehystä säilyttäen kuitenkin samalla sisämarkkinoiden suojelun mahdollisimman korkea taso. Tämä edellyttää monimutkaisuuden vähentämistä, päällekkäisyyksien poistamista ja verosääntöjen yhdenmukaisemman soveltamisen varmistamista jäsenvaltioissa. Havaittujen ongelmien rajatylittävä luonne edellyttää koordinoitua toimintamallia unionin tasolla, jotta voidaan varmistaa johdonmukaiset ratkaisut ja välttää hajanaisuuden lisääntyminen. Tällä direktiivillä tulisi sen vuoksi tehdä kohdennettuja muutoksia direktiiveihin 2003/49/EY, 2009/133/EY, 2011/96/EU, (EU) 2016/1164 ja (EU) 2017/1852. Vaikka neuvoston

---

6 Neuvoston direktiivi (EU) 2016/1164, annettu 12 päivänä heinäkuuta 2016, sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta (EUVL L 193, 19.7.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1164/oj).

7 Neuvoston direktiivi (EU) 2017/1852, annettu 10 päivänä lokakuuta 2017, veroriitojen ratkaisumekanismeista Euroopan unionissa (EUVL L 265, 14.10.2017, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1852/oj).

8 Neuvoston direktiivi (EU) 2022/2523, annettu 14 päivänä joulukuuta 2022, monikansallisten konsernien ja suurten kotimaisten konsernien maailmanlaajuisen vähimmäisverotason varmistamisesta unionissa (EUVL L 328, 22.12.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).

direktiivi (EU) 2025/50[9] merkitsikin merkittävää edistysaskelta unionin verokehyksen yksinkertaistamisessa ja sujuvoittamisessa, myös sitä on tarpeen muuttaa, jotta direktiivien 2003/49/EY ja 2011/96/EU mukaista lähdeverovapautusta voidaan soveltaa myös julkisen kaupankäynnin kohteena olevista arvopapereista saatuihin tuloihin. Näiden muutosten odotetaan yhdessä vähentävän sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja hallinnollista rasitusta, parantavan oikeusvarmuutta ja lisäävän vuorovaikutuksen johdonmukaisuutta nykyisten sääntöjen välillä. Niiden odotetaan myös edistävän sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa ja vahvistavan unionissa toimivien yritysten kilpailukykyä.

(6) Unionin välittömän verotuksen kehyksen monimutkaisuus ja hajanaisuus vaikuttavat erityisesti pieniin ja keskisuuriin yrityksiin, jäljempänä ’pk-yritykset’, vaikka niihin liittyy yleensä vain vähäinen veropohjan rapautumisen ja voitonsiirtojen riski. Jotta noudatettavat velvoitteet pysyisivät oikeasuhteisina, on tärkeää ottaa käyttöön kohdennettuja yksinkertaistuksia pk-yrityksille.

(7) Samaan aikaan direktiivin (EU) 2022/2523 soveltamisalaan kuuluviin suuriin monikansallisiin konserneihin ja suuriin kotimaisiin konserneihin sovelletaan monimutkaisia, maailmanlaajuisesti yhteensovitettuja sääntöjä, joilla pyritään varmistamaan vähimmäisverotaso kaikilla lainkäyttöalueilla, joilla ne toimivat. Vaikka näillä säännöillä on keskeinen rooli veropohjan rapautumisen ja voitonsiirtojen torjunnassa, niihin liittyy myös merkittäviä velvoitteita ja ne voivat johtaa päällekkäisiin vaatimuksiin, kun niitä sovelletaan vuorovaikutuksessa nykyisten unionin ja kansallisen tason verosääntöjen kanssa. Jotta säilytetään unionissa toimivien yritysten kilpailukyky ja samalla korkeatasoinen suoja veronkiertoa vastaan, on tärkeää säätää kohdennetuista yksinkertaistamistoimenpiteistä mainitun direktiivin soveltamisalaan kuuluville yhteisöille, jotta voidaan varmistaa verojärjestelmän johdonmukaisuus ja vähentää sääntöjen noudattamisesta aiheutuvaa rasitusta.

(8) Direktiiveissä 2003/49/EY ja 2011/96/EU säädetään lähdeverovapautuksista tiettyjen rajatylittävien korko- ja rojaltimaksujen, osinkojen ja muiden jaettujen voittojen osalta, mikä edistää kaksinkertaisen verotuksen poistamista unionissa. Näiden direktiivien rakenteelliset erot ja rajallinen aineellinen soveltamisala, erityisesti vähimmäisomistusosuutta koskevien edellytysten osalta, ovat kuitenkin johtaneet epäjohdonmukaiseen täytäntöönpanoon jäsenvaltioissa ja lisänneet sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia, mikä voi vääristää sisämarkkinoilla toimivien yritysten investointipäätöksiä. Unionissa edelleen sovelletut lähdeverot luovat yhä esteitä ja heikentävät rajatylittävien investointien tasapuolista verokohtelua.

(9) Sisämarkkinoiden toiminnan yksinkertaistamiseksi ja kilpailukyvyn vahvistamiseksi on aiheellista laajentaa molempien direktiivien aineellista soveltamisalaa. Tätä varten olisi poistettava vähimmäisomistusosuutta ja omistuksen vähimmäiskestoa koskevat vaatimukset, jotka ovat edellytyksenä lähdeveron huojennuksen tai, osinkojen ja muiden jaettujen voittojen osalta, lähdeverovapautuksen myöntämiselle. Tämän soveltamisalan laajentamisen seurauksena olisi poistettava myös jäsenvaltioiden mahdollisuus korvata pääomaosuutta koskeva kriteeri äänioikeusosuutta koskevalla kriteerillä, jotta voidaan varmistaa näiden direktiivien yhdenmukaisempi ja ennakoitavampi soveltaminen. Eläkelaitosten rajatylittävien investointien veroesteiden poistamiseksi osinkojen jakaminen tällaisille yksiköille olisi vapautettava lähdeverosta

[9] Neuvoston direktiivi (EU) 2025/50, annettu 10 päivänä joulukuuta 2024, liikaa perittyjen lähdeverojen nopeammasta ja turvallisemmasta huojentamisesta (EUVL L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).

yksikön oikeudellisesta muodosta riippumatta ja poiketen siitä, mitä veronalaisuuden vaatimuksen osalta säädetään. Jotta säännöt, joiden nojalla jäsenvaltiot voivat säätää, ettei emoyhtiön osuuteen liittyviä kuluja tai tytäryhtiön voitonjaosta johtuvia arvonalennuksia saa vähentää emoyhtiön verotettavista voitoista, olisivat edelleen oikeasuhteiset direktiivin 2011/96/EU soveltamisalan laajentaminen huomioiden, kyseisen vaihtoehdon soveltaminen olisi sallittava, kun omistusosuus on riittävän suuri, jotta siihen voidaan vedota hallintokustannusten syntymisen perusteena. Tätä varten olisi edellytettävä, että emoyhtiön osuus tytäryhtiön pääomasta on vähintään 10 prosenttia.

(10) Kaksinkertaisen verottamatta jäämisen välttämiseksi on aiheellista varmistaa, että korko- ja rojaltimaksut verotetaan vähintään kerran joko lähdeveron kautta tai epäämällä oikeus vähentää kyseiset maksut lähteellä. Vaikka jo direktiivissä 2003/49/EY edellytetään näiden maksujen verottamista unionissa, on tarpeen toteuttaa lisätoimenpiteitä sellaisten tapausten ehkäisemiseksi, joissa unionista lähtevät korko- tai rojaltivirrat jäävät verottamatta kohdemaassa. Pääsääntöisesti jäsenvaltioiden tulisi edelleen soveltaa korko- ja rojaltimaksuihin kansallisia sääntöjään, sovellettavista verosopimuksista johtuvat säännöt mukaan lukien. Erityistä suojatoimenpidettä olisi kuitenkin sovellettava silloin, kun kolmannen maan lainkäyttöalue, jolle maksun saaja on sijoittautunut, ei pidätä yhteisöveroa korko- ja rojaltituloista tai soveltaa niihin nollaverokantaa eikä lähdejäsenvaltiossa kanneta lähdeveroa. Tämä suojatoimenpide kohdistuisi suoraan tietyntyyppisiin tuloihin, ja siinä huomioitaisiin ainoastaan maksun välittömän saajan verotilanne. Näin sääntö vapauttaisi maksajan velvollisuudesta selvittää välittäjien rakenteet. Tämä ei saisi vaikuttaa kansallisten eikä verosopimuksiin perustuvien väärinkäytön vastaisten sääntöjen eikä myöskään tosiasiallisia omistajia ja edunsaajia koskevien unionin periaatteiden soveltamiseen. Suojatoimenpidettä ei kuitenkaan tulisi soveltaa, jos maksun saaja on verokauden aikana ehdot täyttävän kotimaisen täydennysveron alainen eikä saajalle myönnetä kyseisen veron osalta palautusta tai suoraa tai epäsuoraa taloudellista etua tai jos saaja on osa monikansallista konsernia, joka kuuluu kyseisellä verokaudella direktiivissä (EU) 2022/2523 vahvistettujen sääntöjen tai kolmansien maiden lainkäyttöalueiden osalta OECD:n mallisääntöjen[10] soveltamisalaan. Suojatoimenpidettä voidaan silti soveltaa, jos monikansallisen konsernin ylin emoyksikkö sijaitsee lainkäyttöalueella, joka soveltaa kyseiselle verokaudelle hyväksyttyä rinnakkaisjärjestelyä.

(11) Vastaavaa toimenpidettä ei tarvita jaettujen voittojen (osinkojen) kaksinkertaisen verottamatta jäämisen riskin torjumiseksi, koska tällaisia jaettuja voittoja verotetaan jo unionissa joko voittoa jakavan yhtiön tai saajan tasolla.

(12) Jotkin jäsenvaltiot soveltavat laaja-alaisia ja monimuotoisia menettelyvaatimuksia edellytyksenä direktiiveissä 2003/49/EY ja 2011/96/EU säädettyjen lähdeverovapautusten soveltamiselle, mikä on käytännön tasolla aiheuttanut merkittävää hallinnollista rasitusta verovelvollisille ja veroviranomaisille unionissa sekä haitannut kyseisten vapautusten tehokasta toimintaa. Rasituksen vähentämiseksi, oikeusvarmuuden parantamiseksi ja sisämarkkinoiden kilpailukyvyn tukemiseksi kyseisiä menettelyvaatimuksia on aiheellista yksinkertaistaa ja sujuvoittaa. Tässä direktiivissä olisi sen vuoksi säädettävä, että jäsenvaltiot eivät saa edellyttää ennakkolupaa tai hallinnollisia menettelyjä tarkastaakseen, täyttyvätkö vapautusten edellytykset koron tai rojaltien maksamisen tai voittojen jakamisen hetkellä. Tämä ei

[10] OECD, *Tax Challenges Arising from Digitalisation of the Economy – Global Anti-Base Erosion Model Rules (Pillar Two): Inclusive Framework on BEPS*, OECD/G20 Base Erosion and Profit Shifting Project, OECD Publishing, Pariisi, 2021, https://doi.org/10.1787/782bac33-en.

kuitenkaan saisi vaikuttaa jäsenvaltioiden valtuuksiin suorittaa jälkitarkastuksia ja soveltaa kansallisia väärinkäytön vastaisia sääntöjä, mukaan lukien tosiasiallisia omistajia ja edunsaajia koskevat säännöt.

(13) Julkisen kaupankäynnin kohteena olevien arvopapereiden osalta maksun suorittava yhtiö ei useinkaan tunne portfoliosijoittajia, joiden omistusosuus maksun suorittavassa yhtiössä jää tietyn kynnysarvon alle, koska tällaisia arvopapereita pidetään usein hallintarekisteröidyillä tileillä. Tämä tarkoittaa, että maksun suorittava yhtiö ei välttämättä pysty etukäteen määrittämään, täyttyvätkö direktiiveissä 2003/49/EY ja 2011/96/EU säädetyt lähdeverovapautuksia koskevat edellytykset, mikä voi haitata kyseisten vapautusten tosiasiallista käyttöä. Direktiivillä (EU) 2025/50 otettiin käyttöön standardoidut menettelyt, joilla varmistetaan julkisen kaupankäynnin kohteena olevista arvopapereista saaduista tuloista liikaa perityn lähdeveron huojentaminen tulon lähteellä tai nopea palauttaminen. Tehottomien ja raskaiden kansallisten menettelyjen välttämiseksi ja sen varmistamiseksi, että direktiiveissä 2003/49/EY ja 2011/96/EU säädettyihin vapautuksiin oikeutetut verovelvolliset voivat hyödyntää myös direktiivissä (EU) 2025/50 säädettyjä yhteisiä menettelyjä, direktiiviä (EU) 2025/50 tulisi muuttaa siten, että julkisen kaupankäynnin kohteena olevista arvopapereista saadut tulot, jotka täyttävät näiden vapautusten edellytykset, eivät jää lähdeveron huojentamista tai nopeaa palauttamista koskevien menettelyjen ulkopuolelle.

(14) Jos direktiivin 2003/49/EY tai 2011/96/EU soveltamisalaan kuuluva maksu täyttää lähdeverovapautuksen aineelliset edellytykset mutta vero pidätetään silti esimerkiksi siksi, että maksun suorittava yhtiö ei pysty etukäteen määrittämään, täyttyvätkö vapautuksen edellytykset, jäsenvaltioiden tulisi varmistaa, että liikaa peritty vero palautetaan tavanomaisen palautusmenettelyn mukaisesti kohtuullisessa ajassa. Tätä varten direktiivi 2011/96/EU olisi yhdenmukaistettava direktiivin 2003/49/EY kanssa palautushakemusten jättämistä ja käsittelyä koskevien määräaikojen osalta.

(15) Direktiivissä 2003/49/EY säädetään, että kiinteää toimipaikkaa on pidettävä koron tai rojaltin maksajana, jos maksu muodostaa kyseiselle kiinteälle toimipaikalle verovähennyskelpoisen kulun. Oikeudellisen epävarmuuden välttämiseksi ja sen varmistamiseksi, että tätä sääntöä sovelletaan direktiivin tavoitteen mukaisesti, on aiheellista täsmentää, että direktiiviä 2003/49/EY sovelletaan maksuihin, jotka johtuvat kiinteän toimipaikan toiminnasta, riippumatta siitä, ovatko kyseiset maksut verovähennyskelpoisia siinä jäsenvaltiossa, jossa kiinteä toimipaikka sijaitsee.

(16) Direktiivissä 2009/133/EY säädetään yhteisistä säännöistä, joilla vähennetään verotukseen liittyviä esteitä ja varmistetaan tasapuolinen verokohtelu eri jäsenvaltioissa olevia yhtiöitä koskevissa uudelleenjärjestelyissä, mukaan lukien sulautumiset, jakautumiset, osittaisjakautumiset, varojensiirrot, osakkeiden vaihdot sekä eurooppayhtiöiden (SE) ja eurooppaosuuskuntien (SCE) sääntömääräisen kotipaikan siirrot. Unionin yhtiöoikeuden kehitys, erityisesti muutokset, jotka on otettu käyttöön Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2017/1132[11], sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2019/2121[12], on johtanut verosääntöjen ja yhtiöoikeuden säännösten välisiin

[11] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2017/1132, annettu 14 päivänä kesäkuuta 2017, tietyistä yhtiöoikeuden osa-alueista (EUVL L 169, 30.6.2017, s. 46, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj).

[12] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/2121, annettu 27 päivänä marraskuuta 2019, direktiivin (EU) 2017/1132 muuttamisesta rajatylittävien yhtiömuodon muutosten, sulautumisten ja jakautumisten osalta (EUVL L 321, 12.12.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2121/oj).

ristiriitoihin. Tämä aiheuttaa oikeudellista epävarmuutta yrityksille ja vaarantaa sisämarkkinoiden kilpailukyvyn. Verokehyksen ja yhtiöoikeuden välisen johdonmukaisuuden varmistamiseksi direktiivin 2009/133/EY määritelmät olisi yhdenmukaistettava direktiivin (EU) 2017/1132 kanssa siten, että niihin sisällytetään uusi sulautumisen alatyyppi sekä ’yhtiöittämällä toteutettavan jakautumisen’ määritelmä.

(17) Direktiiviä 2009/133/EY sovelletaan myös eurooppayhtiöiden ja eurooppaosuuskuntien sääntömääräisen kotipaikan siirtoihin. Verotuksen neutraaliuden periaatteen mukaisesti on välttämätöntä, että vastaavaa verokohtelua sovelletaan myös rajatylittäviin yhtiömuodon muutoksiin, joissa vähintään muutoksen toteuttavan yhtiön sääntömääräinen kotipaikka siirtyy lähtöjäsenvaltiosta kohdejäsenvaltioon. Sen vuoksi direktiiviin 2009/133/EY olisi lisättävä uusi luku, joka koskee rajatylittäviin yhtiömuodon muutoksiin sovellettavia sääntöjä ja jossa edellytetään, että rajatylittävän yhtiömuodon muutoksen toteuttavan yhtiön varoista peräisin olevien pääomavoittojen verotusta lykätään tällaisten varojen tosiasialliseen siirtämiseen saakka siltä osin kuin yhtiön verotuksellinen kotipaikka on edelleen lähtöjäsenvaltiossa tai yhtiöllä on kyseisessä jäsenvaltiossa kiinteä toimipaikka, johon tällaiset varat jäävät tosiasiallisesti liittymään.

(18) Kun otetaan huomioon yhteisöjen tuomioistuimen 1 päivänä lokakuuta 2009 asiassa C-247/08 antama tuomio[13], on aiheellista tarkistaa direktiivin 2003/49/EY liitteessä, direktiivin 2009/133/EY liitteessä I olevassa A osassa ja direktiivin 2011/96/EU liitteessä I olevassa A osassa vahvistetut yhtiömuotojen luettelot sen varmistamiseksi, että kaikki yhteisöt, joiden olisi luonteensa vuoksi kuuluttava kyseisten direktiivien soveltamisalaan, sisällytetään nimenomaisesti niiden piiriin.

(19) Direktiivissä (EU) 2016/1164 vahvistetaan sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevat säännöt, mukaan lukien erityiset säännöt, joita sovelletaan koron vähennysoikeuden rajoittamiseen, ulkomaisiin väliyhtiöihin, maastapoistumisverotukseen ja verokohtelun eroavuuksiin, sekä yleinen veronkierron vastainen sääntö. Nämä säännöt muodostavat yhteisen kehyksen, jolla varmistetaan vähimmäissuoja veropohjan rapautumista ja voitonsiirtoja vastaan unionissa.

(20) Unionin kilpailukyvyn vahvistamiseksi, innovoinnin tukemiseksi sekä vihreän ja digitaalisen siirtymän helpottamiseksi on tärkeää edistää investointeja tutkimus- ja kehittämistoimintaan kaikkialla sisämarkkinoilla. Kun otetaan huomioon erityisesti kansainvälinen verotusympäristön kehittyminen, verojärjestelmien olisi jatkossakin tuettava vaikuttavasti ja kohdennetusti aitoa tutkimus- ja kehittämistoimintaa. Tätä varten direktiivillä (EU) 2016/1164 olisi vahvistettava tiettyjen tutkimus- ja kehittämismenojen verokohtelua koskeva yhteinen kehys, jolla varmistetaan verotuksen yksinkertaisuus, oikeusvarmuus ja johdonmukaisuus tasapuolisten toimintaedellytysten säilyttämistä koskevan tavoitteen kanssa kansainvälisen kilpailukyvyn parantamiseksi.

(21) Verovelvollisten tulisi voida vähentää kokonaan verotettavasta tulostaan tutkimukseen ja kehittämiseen tai tällaisen toiminnan tukemiseen käytettyihin laitoksiin, koneisiin ja muihin aineellisiin hyödykkeisiin liittyvät pääomamenot innovoinnin edistämiseksi, sisämarkkinoiden vahvistamiseksi ja uusiin teknologioihin tehtäviin investointeihin kannustamiseksi. Kehys, joka varmistaisi tasapuoliset toimintaedellytykset tällaisten

[13] Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 1.10.2009, Gaz de France - Berliner Investissement SA v. Bundeszentralamt für Steuern, C-247/08, ECLI:EU:C:2009:600.

menojen vähennyskelpoisuuden osalta, vähentäisi esteitä, joita rajojen yli toimivat yritykset kohtaavat unionissa. Siksi verovelvollisille tulisi antaa mahdollisuus vähentää ehdot täyttävät menot verotettavasta tulostaan joko sinä verokautena, jona ne aiheutuvat, tai valintansa mukaan jonakin neljästä seuraavasta verokaudesta.

(22) Oikeusvarmuuden lisäämiseksi, sääntöjen soveltamisen yksinkertaistamiseksi ja väärinkäytösten estämiseksi on tarpeen vahvistaa edellytykset, jotka koskevat vähimmäisaikaa, jonka ajan ehdot täyttäviä menoja on käytettävä tutkimukseen ja kehittämiseen, sekä vähennyksen peruuttamista tai tasausmaksujen soveltamista luovutusten yhteydessä. Vähennyksestä hyötyvät verovelvolliset olisi velvoitettava käyttämään ehdot täyttävät menot kokonaan ja yksinomaan tutkimukseen ja kehittämiseen vähintään kolmen vuoden ajan. Jos verovelvollisen omistusoikeus ehdot täyttäviin menoihin liittyvään omaisuuserän lakkaa tai jos verovelvollinen purkaa tai muulla tavalla luovuttaa tällaisen omaisuuserän ja tästä syntyy rahallista arvoa, tämä arvo olisi otettava huomioon verotuksessa sen varmistamiseksi, että vähennys vastaa tarkasti todellisia tutkimus- ja kehittämisinvestointeja.

(23) Jotta voidaan varmistaa, että tutkimus ja kehittäminen säilyvät unionin kilpailukyvyn keskeisinä tekijöinä, sekä edistää tasapuolisempia toimintaedellytyksiä sisämarkkinoilla, toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden mukaisesti on pidettävä riittävänä, että unionissa vahvistetaan vähimmäistaso, jota on noudatettava tutkimus- ja kehittämistoimintaan käytettävien pääomamenojen verovähennyskelpoisuuden osalta. Näin ollen jäsenvaltioilla tulisi olla oikeus soveltaa myös kansallisia säännöksiä, jotka mahdollistavat ehdot täyttävien menojen laajemman verovähennyskelpoisuuden, sanotun kuitenkaan rajoittamatta valtiontukisääntöjen soveltamista.

(24) Direktiiviä (EU) 2016/1164 koskevassa komission arvioinnissa[14] todettiin, että direktiivin säännöt ovat monimutkaisia ja perustuvat vaihtoehtoisiin toimintamalleihin, lukuisiin valinnaisiin poikkeuksiin ja kynnysarvoihin. Esimerkiksi keskeisten käsitteiden ja määritelmien eroavaisuudet, ulkomaisiin väliyhtiöihin sovelletut rinnakkaiset verotusmallit ja koron vähennysoikeutta rajoittavaan sääntöön liittyvät eri vaihtoehdot ovat johtaneet unionin verokehyksen pirstoutumiseen, verovelvollisten oikeudelliseen epävarmuuteen ja sääntöjen noudattamisesta aiheutuvan rasituksen lisääntymiseen erityisesti rajojen yli toimivissa yrityksissä. Näin on myös tilanteissa, joissa veropohjan rapautumisen ja voitonsiirtojen riski on vähäinen, kuten pk-yritysten tapauksessa. Tästä seuraa, että sovellettava oikeudellinen kehys voi aiheuttaa kohtuutonta rasitusta todellisiin riskeihin verrattuna. Lisäksi kun otetaan huomioon direktiivillä (EU) 2022/2523 hiljattain käyttöön otettu maailmanlaajuinen vähimmäisverotaso, direktiiviä (EU) 2016/1164 olisi mukautettava, jotta vältetään näiden kahden kehyksen rinnakkaisuudesta johtuvat soveltamisalan, tavoitteiden ja vaikutusten päällekkäisyydet, mukaan lukien kaksinkertainen verotus ja päällekkäiset raportointivelvoitteet.

(25) Direktiivin (EU) 2016/1164 4 artiklassa vahvistetun koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön tarkoituksena on estää aggressiivista verosuunnittelua, jossa verovelvolliset pyrkivät keinotekoisesti paisuttamaan korkoja sijoittamalla suuria velkamääriä korkean verotuksen lainkäyttöalueille. Vaikka säännöllä on tärkeä tehtävä veronkierron ehkäisemisessä, rinnakkaiset kynnysarvot, valinnaiset poikkeukset ja

[14] Komission yksiköiden valmisteluasiakirja sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta annetun neuvoston direktiivin (EU) 2016/1164 arvioinnista.

yleiset poikkeussäännöt, joita jäsenvaltiot ovat panneet täytäntöön eri tavoin, merkitsevät usein sitä, ettei veropohjan rapautumista ja voitonsiirtoja välttämättä torjuta oikeasuhteisella tavalla. Tämä joustavuus on osaltaan lisännyt hajanaisuutta, sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja oikeudellista epävarmuutta sisämarkkinoilla. Koron vähennysoikeutta rajoittava sääntö voi myös vaikuttaa kielteisesti yritysten kykyyn rahoittaa investointeja ja kasvua, koska siinä ei oteta huomioon taloudellisen ympäristön muutoksia, kuten korkotason nousua ja inflaatiota. Lisäksi sääntö voi vaikuttaa suhteettomasti pääomavaltaisiin aloihin, kuten kiinteistöalaan, infrastruktuurialaan ja innovatiivisiin startup-yrityksiin, jotka ovat riippuvaisia pitkäaikaisesta velkarahoituksesta. Myös nykyinen koron vähennysoikeutta rajoittava sääntö voi aiheuttaa tarpeetonta rasitusta pk-yrityksille, vaikka niillä onkin vähemmän resursseja ja mahdollisuuksia harjoittaa aggressiivista verosuunnittelua korkoja hyödyntäen.

(26) Siksi direktiivin (EU) 2016/1164 4 artiklaan on tarpeen tehdä muutoksia, joilla yksinkertaistetaan kyseisen säännön soveltamista, sovitetaan se paremmin päämääriinsä sekä varmistetaan, että se pysyy tarkoituksenmukaisena ja tukee samalla todellisia investointeja unionissa. Erityisen tärkeää olisi vähentää jäsenvaltioiden käytettävissä olevien vaihtoehtojen määrää, päivittää säännön rakennetta ja selkeyttää sen soveltamisalaa sekä ottaa huomioon tiettyjen tutkimus- ja kehittämismenojen verokohtelua koskeva uusi yhteinen kehys.

(27) Koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön tarkoituksena on varmistaa, että suurin osa kolmansien osapuolten myöntämistä lainoista johtuvista vieraan pääoman menoista säilyy verotuksessa vähennyskelpoisina, koska tällaiseen rahoitukseen liittyy yleensä vain vähäinen veropohjan rapautumisen ja voitonsiirtojen riski. Jäsenvaltioille annettu mahdollisuus soveltaa alhaisempia vähennyskelpoisuuden kynnysarvoja, kun ne saattoivat säännön osaksi kansallista lainsäädäntöään, on kuitenkin johtanut erilaisiin käytäntöihin eri puolilla unionia, lisännyt monimutkaisuutta ja heikentänyt verovelvollisten oikeusvarmuutta. Säännön yhdenmukaisen soveltamisen ja tasapuolisen kohtelun varmistamiseksi sisämarkkinoilla olisi vahvistettava vähennyskynnykseksi 30 prosenttia EBITDAsta kaikissa jäsenvaltioissa.

(28) Jotta direktiivillä (EU) 2016/1164 käyttöön otetun uuden tutkimus- ja kehittämismenojen verokohtelua koskevan yhteisen kehyksen tehokkuus säilyisi, koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön mukaiseen EBITDAn laskelmaan olisi lisättävä kyseisen kehyksen puitteissa vähennetyt tutkimus- ja kehittämismenoihin liittyvät verotuksessa oikaistut määrät vastaavasti kuin ylimenevien vieraan pääoman kustannusten, poistojen ja kuoletusten osalta.

(29) Veropohjan rapautumiseen ja voitonsiirtoon liittyvät riskit, joihin koron vähennysoikeutta rajoittavalla säännöllä pyritään puuttumaan, johtuvat pääasiassa liiallisten korkojen maksamisesta keskenään etuyhteydessä olevien yritysten välillä. Sen sijaan lainanottoon muilta kuin etuyhteydessä olevilta yrityksiltä, myös erityisen viranomaisvalvonnan piiriin kuuluvan joukkolainojen liikkeeseenlaskun kautta, liittyy yleensä vain vähäisiä riskejä tällaisista käytännöistä. Jotta tämä sääntö vastaisi paremmin tavoitettaan ja jotta sen soveltaminen olisi johdonmukaista ja oikeasuhteista, muiden kuin etuyhteydessä olevien yritysten myöntämistä lainoista aiheutuvat vieraan pääoman kustannukset olisi jätettävä rajoituksen soveltamisalan ulkopuolelle edellyttäen, että tällaista rahoitusta käytetään lainan ottaneen verovelvollisen oman toiminnan rahoittamiseen; konsernin sisäinen jälleenlainaus tulisi näin ollen jättää tämän poikkeuksen ulkopuolelle.

(30) Jotta koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön hallinnollista ja noudattamiseen liittyvää rasitusta voitaisiin keventää erityisesti pienten verovelvollisten osalta, jäsenvaltiot voivat tällä hetkellä soveltaa safe harbour -sääntöä, jonka mukaan nettokorkomenot ovat verotuksessa aina vähennyskelpoisia tiettyyn rahamäärään asti. Tämän säännöksen valinnainen luonne ja jousto sen saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä ovat kuitenkin johtaneet vaihteleviin täytäntöönpanokäytäntöihin eri puolilla unionia, mikä on rajoittanut säännöksen tehokkuutta. Siksi on aiheellista tehdä tästä safe harbour -säännöstä pakollinen ja säätää määräajoin tehtävästä indeksoinnista, jotta varmistetaan, että sääntö pysyy vaikuttavana ja merkityksellisenä myös pitkällä aikavälillä.

(31) Edellä esitetyt kaksi kohdennettua poikkeusta, joilla jätetään kolmansien osapuolten myöntämät vähäriskiset lainat koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön ulkopuolelle, sekä pakollinen korotettu safe harbour -raja tekisivät itsenäisiä yksiköitä koskevasta valinnaisesta poikkeuksesta tarpeettoman. Siksi kyseinen valinnainen poikkeus tulisi poistaa koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön yksinkertaistamiseksi ja sujuvoittamiseksi.

(32) Koron vähennysoikeutta rajoittava sääntö sitoo vieraan pääoman menojen vähennyskelpoisuuden yhtiön tulokseen, joka saattaa laskea talouden laskusuhdanteiden aikana. Tämän seurauksena verovelvollisiin saatetaan soveltaa tiukempia rajoituksia juuri silloin, kun ulkoisen rahoituksen tarve on suurempi. Tällaisten myötäsyklisten vaikutusten vähentämiseksi ja sen varmistamiseksi, että sääntö ei kohtuuttomasti rajoita taloudellista toimintaa rahoitusmarkkinoiden stressitilanteissa, direktiiviä (EU) 2016/1164 olisi muutettava siten, että koron vähennysoikeutta rajoittavaa sääntöä kevennetään, jos EBITDA laskee merkittävästi tiettynä vuonna.

(33) Jotta koron vähennysoikeutta rajoittava sääntö ei haittaisi investointeja, jotka ovat välttämättömiä unionin taloudellisen kehityksen ja yleisen hyvinvoinnin kannalta, direktiivissä (EU) 2016/1164 annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus jättää tietyt pitkäaikaiset julkiset infrastruktuurihankkeet säännön soveltamisalan ulkopuolelle. Koska tällaisiin hankkeisiin liittyy yleensä vain vähäinen veropohjan rapautumisen ja voitonsiirtojen riski, poikkeuksen soveltamisalaa olisi laajennettava kattamaan suurempi joukko yleishyödyllisiä hankkeita, jotka edistävät unionin yhteisiä prioriteetteja, erityisesti ilmaston, digitalisaation, yhteiskunnan ja talouden resilienssin, energiaturvallisuuden sekä sosiaalisen ja kohtuuhintaisen asuntotuotannon alalla, mukaan lukien rakennusten rakentaminen, muuntaminen ja kunnostaminen sosiaalisen ja kohtuuhintaisen asumisen tarpeisiin. Tämä ei kuitenkaan saa vaikuttaa valtiontukisääntöjen soveltamiseen, mukaan lukien komission päätös (EU) 2025/2630 SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan soveltamisesta valtiontukeen korvauksena julkisesta palvelusta[15].

(34) Kun otetaan huomioon muuttuva geopoliittinen toimintaympäristö ja erityisesti Venäjän Ukrainaa vastaan käymä hyökkäyssota, unionin on vahvistettava yleistä puolustusvalmiuttaan ja helpotettava yksityisten investointien käyttöönottoa puolustusvoimavaroihin. Tätä tarkoitusta varten ja jotta voidaan korjata voimavarapuutteet, jotka komissio ja unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan

[15] Komission päätös (EU) 2025/2630, annettu 16 päivänä joulukuuta 2025, Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan soveltamisesta valtiontukeen tietyille yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja tuottaville yrityksille korvauksena julkisesta palvelusta sekä päätöksen 2012/21/EU kumoamisesta (C/2025/8820) (EUVL L, 2025/2630, 19.12.2025).

korkea edustaja ovat yksilöineet yhteisessä valkoisessa kirjassa Euroopan puolustusvalmiudesta vuoteen 2030 mennessä[16], sekä tukea Euroopan turvallisuutta edistävän välineen perustamisesta annetussa neuvoston asetuksessa (EU) 2025/1106[17] vahvistettuja tavoitteita, on aiheellista ottaa käyttöön koron vähennysoikeutta rajoittavaa sääntöä koskeva väliaikainen poikkeus, jota sovelletaan sellaisiin ylimeneviin vieraan pääoman menoihin, jotka aiheutuvat lainoista, joilla rahoitetaan puolustustarvikkeita kriittisillä osa-alueilla. Jotta poikkeus säilyisi oikeasuhteisena tavoitteeseen nähden eikä vaikuttaisi koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön soveltamiseen sen enempää kuin on tarpeen, sen olisi oltava tarkasti kohdennettu ja sitä olisi sovellettava ainoastaan neuvoston asetuksessa (EU) 2025/1106 ensisijaisiksi toiminta-aloiksi määriteltyihin kriittisiin puolustusvoimavaroihin. Lisäksi jotta poikkeus säilyisi oikeasuhteisena ja tukisi tehokkaasti tuotantokapasiteetin nopeaa laajentamista, sen olisi oltava ajallisesti rajoitettu ja sitä olisi sovellettava ainoastaan lainoihin, jotka otetaan tämän direktiivin voimaantuloa seuraavien viiden ensimmäisen verovuoden aikana. Tämä väliaikainen poikkeus on myös yhdenmukainen Eurooppa-neuvoston 20 päivänä maaliskuuta 2025 antamien päätelmien[18] kanssa. Niissä kehotetaan nopeuttamaan toimia unionin puolustusvalmiuden parantamiseksi seuraavien viiden vuoden aikana.

(35) Koron vähennysoikeutta rajoittava sääntö voi vaikuttaa suhteettomasti tiettyihin ryhmiin, joilla on korkea velkaantumisaste tosiasiallisista kaupallisista syistä. Direktiivissä (EU) 2016/1164 annetaan siksi jäsenvaltioille mahdollisuus sallia verovelvollisten soveltaa ryhmäpoikkeussääntöä, jonka nojalla ne voivat vähentää ylimeneviä vieraan pääoman menoja yleistä rajoitusta enemmän, jos ne voivat osoittaa, että niiden velkaantumisaste on yhdenmukainen niiden ryhmän velkaantumisasteen kanssa. Tämän säännöksen valinnainen luonne on kuitenkin johtanut hajanaiseen soveltamiseen eri puolilla unionia. Jotta voidaan varmistaa säännön johdonmukainen ja oikeasuhteinen soveltaminen ja samalla säilyttää sen tavoite torjua veropohjan rapautumiseen ja voitonsiirtoihin liittyviä riskejä, ryhmäpoikkeuksesta tulisi tehdä pakollinen. Jäsenvaltioille tulisi kuitenkin antaa mahdollisuus valita kahden nykyisen, direktiivin (EU) 2016/1164 4 artiklan 5 kohdan a ja b alakohdassa vahvistetun ryhmäpoikkeusmekanismin välillä.

(36) Mahdollisuus siirtää ylimeneviä vieraan pääoman menoja ja käyttämättä jäänyttä korkokapasiteettia eteenpäin on olennaisen tärkeä, jotta vältetään suhteettomat seuraukset verovelvollisille, joiden tulot vaihtelevat tai joiden investointisyklit ovat pitkäkestoisia, kuten pääomavaltaisilla teollisuudenaloilla ja startup-yrityksissä. Vaikka direktiivissä (EU) 2016/1164 säädetään tällaisia siirtoja koskevista säännöistä, niiden valinnainen luonne on johtanut vaihteleviin toimintamalleihin eri jäsenvaltioissa. Tämä tilanne vaarantaa pyrkimykset luoda tasapuoliset toimintaedellytykset sisämarkkinoille, lisätä oikeusvarmuutta ja tukea pääomavaltaisten teollisuudenalojen taloudellista resilienssiä. Siksi mahdollisuudesta siirtää ylimeneviä vieraan pääoman menoja ja käyttämättä jäänyttä korkokapasiteettia eteenpäin olisi tehtävä pakollinen. Jäsenvaltioille tulisi kuitenkin antaa mahdollisuus valita nykyisten, kyseisen direktiivin 4 artiklan 6 kohdan a ja c alakohdassa vahvistettujen siirtomekanismien välillä, jotta voidaan ottaa huomioon, että

---

16 Komission ja unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkean edustajan yhteinen valkoinen kirja Euroopan puolustusvalmiudesta vuoteen 2030 mennessä (JOIN(2025) 120 final, 19.3.2025).

17 Neuvoston asetus (EU) 2025/1106, annettu 27 päivänä toukokuuta 2025, välineen perustamisesta Euroopan turvallisuuden edistämiseksi Euroopan puolustusteollisuutta vahvistamalla (SAFE) (EUVL L, 025/1106, 28.5.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2025/1106/oj).

18 Eurooppa-neuvoston päätelmät, 20.3.2025 (EUCO 1/25).

korkomenot ja verotettavat tulot eivät välttämättä aina muodostu yhdenmukaisesti yhden verokauden sisällä.

(37) Rahoitusalan yrityksiin sovelletaan unionin lainsäädännön mukaisia erityisiä sääntelykehyksiä. Direktiivissä (EU) 2016/1164 annetaan siksi jäsenvaltioille mahdollisuus jättää tällaiset yritykset koron vähennysoikeutta rajoittavan säännön ulkopuolelle. Jotta voidaan varmistaa, että tämä poikkeus on edelleen tarkoituksenmukainen ja vastaa unionin rahoitusalan sääntelyn kehitystä mainitun direktiivin hyväksymisen jälkeen, rahoitusalan yritysten määritelmä olisi saatettava ajan tasalle.

(38) Direktiivin (EU) 2016/1164 6 artiklassa vahvistetun yleisen veronkierron vastaisen säännön tarkoituksena on puuttua sellaisiin verotukseen liittyviin väärinkäytöksiin, jotka eivät vielä kuulu kohdennettujen säännösten piiriin. Viittaus yhteisöveroon on kuitenkin aiheuttanut epävarmuutta yleisen veronkierron vastaisen säännön soveltamisalasta, erityisesti sen suhteen, sovelletaanko sitä direktiivistä (EU) 2022/2523 johtuviin lähde- ja täydennysveroihin. Selkeyden lisäämiseksi ja yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi koko unionissa artiklan sanamuotoa olisi muutettava vahvistamalla, että yleinen veronkierron vastainen sääntö kattaa kaikki yrityksiin sovellettavat verot.

(39) Direktiivin (EU) 2016/1164 7 ja 8 artiklassa vahvistetuilla ulkomaisia väliyhtiöitä koskevilla säännöillä uudelleenkohdennetaan kevyesti verotettujen tytäryhtiöiden tai kiinteiden toimipaikkojen tulot niiden emoyhtiölle veropohjan rapautumisen ja voitonsiirtojen torjumiseksi. Näiden sääntöjen tavoitteet ja vaikutukset ovat kuitenkin suurelta osin päällekkäisiä direktiivissä (EU) 2022/2523 (pilari 2) vahvistetun tuloksilukemissäännön kanssa, jolla varmistetaan 15 prosentin tosiasiallinen vähimmäisveroaste laajemmalle veropohjalle, joka käsittää passiiviset ja aktiiviset tulot. Ulkomaisia väliyhtiöitä koskevien sääntöjen ja pilarin 2 rinnakkainen soveltaminen voi johtaa paitsi kaksinkertaiseen verotukseen myös päällekkäisiin, monimutkaisiin velvoitteisiin, minkä seurauksena monikansalliset konsernit joutuvat laatimaan päällekkäisiä laskelmia ja raportteja molempien sääntökokonaisuuksien vaatimusten täyttämiseksi. Jotta tällaiset tahattomat seuraukset voitaisiin välttää säilyttäen samalla ulkomaisia väliyhtiöitä koskevien sääntöjen tavoite torjua verojen kiertämistä, pilarin 2 piiriin kuuluvat verovelvolliset olisi vapautettava ulkomaisia väliyhtiöitä koskevien sääntöjen soveltamisesta. Lisäksi tuloksilukemissääntöä ei tulisi soveltaa silloin, kun monikansallisen konsernin ylin emoyksikkö sijaitsee lainkäyttöalueella, joka soveltaa hyväksyttyä rinnakkaisjärjestelyä.[19] Ulkomaisia väliyhtiöitä koskevat säännöt yhdistettynä kotimaisen täydennysveron soveltamiseen kevyesti verotetun ulkomaisen väliyhtiön jäsenvaltiossa voi kuitenkin edelleen johtaa kaksinkertaiseen verotukseen ja vastaaviin päällekkäisiin velvoitteisiin. Siksi monikansallisille konserneille, joiden ylin emoyksikkö sijaitsee lainkäyttöalueella, joka soveltaa hyväksyttyä rinnakkaisjärjestelyä, olisi myönnettävä kohdennettu vapautus ulkomaisiin väliyhtiöihin sovelletusta verojärjestelmästä sellaisten kevyesti verotettujen ulkomaisten väliyhtiöiden tulojen osalta, joihin sovelletaan ehdot täyttävää kotimaista täydennysveroa, josta ei myönnetä palautusta tai muuta asiaankuuluvaa suoraa tai epäsuoraa taloudellista etua.

---

[19] OECD, *Tax Challenges Arising from the Digitalisation of the Economy – Global Anti-Base Erosion Model Rules (Pillar Two), Side-by-Side Package: Inclusive Framework on BEPS*, 2026, https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/topics/policy-sub-issues/global-minimum-tax/side-by-side-package.pdf.

(40) Direktiivin (EU) 2016/1164 7 artiklan 2 kohdassa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus valita kahden menetelmän välillä, kun ne määrittävät emoyhtiön veropohjaan sisällytettäviä ulkomaisen väliyhtiön tuloja. Tämä valinnaisuus on johtanut erilaisiin täytäntöönpanokäytäntöihin eri puolilla unionia, mikä on johtanut hajanaisuuteen, lisännyt sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja heikentänyt verovelvollisten oikeusvarmuutta. Näiden sääntöjen soveltamisesta saadut kokemukset osoittavat, että tiettyihin passiivisten tulojen luokkiin perustuva malli (malli A) tarjoaa tehokkaamman ja helpommin hallinnoitavan toimintamallin kuin epäaitoihin järjestelyihin kohdennettu malli (malli B). Jälkimmäinen malli on suurelta osin päällekkäinen siirtohinnoittelusääntöjen kanssa ja tarjoaa käytännössä vain vähän lisäarvoa. Ulkomaisia väliyhtiöitä koskevan kehyksen yksinkertaistamiseksi, oikeusvarmuuden parantamiseksi ja ulkomaisia väliyhtiöitä koskevien sääntöjen yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi koko unionissa jäsenvaltioiden tulisi soveltaa yhtä, malliin A perustuvaa toimintamallia. Siksi direktiivistä tulisi poistaa mahdollisuus soveltaa mallia B sekä poistaa myös siihen liittyvä de minimis -sääntö, josta tulee tarpeeton, koska sitä sovelletaan ainoastaan malliin B.

(41) Unionin yrityksistä 99,8 prosenttia on pk-yrityksiä. Niistä vain 10 prosenttia harjoittaa rajatylittävää toimintaa, ja vain 2 prosentilla on tytäryhtiöitä unionin ulkopuolella. Lisäksi 42 prosenttia pk-yrityksistä on itsenäisiä yksiköitä, jotka eivät näin ollen kuulu konserniin eivätkä ole etuyhteydessä olevia yrityksiä.[20] Useiden jäsenvaltioiden kanssa käydyn tietojenvaihdon perusteella viranomaisilla ei ole ollut juuri lainkaan pk-yrityksiin liittyviä ulkomaisia väliyhtiöitä koskevia tapauksia noin kymmenen vuoden aikana direktiivin (EU) 2016/1164 voimaantulosta lähtien. Tämä viittaa siihen, että ulkomaisia väliyhtiöitä koskevia sääntöjä sovelletaan pk-yrityksiin vain harvoin, mahdollisesti siksi, että pk-yritysten toimintarakenteissa rajatylittävää toimintaa harjoitetaan vain vähän tai ei lainkaan. Näin ollen pk-yritysten jättäminen näiden sääntöjen ulkopuolelle ei haittaisi veronkierron ja veropetosten tai aggressiivisen verosuunnittelun vastaisia toimia vaan pikemminkin tuottaisi merkittäviä kustannus- ja resurssisäästöjä ja siten etua sekä yrityksille että verohallinnoille. Kun otetaan huomioon pk-yrityksille tässä aloitteessa ja muilla verotuksen ja unionin oikeuden aloilla myönnetyt vastaavat vapautukset, on aiheellista ottaa käyttöön pk-yrityksiä koskeva poikkeus myös ulkomaisia väliyhtiöitä koskevien sääntöjen osalta. Näin voidaan varmistaa ulkomaisia väliyhtiöitä koskevien sääntöjen oikeasuhteinen soveltaminen ja vähentää verovelvollisille sääntöjen noudattamisesta aiheutuvaa rasitusta ja veroviranomaisten hallinnollista taakkaa. Poikkeusta tulisi soveltaa kaikkiin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2013/34/EU[21] määriteltyihin pieniin ja keskikokoisiin konserneihin riippumatta siitä, sijaitseeko konsernin ylin emoyksikkö unionissa vai kolmannessa maassa. Pk-yrityksiä koskevan poikkeuksen soveltamisala varmistaa, että konsernit voivat hyötyä pk-yrityksiä koskevasta vapautuksesta vain, jos konserni kokonaisuudessaan täyttää pienen tai keskikokoisen konsernin määritelmän. Vastaava poikkeus olisi myönnettävä myös itsenäisille yksiköille, joilla on kiinteä toimipaikka ulkomailla ja jotka katsotaan mainitun direktiivin mukaisiksi mikroyrityksiksi tai pieniksi tai keskisuuriksi yrityksiksi.

---

20 VVA ja KPMG, "Tax compliance costs for SMEs: An update and a complement – Final report", 2022.

21 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/34/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, tietyntyyppisten yritysten vuositilinpäätöksistä, konsernitilinpäätöksistä ja niihin liittyvistä kertomuksista, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY kumoamisesta (EUVL L 182, 29.6.2013, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

(42) Ulkomaisia väliyhtiöitä koskevissa säännöissä annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus jättää soveltamisalan ulkopuolelle ne yksiköt tai kiinteät toimipaikat, joiden passiivisten tulojen määrä on vähäinen, koska veronkierron riski on näissä tapauksissa pieni. Tämä mahdollisuus kattaa erityistapauksissa myös rahoitusalan yritykset, joille voi kertyä enemmän passiivisia tuloja osana niiden tavanomaista liiketoimintaa. Verovelvollisten hallinnollisen ja sääntöjen noudattamisesta aiheutuvan rasituksen vähentämiseksi direktiivin (EU) 2016/1164 7 artiklan 3 kohtaa olisi muutettava siten, että jäsenvaltiot velvoitetaan ottamaan käyttöön tällainen poikkeus.

(43) Direktiivin (EU) 2016/1164 9 artiklan 3 kohdassa vahvistetut säännöt kolmansista maista tuoduista verokohtelun eroavuuksista ovat osoittautuneet kohtuuttoman monimutkaisiksi, mikä johtuu pääasiassa niiden lukuisista määritelmistä ja monitasoisista velvoitteista. Monimutkaisuus on paitsi haitannut sääntöjen käytännön täytäntöönpanoa myös aiheuttanut merkittävää hallinnollista rasitusta sekä verovelvollisille että veroviranomaisille ilman, että säännöillä on saavutettu tavoiteltuja tuloksia. Kun otetaan huomioon kolmansista maista tuotuja verokohtelun eroavaisuuksia koskevien sääntöjen soveltamiseen liittyvät haasteet ja myönteisten vaikutusten puuttuminen, on aiheellista ja suhteellisuusperiaatteen mukaista poistaa kyseiset säännöt.

(44) Jotta voitaisiin vähentää sisämarkkinoiden hajanaisuutta ja varmistaa, että tämän direktiivin mukaiset yksinkertaistamistavoitteet saavutetaan johdonmukaisesti kaikkialla unionissa, 4 artiklan 5 kohdassa ja 4 artiklan 7 kohdan d alakohdassa vahvistettuja sääntöjä olisi sovellettava yhdenmukaisesti kaikissa jäsenvaltioissa. Siksi jäsenvaltioiden ei tulisi pitää voimassa tai ottaa käyttöön säännöksiä, jotka poikkeavat tässä direktiivissä vahvistetuista yhdenmukaisista säännöistä.

(45) Kaksinkertaista verotusta koskevien riitojen tehokas ratkaiseminen unionissa on edelleen ensisijaisen tärkeää sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan kannalta. Ratkaisemattomat kaksinkertaista verotusta koskevat kysymykset luovat esteitä rajatylittävälle taloudelliselle toiminnalle, heikentävät oikeusvarmuutta ja aiheuttavat verovelvollisille kohtuutonta verorasitusta. Vaikka direktiivi (EU) 2017/1852 on merkittävästi parantanut tällaisten riitojen ratkaisukehystä, kokemus on osoittanut, että tiettyjä käsitteitä ja erilaisia tulkintoja olisi selvennettävä, jotta voidaan parantaa tehokkuutta ja varmistaa yhdenmukaisemmat ja helpommin saatavilla olevat riidanratkaisumenettelyt kaikkialla unionissa sekä verovelvollisten että verohallintojen eduksi.

(46) Jotta voidaan helpottaa ja laajentaa direktiivissä (EU) 2017/1852 vahvistettujen veroriitojen ratkaisumenettelyjen käyttöä, on tarpeen selventää ’asianomaisen henkilön’ käsitettä, myös sellaisten riita-asioiden osalta, joissa on osallisena useampi kuin yksi henkilö, sekä täsmentää, kenellä on oikeus tehdä valitus tällaisissa tapauksissa.

(47) Edelleen on tarpeen varmistaa, että kaikki toimivaltaiset viranomaiset saavat samat tiedot, mutta samalla olisi tärkeää lisätä joustavuutta ja helpottaa pääsyä riidanratkaisumenettelyyn. Tätä varten direktiivin (EU) 2017/1852 3 artiklassa olisi selvennettävä, että jos riita-asia koskee useampaa kuin yhtä asianomaista henkilöä, kukin asianomainen henkilö saa tehdä valituksen vain kotipaikkajäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle, jotta voidaan välttää päällekkäiset valitukset ja vähentää hallinnollista rasitusta. Jos esimerkiksi siirtohinnoitteluoikaisu vaikuttaa kahteen tai useampaan keskenään etuyhteydessä olevaan yritykseen, kullakin yrityksellä olisi oltava oikeus tehdä valitus ainoastaan kotipaikkajäsenvaltionsa

toimivaltaiselle viranomaiselle. Tämä ei kuitenkaan estä yhtä asianomaista henkilöä tekemästä valitusta toisen asianomaisen henkilön puolesta kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

(48) Jotta voitaisiin parantaa oikeusvarmuutta ja samalla edelleen varmistaa, että kaikki asianomaiset toimivaltaiset viranomaiset saavat samat tiedot samanaikaisesti, direktiivin (EU) 2017/1852 3 artiklan vaatimukset valitusten samanaikaisesta jättämisestä olisi korvattava selvällä valituksen tekemisen määräajalla, koska kyseisen vaatimuksen tulkinta on osoittautunut vaikeaksi.

(49) Toimivaltaisten viranomaisten tulisi tehdä rakentavaa yhteistyötä ja keskittyä kaksinkertaisen verotuksen tosiasialliseen poistamiseen. Tämän tukemiseksi direktiivin (EU) 2017/1852 5 artiklassa säädetyt valituksen hylkäämisperusteet olisi vähennettävä minimiin ja rajoitettava tapauksiin, joissa valituksesta puuttuu vaadittuja olennaisia tietoja. Lisäksi asianomaisille henkilöille olisi tarvittaessa annettava mahdollisuus korjata valituksessa olevat puutteet ja jos valitus hylätään, jättää valitus uudelleen edellyttäen, että sovellettavia määräaikoja noudatetaan.

(50) Riidanratkaisumenettelyn nopeuttamiseksi on tarpeen varmistaa, että viestintä toimivaltaisten viranomaisten kesken ja asianomaisten henkilöiden kanssa on selkeää ja ripeää. Jos toimivaltaiset viranomaiset ovat yhtä mieltä siitä, että riita-asiaa ei voida ratkaista esimerkiksi siksi, että asiasta on jo olemassa ennakkotapaus, niiden tulisi ilmoittaa tästä asianomaiselle henkilölle viipymättä sen sijaan, että ne odottaisivat direktiivin (EU) 2017/1852 4 artiklassa säädetyn keskinäistä sopimusmenettelyä koskevan ajanjakson päättymistä.

(51) Jotta asianomainen henkilö, joka aikoo käyttää direktiivissä (EU) 2017/1852 vahvistettuja menettelyjä, ei jäisi ilman suojaa kaksinkertaista verotusta vastaan, ja jotta voitaisiin välttää päällekkäisyyksiä eri oikeudellisiin kehyksiin perustuvien menettelyjen välillä, on tarpeen säätää, että kun valitus tehdään, muiden oikeudellisten kehysten kuin direktiivin (EU) 2017/1852 nojalla vireillä pannut menettelyt keskeytetään ja päätetään vasta, kun kaikki asianomaiset toimivaltaiset viranomaiset ovat hyväksyneet kyseisen valituksen käsiteltäväksi.

(52) Riidanratkaisumenettelyn läpinäkyvyyden ja tehokkuuden parantamiseksi on välttämätöntä, että yhteisiä menettelysääntöjä vahvistetaan täytäntöönpanosäädöksillä. Niillä tulisi luoda veronmaksajille ja toimivaltaisille viranomaisille yksityiskohtaiset, selkeät säännöt, joilla vähennetään sääntöjen noudattamisesta aiheutuvaa rasitusta ja nopeutetaan riitojen ratkaisua. Tällaiset toimenpiteet vaikuttavat jäsenvaltioiden toimeenpano- ja täytäntöönpanovaltuuksiin välittömän verotuksen alalla, erityisesti niiden kahden- tai monenvälisiin verosopimuksiin perustuvien verotusoikeuksien käyttöön, sekä jäsenvaltioiden veropohjaan. Siksi on tarpeen siirtää neuvostolle valtuudet hyväksyä komission ehdotuksesta täytäntöönpanosäädöksiä direktiivin (EU) 2017/1852 nojalla.

(53) Komission olisi laadittava arviointi jäsenvaltioiden toimittamien ja saatavilla olevien muiden tietojen perusteella direktiiviin (EU) 2017/1852 sisällytettyjen uusien sääntöjen tuloksellisuuden arvioimiseksi. Tiedot olisi sovitettava mahdollisimman hyvin samasta aiheesta OECD:lle raportoitaviin tietoihin, jotta jäsenvaltioille ei aiheutuisi tarpeetonta lisärasitusta. Jotta voidaan varmistaa tämän direktiivin yhdenmukainen täytäntöönpano erityisesti sen suhteen, millaisia tietoja on toimitettava vuosittain tilastointia varten, komissiolle olisi siirrettävä tältä osin

täytäntöönpanovaltaa. Sitä olisi käytettävä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011[22] mukaisesti.

(54) Jotta jäsenvaltioilla ja verovelvollisilla olisi mahdollisuus mukauttaa järjestelmänsä ja rakenteensa tämän direktiivin 1 artiklan 2 kohdan b–h alakohdassa, 3 kohdan c alakohdassa ja 5 kohdassa, 3 artiklan 2 ja 5–10 kohdassa sekä 4 artiklan 5 kohdan d alakohdassa vahvistettuihin uusiin sääntöihin, kyseisten säännösten soveltamista olisi lykättävä. Jäsenvaltioiden olisi sen vuoksi voitava toteuttaa näiden säännösten noudattamisen edellyttämät kansalliset toimenpiteet myöhemmin kuin tämän direktiivin muut säännökset. Jotta voidaan varmistaa, että 4 artiklan 5 kohdan g alakohdassa säädettyä poikkeusta sovelletaan vain rajoitetun investointi-ikkunan ajan, on aiheellista rajoittaa poikkeuksen soveltaminen lainoihin, jotka otetaan viiden ensimmäisen verokauden aikana kyseisen säännön voimaantulosta.

(55) Jotta voidaan ottaa huomioon mahdolliset muutokset yhtiömuodoissa, joita voidaan perustaa kansallisen lainsäädännön tai EU:n lainsäädännön nojalla, komissiolle olisi siirrettävä valta antaa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat direktiivien 2003/49/EY, 2009/133/EY ja 2011/96/EU liitteissä vahvistettujen yhtiömuotojen luetteloiden saattamista ajan tasalle. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla, ja että ne toteutetaan paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdyssä toimielinten välisessä sopimuksessa vahvistettujen periaatteiden mukaisesti. Euroopan parlamentille olisi ilmoitettava delegoitujen säädösten antamisesta ja siitä, jos niitä on vastustettu tai jos säädösvallan siirto on kumottu.

(56) Tämän direktiivin mukaisessa henkilötietojen käsittelyssä on noudatettava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) 2016/679[23]. Toimivaltaisten viranomaisten tämän direktiivin puitteissa toteuttama tietojen vaihto tai siirto olisi rajoitettava siihen, mikä on tarpeen ja oikeasuhteista tämän direktiivin soveltamiseksi. Jos tällaiseen tietojen vaihtoon tai siirtoon liittyy henkilötietoja, on kunnioitettava rekisteröityjen oikeuksia ja noudatettava asetuksen (EU) 2016/679 mukaisia rekisterinpitäjien ja henkilötietojen käsittelijöiden vastaavia velvoitteita sekä unionin tai kansallisessa lainsäädännössä säädettyjä lisätakeita.

(57) Jäsenvaltiot eivät yksin voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita, jotka ovat unionin sääntöjen johdonmukaisen ja yhtenäisen soveltamisen varmistaminen välittömän verotuksen alalla, hajanaisuuden ja sääntöjen noudattamisesta aiheutuvan rasituksen vähentäminen sekä sisämarkkinoiden kasvun ja kilpailukyvyn tukeminen, vaan nämä voidaan niiden laajuuden, rajatylittävän ulottuvuuden ja sisämarkkinoihin kohdistuvien vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi,

---

22 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 182/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13).

23 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/679, annettu 27 päivänä huhtikuuta 2016, luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta (yleinen tietosuoja-asetus) (EUVL L 119, 4.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN DIREKTIIVIN

1 artikla

Direktiivin 2003/49/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2003/49/EY seuraavasti:

(1) korvataan otsikko seuraavasti:

”Neuvoston direktiivi 2003/49/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, eri jäsenvaltioissa sijaitsevien yhtiöiden välisiin korko- ja rojaltimaksuihin sovellettavasta yhteisestä verotusjärjestelmästä”;

(2) muutetaan 1 artikla seuraavasti:

a) korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Kiinteää toimipaikkaa pidetään koron tai rojaltin maksajana vain siltä osin kuin nämä maksut ovat kiinteän toimipaikan toiminnasta syntyneitä kustannuksia jäsenvaltiossa, jossa kiinteä toimipaikka sijaitsee.”;

b) kumotaan 7 kohta;

c) kumotaan 10 kohta;

d) korvataan 11 kohta seuraavasti:

”11. Sovellettaessa 1 kohtaa jäsenvaltiot eivät saa vaatia ennakkolupaa tai määrätä hallinnollisen menettelyn käyttöä sen tarkistamiseksi, täyttyvätkö tässä artiklassa tai 3 artiklassa säädetyt edellytykset maksuhetkellä.”;

e) kumotaan 12 ja 13 kohta;

f) korvataan 14 kohta seuraavasti:

”14. Jos vapautusta koskevat vaatimukset lakkaavat täyttymästä, maksun saavan yhtiön tai kiinteän toimipaikan on välittömästi ilmoitettava asiasta maksun suorittavalle yhtiölle tai kiinteälle toimipaikalle.”;

g) poistetaan 15 kohdan toinen virke;

h) lisätään 17 kohta seuraavasti:

”17. Tätä artiklaa sovellettaessa ja poiketen siitä, mitä 15 ja 16 kohdassa säädetään, jäsenvaltioiden on varmistettava, että lähdeverojen huojennus myönnetään neuvoston direktiivissä (EU) 2025/50* vahvistettujen menettelyjen mukaisesti kyseisen direktiivin soveltamisalaan kuuluvissa tapauksissa.

———

* Neuvoston direktiivi (EU) 2025/50, annettu 10 päivänä joulukuuta 2024, liikaa perittyjen lähdeverojen nopeammasta ja turvallisemmasta huojentamisesta (EUVL L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).”;

(3) muutetaan 3 artikla seuraavasti:

a) korvataan otsikko seuraavasti:

”Yhtiön ja kiinteän toimipaikan määritelmä”;

b) muutetaan a alakohta seuraavasti:

(1) poistetaan iii alakohdasta luetelmakohta ”– corporation tax Yhdistyneessä kuningaskunnassa,”;

(2) lisätään alakohta seuraavasti:

”Siirretään komissiolle valta antaa 3 a artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä tämän direktiivin liitteen muuttamiseksi, jotta ensimmäisen alakohdan i alakohdassa tarkoitettu yhtiömuotojen luettelo voidaan saattaa ajan tasalle, kun jäsenvaltio on ilmoittanut uudesta yhtiömuodosta, joka voidaan perustaa sen kansallisen lainsäädännön nojalla, tai jotta luetteloon voidaan sisällyttää uusi unionin lainsäädännön nojalla käyttöön otettu yhtiömuoto.”;

c) kumotaan b alakohta;

(4) lisätään 3 a ja 3 b artikla seuraavasti:

”*3 a artikla*
Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Komissiolle siirrettyä valtaa antaa delegoituja säädöksiä koskevat tässä artiklassa säädetyt edellytykset.

2. Siirretään komissiolle [*tämän direktiivin voimaantulopäivästä*] määräämättömäksi ajaksi 3 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä.

3. Neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 3 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyyteen.

4. Ennen kuin komissio antaa delegoidun säädöksen, se kuulee kunkin jäsenvaltion nimeämiä asiantuntijoita paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdyssä toimielinten välisessä sopimuksessa vahvistettujen periaatteiden mukaisesti.

5. Heti, kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

6. Edellä olevan 3 artiklan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos neuvosto on ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittanut komissiolle, ettei se vastusta säädöstä. Neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa voidaan jatkaa kahdella kuukaudella.

3 b artikla
Ilmoittaminen Euroopan parlamentille

Komissio ilmoittaa Euroopan parlamentille delegoitujen säädösten antamisesta ja siitä, jos neuvosto on vastustanut kyseisiä säädöksiä tai kumonnut säädösvallan siirron.”;

(5) lisätään 5 artiklaan 3 kohta seuraavasti:

”3. Jos jäsenvaltiosta lähtöisin oleva korko- tai rojaltimaksu maksetaan sellaiselle kolmannen maan lainkäyttöalueelle sijoittautuneelle saajalle, jolla ei kanneta

yhteisöveroa tai jolla korko- ja rojaltituloihin sovellettava nimellinen yhteisöverokanta on nolla, lähdevaltion on varmistettava, että asiassa sovelletaan jompaakumpaa seuraavista toimenpiteistä:

a) maksusta pidätetään lähdevero;

b) maksajalta evätään oikeus vähentää vastaava maksu verotuksessa.

Tätä kohtaa ei sovelleta, jos maksunsaaja

a) on kyseisen verokauden aikana ehdot täyttävän kotimaisen täydennysveron alainen eikä kyseisen veron osalta myönnetä palautusta tai suoraa tai epäsuoraa taloudellista etua; tai

b) on osa monikansallista konsernia, joka kuuluu kyseisellä verokaudella neuvoston direktiivissä (EU) 2022/2523* vahvistettujen sääntöjen tai kolmansien maiden lainkäyttöalueiden osalta OECD:n mallisääntöjen soveltamisalaan, paitsi jos kyseisen monikansallisen konsernin ylin emoyksikkö sijaitsee lainkäyttöalueella, joka soveltaa kyseiselle verokaudelle hyväksyttyä rinnakkaisjärjestelyä.

Tätä kohtaa sovellettaessa

a) maksunsaajan katsotaan olevan sijoittautunut lainkäyttöalueelle, jolla se on perustettu tai muodostettu kyseisen lainkäyttöalueen lainsäädännön mukaisesti, jolla on sen tosiasiallisen johdon sijaintipaikka tai jota muutoin pidetään maksunsaajan verotuksellisena kotipaikkana kyseisen lainkäyttöalueen lainsäädännön mukaisesti, eikä maksunsaajalla ole verotuksellista kotipaikkaa toisella lainkäyttöalueella;

b) ’ehdot täyttävällä kotimaisella täydennysverolla’ tarkoitetaan direktiivin (EU) 2022/2523 3 artiklan 28 alakohdassa määriteltyä veroa;

c) ’monikansallisella konsernilla’ tarkoitetaan direktiivin (EU) 2022/2523 3 artiklan 4 alakohdassa määriteltyä konsernia;

d) ’lainkäyttöalueella, joka soveltaa hyväksyttyä rinnakkaisjärjestelyä’ tarkoitetaan lainkäyttöaluetta, jolla on ilmoitettu olevan tällainen asema OECD:n keskusrekisterissä maailmanlaajuista vähimmäisveroa varten OECD:n ja G20-maiden osallistavan kehyksen puitteissa 5 päivänä tammikuuta 2026 hyväksytyn rinnakkaisjärjestelypakettia koskevan sopimuksen mukaisesti;

_____

* Neuvoston direktiivi (EU) 2022/2523, annettu 14 päivänä joulukuuta 2022, monikansallisten konsernien ja suurten kotimaisten konsernien maailmanlaajuisen vähimmäisverotason varmistamisesta unionissa (EUVL L 328, 22.12.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).”;

(6) kumotaan 6 artikla;

(7) korvataan direktiivin 2003/49/EY liite tämän direktiivin liitteellä I.

2 artikla

Direktiivin 2009/133/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2009/133/EY seuraavasti:

(1) muutetaan 2 artikla seuraavasti:

a) lisätään a alakohtaan iv alakohta seuraavasti:

”iv) yksi tai useampi yhtiö siirtää purkautumishetkellään ilman selvitysmenettelyä kaikki varansa ja vastuunsa toiselle olemassa olevalle yhtiölle (hankkiva yhtiö) ilman, että hankkiva yhtiö laskee liikkeeseen uusia osakkeita, edellyttäen, että yhden henkilön hallussa on suoraan tai välillisesti kaikki sulautumiseen osallistuvien yhtiöiden osakkeet tai että sulautumiseen osallistuvien yhtiöiden jäsenten hallussa olevat osakkeet jakautuvat samassa suhteessa kaikissa sulautumiseen osallistuvissa yhtiöissä;”;

b) korvataan b alakohta seuraavasti:

”b) ’jakautumisella’ tointa, jolla

i) yhtiö siirtää purkautumishetkellään ilman selvitysmenettelyä kaikki varansa ja vastuunsa kahdelle tai useammalle olemassa olevalle tai uudelle yhtiölle antaen osakkailleen suhteellisuussäännön mukaisesti vastikkeeksi varat vastaanottavien yhtiöiden yhtiöpääomaa edustavia arvopapereita ja mahdollisesti käteisvälirahan, jonka määrä ei kuitenkaan saa ylittää 10:tä prosenttia näiden arvopapereiden nimellisarvosta tai nimellisarvon puuttuessa kirjanpidollisesta vasta-arvosta;

ii) jakautuva yhtiö siirtää osan varoistaan ja vastuistaan yhdelle tai useammalle hankkivalle yhtiölle vastineeksi siitä, että jakautuvalle yhtiölle annetaan hankkivien yhtiöiden arvopapereita tai osuuksia, jäljempänä ’yhtiöittämällä toteutettava jakautuminen’;”;

c) lisätään l, m ja n alakohta seuraavasti:

”l) ’rajatylittävällä yhtiömuodon muuttamisella’ järjestelyä, jolla yhtiö, ilman että se puretaan tai asetetaan selvitystilaan, muuttaa yhtiömuodon, jolla se on rekisteröity lähtöjäsenvaltiossa, liitteessä I luetelluksi kohdejäsenvaltion yhtiömuodoksi ja siirtää vähintään sääntömääräisen kotipaikkansa kohdejäsenvaltioon säilyttäen oikeushenkilöllisyytensä;

m) ’lähtöjäsenvaltiolla’ jäsenvaltiota, jossa yhtiö on rekisteröity ennen rajatylittävää yhtiömuodon muuttamista;

n) ’kohdejäsenvaltiolla’ jäsenvaltiota, jossa yhtiömuotoaan muuttanut yhtiö rekisteröidään rajatylittävän yhtiömuodon muuttamisen tuloksena.”;

(2) lisätään 3 artiklaan alakohta seuraavasti:

”Siirretään komissiolle valta antaa 3 a artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä tämän direktiivin liitteessä I olevan A osan muuttamiseksi, jotta a alakohdassa tarkoitettu yhtiömuotojen luettelo voidaan saattaa ajan tasalle, kun jäsenvaltio on ilmoittanut uudesta yhtiömuodosta, joka voidaan perustaa sen kansallisen lainsäädännön nojalla, tai jotta luetteloon voidaan sisällyttää uusi unionin lainsäädännön nojalla käyttöön otettu yhtiömuoto.”;

(3) lisätään 3 a ja 3 b artikla seuraavasti:

”*3 a artikla*

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Komissiolle siirrettyä valtaa antaa delegoituja säädöksiä koskevat tässä artiklassa säädetyt edellytykset.

2. Siirretään komissiolle [*tämän direktiivin voimaantulopäivästä*] määräämättömäksi ajaksi 3 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä.

3. Neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 3 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyyteen.

4. Ennen kuin komissio antaa delegoidun säädöksen, se kuulee kunkin jäsenvaltion nimeämiä asiantuntijoita paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdyssä toimielinten välisessä sopimuksessa vahvistettujen periaatteiden mukaisesti.

5. Heti, kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi neuvostolle.

6. Edellä olevan 3 artiklan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos neuvosto on ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittanut komissiolle, ettei se vastusta säädöstä. Neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa voidaan jatkaa kahdella kuukaudella.

3 b artikla

Ilmoittaminen Euroopan parlamentille

Komissio ilmoittaa Euroopan parlamentille delegoitujen säädösten antamisesta ja siitä, jos neuvosto on vastustanut kyseisiä säädöksiä tai kumonnut säädösvallan siirron.”;

(4) lisätään V a luku seuraavasti:

”V a LUKU
RAJATYLITTÄVÄÄN YHTIÖMUODON MUUTTAMISEEN SOVELLETTAVAT SÄÄNNÖT

14 a artikla

1. Rajatylittävä yhtiömuodon muutos ei saa johtaa 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti laskettujen pääomavoittojen verottamiseen lähtöjäsenvaltiossa, jos jompikumpi seuraavista edellytyksistä täyttyy:

a) rajatylittävän yhtiömuodon muutoksen toteuttavan yhtiön verotuksellinen kotipaikka on edelleen lähtöjäsenvaltiossa;

b) kyseiset pääomavoitot ovat peräisin varoista ja vastuista, jotka jäävät tosiasiallisesti liittymään rajatylittävän yhtiömuodon muutoksen toteuttavan yhtiön lähtöjäsenvaltiossa sijaitsevaan kiinteään toimipaikkaan ja vaikuttavat verotusperusteiden määräytymiseen.

2. Edellä olevaa 1 kohtaa sovelletaan ainoastaan, jos yhtiö tekee uudet poisto-, voitto- ja tappiolaskelmat niiden varojen ja vastuiden osalta, jotka jäävät lähtöjäsenvaltioon tai jotka tosiasiallisesti liittyvät kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitsevaan kiinteään toimipaikkaan, ikään kuin rajatylittävää yhtiömuodon muutosta ei olisi tapahtunut.

3. Jos yhtiö voi lähtöjäsenvaltion lainsäädännön nojalla tehdä uudet poisto-, voitto- ja tappiolaskelmat kyseiseen jäsenvaltioon jääneistä varoista ja vastuista muilla kuin 2 kohdassa tarkoitetuilla perusteilla, 1 kohtaa ei sovelleta niihin varoihin ja vastuisiin, joiden osalta tätä mahdollisuutta on käytetty.

14 b artikla

1. Jos yhtiölle tehdään rajatylittävä yhtiömuodon muutos, jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että jos yhtiön ennen rajatylittävää yhtiömuodon muutosta asianmukaisesti muodostamat muut kuin ulkomaisista kiinteistä toimipaikoista johtuvat varaukset on osittain tai kokonaan vapautettu verosta, rajatylittävän yhtiömuodon muutoksen toteuttavan yhtiön kiinteä toimipaikka, joka sijaitsee yhtiön lähtöjäsenvaltion alueella, voi tehdä tällaiset varaukset samalla tavalla verosta vapautettuna.

2. Siltä osin kuin jäsenvaltion alueella rajatylittävän yhtiömuodon muutoksen toteuttava yhtiö saisi vähentää verotuksessa vähentämättä olevia tappioita, kyseisen jäsenvaltion on sallittava rajatylittävän yhtiömuodon muutoksen toteuttavan yhtiön vähentämättä olevien tappioiden siirtyminen yhtiön kyseisen jäsenvaltion alueelle sijoittautuneelle kiinteälle toimipaikalle edellyttäen, että yhtiöllä, jonka verotuksellinen kotipaikka on edelleen kyseisessä jäsenvaltiossa, olisi ollut mahdollisuus vähentää tappiot vastaavissa olosuhteissa.

14 c artikla

1. Rajatylittävä yhtiömuodon muuttaminen ei saa itsessään johtaa rajatylittävän yhtiömuodon muutoksen toteuttavan yhtiön osakkaiden tulojen, voittojen tai pääomavoittojen verotukseen.

2. Edellä olevan 1 kohdan soveltaminen ei estä jäsenvaltioita verottamasta rajatylittävän yhtiömuodon muutoksen toteuttavan yhtiön pääomaa vastaavien arvopapereiden myöhemmästä siirrosta johtuvia voittoja.”;

(5) muutetaan direktiivin 2009/133/EY liite I tämän direktiivin liitteen II mukaisesti.

3 artikla

Direktiivin 2011/96/EU muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2011/96/EU seuraavasti:

(1) korvataan otsikko seuraavasti:

”Neuvoston direktiivi 2011/96/EU, annettu 30 päivänä marraskuuta 2011, eri jäsenvaltioissa sijaitsevien yhtiöiden välisiin osinkoihin ja muihin jaettuihin voittoihin sovellettavasta yhteisestä verotusjärjestelmästä”;

(2) korvataan 1 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Kunkin jäsenvaltion on sovellettava tätä direktiiviä

a) kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitseville yhtiöille jaettuihin voittoihin, jotka ovat peräisin muissa jäsenvaltioissa sijaitsevista voittoa jakavista yhtiöistä;

b) kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitsevien voittoa jakavien yhtiöiden muissa jäsenvaltioissa sijaitseville yhtiöille jakamiin voittoihin;

c) jaettuihin voittoihin, joita kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitsevat muiden jäsenvaltioiden yhtiöiden kiinteät toimipaikat saavat jonkin muun kuin sen jäsenvaltion voittoa jakavilta yhtiöiltä, jossa kiinteä toimipaikka sijaitsee;

d) voittoihin, joita kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitsevat yhtiöt jakavat sellaisten saman jäsenvaltion yhtiöiden jossakin muussa jäsenvaltiossa sijaitseville kiinteille toimipaikoille, joille kyseiset yhtiöt jakavat voittoa.”;

(3) lisätään 2 artiklan a alakohtaan alakohta seuraavasti:

”Siirretään komissiolle valta antaa 2 a artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä tämän direktiivin liitteen I muuttamiseksi, jotta ensimmäisen alakohdan i alakohdassa tarkoitettu yhtiömuotojen luettelo voidaan saattaa ajan tasalle, kun jäsenvaltio on ilmoittanut uudesta yhtiömuodosta, joka voidaan perustaa sen kansallisen lainsäädännön nojalla, tai jotta luetteloon voidaan sisällyttää uusi unionin lainsäädännön nojalla käyttöön otettu yhtiömuoto.”;

(4) lisätään 2 a ja 2 b artikla seuraavasti:

”*2 a artikla*

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Komissiolle siirrettyä valtaa antaa delegoituja säädöksiä koskevat tässä artiklassa säädetyt edellytykset.

2. Siirretään komissiolle [*tämän direktiivin voimaantulopäivästä*] määräämättömäksi ajaksi 2 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä.

3. Neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 2 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyyteen.

4. Ennen kuin komissio antaa delegoidun säädöksen, se kuulee kunkin jäsenvaltion nimeämiä asiantuntijoita paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdyssä toimielinten välisessä sopimuksessa vahvistettujen periaatteiden mukaisesti.

5. Heti, kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi neuvostolle.

6. Edellä olevan 2 artiklan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos neuvosto on ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittanut komissiolle, ettei se vastusta säädöstä. Neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kahdella kuukaudella.

2 b artikla

Ilmoittaminen Euroopan parlamentille

Komissio ilmoittaa Euroopan parlamentille delegoitujen säädösten antamisesta ja siitä, jos neuvosto on vastustanut kyseisiä säädöksiä tai kumonnut säädösvallan siirron.”;

(5) kumotaan 3 artikla;

(6) korvataan 4 artiklan 1, 2 ja 3 kohta seuraavasti:

”1. Jos saajayhtiölle tai sen kiinteälle toimipaikalle jaetaan voittoa muutoin kuin voittoa jakavan yhtiön selvitystilaan joutumisen yhteydessä sillä perusteella, että saajayhtiö on voittoa jakavan yhtiön osakas, saajayhtiön sijaintijäsenvaltion ja sen kiinteän toimipaikan sijaintijäsenvaltion on joko

a) jätettävä verottamatta tämä voitto siltä osin kuin tällainen voitto ei ole voittoa jakavalle yhtiölle vähennyskelpoinen ja verotettava tämä voitto siltä osin kuin tällainen voitto on voittoa jakavalle yhtiölle vähennyskelpoinen; tai

b) verotettava tällaista voittoa mutta samalla sallittava saajayhtiön ja kiinteän toimipaikan vähentää maksettavan veron määrästä osuus, jonka voittoa jakava yhtiö tai alemman tason yhtiö on maksanut voittoon liittyvästä yhtiöverosta, edellyttäen, että voittoa jakava yhtiö ja alemman tason yhtiö kuuluvat 2 artiklassa vahvistettujen määritelmien piiriin ja täyttävät 3 artiklassa säädetyt vaatimukset, mutta kuitenkin enintään maksettavaksi määrättyä veromäärää vastaava määrä.

Tämä kohta ei rajoita kansallisia väärinkäytön vastaisia toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on estää varallisuus- tai tuloverovelvoitteiden kiertäminen holdingyhtiöiden avulla.

2. Mikään tässä direktiivissä ei estä saajayhtiön sijaintijäsenvaltiota pitämästä voittoa jakavaa yhtiötä verotuksellisesti laskentayksikkönä tämän jäsenvaltion tekemän, kyseisen voittoa jakavan yhtiön oikeudellisia tunnusmerkkejä koskevan arvion perusteella, joka perustuu siihen lainsäädäntöön, jonka mukaan voittoa jakava yhtiö on perustettu, ja sen vuoksi verottamasta saajayhtiötä sen osuudesta maksavan yhtiön voittoon, kun voittoa syntyy. Tässä tapauksessa saajayhtiön sijaintijäsenvaltion on jätettävä verottamatta voittoa jakavan yhtiön jakama voitto.

Kun saajayhtiön sijaintijäsenvaltio arvioi saajayhtiön osuutta voittoa jakavan yhtiön voittoon, sen on joko vapautettava kyseiset voitot verosta tai sallittava saajayhtiön vähentää sille määrätyn veron määrästä osuus, jonka voittoa jakava yhtiö tai alemman tason yhtiö on maksanut saajayhtiön voitto-osuuteen liittyvästä yhtiöverosta, edellyttäen, että voittoa jakava yhtiö ja alemman tason yhtiö kuuluvat 2 artiklassa säädettyjen määritelmien piiriin ja täyttävät 3 artiklassa säädetyt vaatimukset, mutta kuitenkin enintään maksettavaksi määrättyä veromäärää vastaava määrä.

3. Jos saajayhtiöllä on vähintään 10 prosentin osuus toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan yhtiön pääomasta tai äänioikeuksista, kumpikin jäsenvaltio voi edelleen säätää, ettei osuuteen liittyviä kuluja ja voittoa jakavan yhtiön voitonjaosta johtuvia arvonalennuksia saa vähentää saajayhtiön verotettavista voitoista.

Jos näissä tapauksissa osuuteen liittyvät hallintokulut vahvistetaan vakiomenetelmällä, vakiomäärä ei saa olla suurempi kuin 5 prosenttia voittoa jakavan yhtiön jakamista voitoista.”;

(7) korvataan 5 artikla seuraavasti:

”*5 artikla*

1. Voittoa jakavan yhtiön saajayhtiölle jakama voitto on vapautettava lähdeverosta.

2. Poiketen siitä, mitä 2 artiklan a alakohdan i ja iii alakohdassa säädetään, 1 kohtaa sovelletaan myös silloin, kun saajayhtiö on eläkelaitos.

Ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa ’eläkelaitos’ voi tarkoittaa kumpaa tahansa seuraavista:

a) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2016/2341* 6 artiklan 1 alakohdassa määritelty ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos;

b) laitos, joka hallinnoi eläkejärjestelmiä, joiden katsotaan olevan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 883/2004** ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 987/2009*** piiriin kuuluvia sosiaaliturvajärjestelmiä, tai oikeushenkilö, joka on perustettu tällaisten järjestelmien sijoituksia varten.

_____

* Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2016/2341, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 354, 23.12.2016, s. 37, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/2341/oj).

** Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 883/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta (EUVL L 166, 30.4.2004, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2004/883/oj).

*** Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 987/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä (EUVL L 284, 30.10.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/987/oj).”;

(8) lisätään 5 a, 5 b ja 5 c artikla seuraavasti:

”*5 a artikla*

Sovellettaessa 5 artiklaa jäsenvaltiot eivät saa vaatia ennakkolupaa tai määrätä hallinnollisen menettelyn käyttöä sen tarkistamiseksi, täyttyvätkö 2 ja 3 artiklassa säädetyt edellytykset voittojen jakamishetkellä.

5 b artikla

1. Jos voittoa jakava yhtiö on perinyt lähdeveroa, josta 5 artiklan nojalla pitää vapauttaa, voidaan vaatia lähdeveron palauttamista. Palauttamista koskeva hakemus on esitettävä säädetyssä määräajassa. Määräajan on oltava vähintään kaksi vuotta voitonjakopäivästä.

2. Voittoa jakavan yhtiön sijaintijäsenvaltion on palautettava liikaa peritty lähdevero vuoden kuluessa hakemuksen ja jäsenvaltion kohtuudella vaatimien vahvistustietojen vastaanottamisesta. Jos lähdeveroa ei ole palautettu tämän määräajan kuluessa, saajayhtiöllä on mainitun vuoden kuluttua oikeus saada palautetulle verolle korkoa,

joka vastaa voittoa jakavan yhtiön sijaintijäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti vastaavissa tapauksissa sovellettavaa kansallista korkokantaa.

5 c artikla

Edellä olevaa 5 artiklaa sovellettaessa ja poiketen siitä, mitä 5 a ja 5 b artiklassa säädetään, jäsenvaltioiden on varmistettava, että lähdeverojen huojennus myönnetään neuvoston direktiivissä (EU) 2025/50* vahvistettujen menettelyjen mukaisesti kyseisen direktiivin soveltamisalaan kuuluvissa tapauksissa.

_____

* Neuvoston direktiivi (EU) 2025/50, annettu 10 päivänä joulukuuta 2024, liikaa perittyjen lähdeverojen nopeammasta ja turvallisemmasta huojentamisesta (EUVL L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).”;

(9) korvataan 6 artikla seuraavasti:

”Saajayhtiön sijaintijäsenvaltio ei saa pidättää lähdeveroa kyseisen yhtiön voittoa jakavasta yhtiöstä saamista voitoista.”;

(10) korvataan 7 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Tässä direktiivissä käytetty ilmaisu ’lähdevero’ ei käsitä saajayhtiölle suoritetun voitonjaon yhteydessä maksettua voittoa jakavan yhtiön sijaintijäsenvaltion yhteisöveron etukäteis- tai ennakkomaksua (*précompte*).”;

(11) muutetaan direktiivin 2011/96/EU liite I tämän direktiivin liitteen III mukaisesti.

4 artikla

Direktiivin (EU) 2016/1164 muuttaminen

Muutetaan direktiivi (EU) 2016/1164 seuraavasti:

(1) korvataan otsikko seuraavasti:

”Neuvoston direktiivi (EU) 2016/1164, annettu 12 päivänä heinäkuuta 2016, tutkimus- ja kehittämismenojen verokohtelusta ja sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta”;

(2) muutetaan 2 artikla seuraavasti:

a) lisätään –1, –1 a ja –1 b alakohta ennen 1 alakohtaa seuraavasti:

”–1) ’ehdot täyttävillä menoilla’ laitoksiin, koneisiin ja muihin aineellisiin hyödykkeisiin liittyviä pääomamenoja, joista on vähennetty vähennyskelpoinen arvonlisävero ja jotka ovat aiheutuneet verovelvolliselle tai sen lukuun verovelvollisen suoraa liiketoiminnallista etua edistävästä toiminnasta, mukaan lukien seuraavat:

a) tutkimus- ja kehittämistoiminta;

b) tutkimus- ja kehittämistoimintaan tarvittavien resurssien tarjoaminen;

–1 a) ’tutkimuksella ja kehittämisellä’ mitä tahansa seuraavista:

a) *perustutkimus*: kokeellista tai teoreettista työtä, jolla pyritään pääasiassa hankkimaan uutta tietoa ilmiöiden tai havaittavissa olevien

tosiseikkojen perusperiaatteista ja jolla ei ensisijaisesti pyritä mihinkään tiettyyn päämäärään tai tavoitteeseen;

b) *soveltava tutkimus*: alkuperäistä tutkimusta, jota harjoitetaan uuden tiedon saamiseksi mutta joka on pääosin suunnattu erityiseen käytännön päämäärään tai tavoitteeseen;

c) *kokeellinen kehitystyö*: järjestelmällistä työtä, jossa hyödynnetään tutkimuksesta ja käytännön kokemuksesta saatua tietoa ja tuotetaan lisätietoa ja jonka avulla on tarkoitus saada aikaan uusia tai parantaa olemassa olevia tuotteita tai prosesseja;

–1 b) ’luovutusarvolla’ mitä tahansa seuraavista:

a) kun kyseessä on sellaisten omaisuuserien myynti, joista on aiheutunut ehdot täyttäviä menoja, vähintään markkina-arvoon tapahtuneen myynnin nettotuotot;

b) kun kyseessä on tällaisten omaisuuserien purkaminen tai hävittäminen, jäljelle jäävistä resursseista saadut nettotuotot sekä mahdolliset vakuutus- tai pääomakorvaukset;

c) kaikissa muissa tapauksissa, joissa verovelvollisen omistusoikeus tällaisiin omaisuuseriin lakkaa, luovutuksen markkina-arvo;”;

b) korvataan 4 alakohdassa olevan kolmannen alakohdan a alakohta seuraavasti:

”a) jos verokohtelun eroavuus perustuu 9 kohdan ensimmäisen alakohdan b, c, d, e tai g alakohtaan tai jos sovelletaan 9 a artiklassa säädettyä oikaisua, etuyhteydessä olevan yrityksen määritelmää muutetaan siten, että 25 prosentin vaatimus korvataan 50 prosentin vaatimuksella;”;

c) muutetaan 5 alakohta seuraavasti:

(1) korvataan johdantokappale seuraavasti:

”’rahoitusalan yrityksellä’ mitä tahansa seuraavista yksiköistä tai tällaisten yksiköiden kiinteistä toimipaikoista yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa:”;

(2) korvataan a alakohta seuraavasti:

”a) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013* 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määritelty luottolaitos;

_____

* Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj). ”;

(3) lisätään a a, a b ja a c alakohta seuraavasti:

”a a) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/65/EU* 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määritelty sijoituspalveluyritys;

a b) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/61/EU** 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitaja;

a c) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/65/EY*** 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty yhteissijoitusyritysten hoitamisesta vastaava yhtiö;

_____

* Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/65/oj).

** Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2011, vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista ja direktiivin 2003/41/EY ja 2009/65/EY sekä asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 1095/2010 muuttamisesta (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/61/oj).

*** Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/65/oj).”;

(4) korvataan d alakohta seuraavasti:

”d) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2016/2341* 6 artiklan 1 alakohdassa määritelty ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos;

_____

* Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2016/2341, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 354, 23.12.2016, s. 37, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/2341/oj). ”;

(5) kumotaan f alakohta;

(6) korvataan g, h ja i alakohta seuraavasti:

”g) direktiivin 2009/65/EY 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu yhteissijoitusyritys;

h) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012* 2 artiklan 1 alakohdassa määritelty keskusvastapuoli;

i) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 909/2014** 2 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määritelty arvopaperikeskus;

____

* Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppatietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2012/648/oj).

** Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 909/2014, annettu 23 päivänä heinäkuuta 2014, arvopaperitoimituksen parantamisesta Euroopan unionissa sekä arvopaperikeskuksista ja direktiivien 98/26/EY ja 2014/65/EU sekä asetuksen (EU) N:o 236/2012 muuttamisesta (EUVL L 257, 28.8.2014, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2014/909/oj). ”;

(7) lisätään j–o alakohta seuraavasti:

”j) direktiivin 2009/138/EY 211 artiklan mukaisesti hyväksytty vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten riskeistä vastaava erillisyhtiö;

k) asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 20 alakohdassa määritelty rahoitusalan holdingyhtiö, direktiivin 2009/138/EY 212 artiklan 1 kohdan f alakohdassa määritelty vakuutushallintayhtiö tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/87/EY* 2 artiklan 15 alakohdassa määritelty rahoitusalan sekaholdingyhtiö, joka kuuluu vakuutusyritysryhmään, jota valvotaan ryhmätasolla direktiivin 2009/138/EY 213 artiklan nojalla ja jota ei ole vapautettu ryhmävalvonnasta kyseisen direktiivin 214 artiklan 2 kohdan nojalla;

l) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/2366** 4 artiklan 4 alakohdassa määritelty maksulaitos;

m) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/110/EY*** 2 artiklan 1 alakohdassa määritelty sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitos;

n) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2020/1503**** 2 artiklan 1 kohdan e alakohdassa määritelty joukkorahoituspalvelun tarjoaja;

o) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2023/1114***** 3 artiklan 1 kohdan 15 alakohdassa määritelty kryptovarapalvelun tarjoaja.

____

* Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/87/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002, finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyritysten ja sijoituspalveluyritysten lisävalvonnasta sekä neuvoston direktiivien 73/239/ETY, 79/267/ETY, 92/49/ETY, 92/96/ETY, 93/6/ETY ja 93/22/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 98/78/EY ja 2000/12/EY muuttamisesta (EUVL L 35, 11.2.2003, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2002/87/oj).

** Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/2366, annettu 25 päivänä marraskuuta 2015, maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 2002/65/EY, 2009/110/EY ja 2013/36/EU ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta sekä direktiivin 2007/64/EY kumoamisesta (EUVL L 337, 23.12.2015, s. 35, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj).

*** Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/110/EY, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden

valvonnasta, direktiivien 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta sekä direktiivin 2000/46/EY kumoamisesta (EUVL L 267, 10.10.2009, s. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/110/oj).

**** Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2020/1503, annettu 7 päivänä lokakuuta 2020, yrityksille suunnatun joukkorahoituspalvelun eurooppalaisista tarjoajista sekä asetuksen (EU) 2017/1129 ja direktiivin (EU) 2019/1937 muuttamisesta (EUVL L 347, 20.10.2020, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2020/1503/oj).

***** Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2023/1114, annettu 31 päivänä toukokuuta 2023, kryptovarojen markkinoista sekä asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 1095/2010 ja direktiivien 2013/36/EU ja (EU) 2019/1937 muuttamisesta (EUVL L 150, 9.6.2023, s. 40, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1114/oj). ”;

(3) korvataan 3 artikla seuraavasti:

”*3 artikla*

Yhdenmukaistamisen vähimmäistaso ja vähimmäissuoja

1. Jäsenvaltiot voivat päättää pitää voimassa tai ottaa käyttöön vaihtoehtoisia kansallisia toimenpiteitä sen sijaan, että ne ottaisivat käyttöön I a luvussa säädetyt toimenpiteet, jos ne toteavat, että tällaisissa kansallisissa toimenpiteissä kohdellaan ehdot täyttäviä menoja suotuisammin kuin I a luvun säännöissä.

2. Direktiivin II luku ei estä soveltamasta kansallisia säännöksiä tai sopimusperusteisia määräyksiä, joiden tarkoituksena on varmistaa laajempi suoja kotimaiselle yhteisöveropohjalle.”;

(4) lisätään I a luku seuraavasti:

”I a LUKU
TUTKIMUS JA KEHITTÄMINEN

3 a artikla

Tutkimus- ja kehittämisvähennys

1. Verovelvolliset ovat oikeutettuja tutkimus- ja kehittämisvähennykseen, jäljempänä ’vähennys’, ehdot täyttävien menojen osalta. Kyseinen vähennys vähennetään verovelvollisen veropohjasta.

2. Vähennyksen määrän on oltava yhtä suuri kuin ehdot täyttävien menojen määrä.

3. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, jos kyseisistä menoista syntyy luovutusarvoa, vähennyksen määrä rajoittuu määrään, jolla menot ylittävät luovutusarvon.

4. Vähennystä on haettava sinä verokautena, jona ehdot täyttävät menot ovat aiheutuneet, tai jonakin neljästä seuraavasta verokaudesta.

5. Vähennystä ei voi hakea sen jälkeen, kun neljäs verokausi sen verokauden jälkeen, jona ehdot täyttävät menot ovat aiheutuneet, on päättynyt.

3 b artikla

Ehdot täyttävistä menoista pois suljetut menot

1. Ehdot täyttävät menot eivät käsitä menoja, jotka ovat aiheutuneet seuraavien hankkimisesta:

a) maa-alueet tai maa-alueita koskevat oikeudet, paitsi jos menot liittyvät

i) rakennukseen tai rakennelmaan, joka on jo rakennettu kyseiselle maa-alueelle;

ii) tällaiseen rakennukseen tai rakennelmaan liittyviin oikeuksiin; tai

iii) laitoksiin tai koneisiin, jotka ovat osa tällaista rakennusta tai rakennelmaa;

b) asunto.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdan b alakohdassa säädetään, menoja, jotka liittyvät rakennukseen, johon kuuluu asunto, pidetään ehdot täyttävinä menoina, jos molemmat seuraavista edellytyksistä täyttyvät:

a) rakennuksen muita osia kuin asuntoa käytetään tutkimus- ja kehittämistoimintaan;

b) enintään 20 prosenttia rakennukseen liittyvistä menoista johtuu asunnosta.

Jos ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, koko rakennukseen liittyvät menot katsotaan ehdot täyttäviksi menoiksi.

Jos ensimmäisen alakohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyy mutta kyseisen alakohdan b alakohdassa säädetty edellytys ei, ehdot täyttäviksi menoiksi katsotaan vain se osa menoista, joka johtuu tutkimus- ja kehittämistoimintaan käytetystä rakennuksen osasta.

3 c artikla

Ehdot täyttävien menojen käyttöä koskeva vähimmäisvaatimus ja tasausmaksu

1. Ehdot täyttävät menot, joiden osalta vähennystä haetaan, on käytettävä kokonaan ja yksinomaan tutkimus- ja kehittämistoimintaan yhtäjaksoisesti vähintään kolmen vuoden ajan. Tämä kolmen vuoden jakso alkaa viimeistään vuoden kuluttua sen verokauden päättymisestä, jolta vähennystä haetaan ensimmäisen kerran.

2. Jos 1 kohdassa säädetty edellytys ei täyty, vähennystä ei myönnetä, tai jos se on jo myönnetty, se peruutetaan ja vähennyksen määrä sisällytetään sen verokauden veropohjaan, jona kyseinen edellytys ei enää täyty.

Ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, jos kyseisen edellytyksen täyttymättä jääminen johtuu joko ylivoimaisesta esteestä tai olosuhteista, joihin verovelvollinen ei kohtuudella voi vaikuttaa.

3. Jos verovelvollisen omistusoikeus lakkaa sellaisen ehdot täyttäviin menoihin liittyvän omaisuuserän osalta, josta kyseinen verovelvollinen on hakenut vähennystä, tai jos verovelvollinen purkaa tai muulla tavalla luovuttaa tällaisen omaisuuserän, kyseisen omaisuuserän luovutusarvo otetaan huomioon verotuksessa.

Jos luovutusarvo ylittää hakematta jääneen vähennyksen määrän, peritään tasausmaksu.

Tasausmaksun määrä, joka sisällytetään verovelvollisen verotettavaan tuloon sinä verokautena, jona luovutus tapahtuu, on seuraavista määristä pienempi:

a) määrä, jolla luovutusarvo ylittää hakematta jääneen vähennyksen määrän;

b) haetun vähennyksen määrä.”;

(5) muutetaan 4 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”Ylimenevät vieraan pääoman menot ovat vähennyskelpoisia sinä verokautena, jona ne syntyivät, aina 30 prosenttiin asti verovelvollisen tuloksesta ennen korkoja, veroja, poistoja ja kuoletuksia (EBITDA).”;

b) korvataan 2 kohta seuraavasti:

”EBITDA lasketaan lisäämällä verovelvollisen yhteisöveron alaisiin tuloihin jäsenvaltiossa verotuksessa oikaistut ylimenevät vieraan pääoman menot, poistot ja kuoletukset sekä ne ehdot täyttävät menot, jotka on vähennetty veropohjasta I a luvussa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti tai sellaisia kansallisia säännöksiä noudattaen, joissa säädetään tällaisten ehdot täyttävien menojen laajemmasta verovähennyskelpoisuudesta. Verosta vapautettuja tuloja ei sisällytetä verovelvollisen EBITDAan.”;

c) lisätään 2 a kohta seuraavasti:

”2 a. Jäsenvaltioiden on jätettävä 1 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle ne ylimenevät vieraan pääoman menot, jotka aiheutuvat kolmansien osapuolten myöntämistä vähäriskisistä lainoista.

Ensimmäisen alakohdan soveltamiseksi kolmannen osapuolen myöntämällä vähäriskisellä lainalla tarkoitetaan lainaa, joka täyttää seuraavat edellytykset:

a) lainan myöntäjä ei ole etuyhteydessä oleva yritys tai kiinteä toimipaikka eikä samaan liikekirjanpidolliseen konserniin kuuluva yksikkö; ja

b) lainaa käytetään yksinomaan lainan ottaneen yksikön oman toiminnan rahoittamiseen, eikä rahoitusta ohjata etuyhteydessä olevalle yritykselle tai kiinteälle toimipaikalle eikä samaan liikekirjanpidolliseen konserniin kuuluvalle yksikölle.

Edellä b alakohdassa säädetyn edellytyksen soveltamiseksi lainaa ei saa käyttää suoraan tai välillisesti sellaisiin pääomasijoituksiin tai muihin oman pääoman sijoituksiin, jotka johtaisivat etuyhteydessä olevan yrityksen tai kiinteän toimipaikan tai samaan liikekirjanpidolliseen konserniin kuuluvan yksikön rahoittamiseen.

Ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa kolmansien osapuolten myöntämistä vähäriskisistä lainoista syntyvä tulo jätetään verovelvollisen EBITDAn ulkopuolelle, eikä ulkopuolelle jätettyjä ylimeneviä vieraan pääoman menoja sisällytetä niihin ryhmän ylimeneviin vieraan pääoman menoihin, jotka koskevat 5 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja kolmansia osapuolia.”;

d) korvataan 3 kohta seuraavasti:

”Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, verovelvolliselle on myönnettävä oikeus vähentää ylimeneviä vieraan pääoman menoja 3 000 000 euroa.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määrää mukautetaan vuosittain seuraavan kaavan mukaisesti:

$$I_y = I_{y-1} \times \frac{HICP_{y-1}}{HICP_{y-2}}$$

jossa:

I_y on indeksoitu määrä, jota sovelletaan kalenterivuoden ”y” 1 päivästä heinäkuuta kalenterivuoden ”y + 1” 30 päivään kesäkuuta.

I_{y-1} on indeksoitu määrä, jota sovelletaan kalenterivuoden ”y – 1” 1 päivästä heinäkuuta kalenterivuoden ”y” 30 päivään kesäkuuta.

$HICP_{y-1}$ on Eurostatin julkaisema unionin (EU-27) vuotuinen keskimääräinen yhdenmukaistettu kuluttajahintaindeksi kalenterivuodelta ”y – 1”.

$HICP_{y-2}$ on Eurostatin julkaisema unionin vuotuinen keskimääräinen yhdenmukaistettu kuluttajahintaindeksi kalenterivuodelta ”y – 2”.

Tuloksena saatu määrä pyöristetään lähimpään 10 000 euroon.

Edellä olevaa 1 kohdan toista alakohtaa sovellettaessa 3 000 000 euron määrän katsotaan koskevan koko ryhmää.”;

e) lisätään 3 a kohta seuraavasti:

”3 a. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, verovelvollisella on oikeus vähentää verokaudella aiheutuneet ylimenevät vieraan pääoman menot kokonaisuudessaan, jos se osoittaa, että sen EBITDA on laskenut kyseisellä verokaudella vähintään 50 prosenttia verrattuna välittömästi edeltävän verokauden EBITDAan.

Ensimmäisessä alakohdassa säädettyä poikkeusta sovelletaan ainoastaan siihen verokauteen, jonka aikana EBITDAn lasku tapahtuu.”;

f) korvataan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltiot voivat jättää 1 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle ne ylimenevät vieraan pääoman menot, jotka aiheutuvat

a) lainoista, jotka on otettu ennen 17 päivää kesäkuuta 2016, mutta ulkopuolelle jättäminen ei saa ulottua näiden lainojen myöhempiin muutoksiin;

b) lainoista, joilla rahoitetaan pitkän aikavälin yleishyödyllisiä hankkeita, jos hankkeen toteuttaja, vieraan pääoman menot, varat ja tulot ovat kaikki unionissa.

Ensimmäisen alakohdan b alakohtaa sovellettaessa pitkän aikavälin yleishyödyllisellä hankkeella tarkoitetaan hanketta, jolla tuotetaan, kehitetään, käytetään tai ylläpidetään laajamittaista omaisuutta, jonka jäsenvaltio katsoo olevan yleisen edun mukainen.

Ensimmäisen alakohdan b alakohtaa sovellettaessa pitkän aikavälin yleishyödyllisestä hankkeesta syntyvä tulo jätetään verovelvollisen EBITDAn ulkopuolelle, eikä ulkopuolelle jätettyjä ylimeneviä vieraan pääoman menoja

sisällytetä niihin ryhmän ylimeneviin vieraan pääoman menoihin, jotka koskevat 5 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja kolmansia osapuolia.”;

g) lisätään 4 a kohta seuraavasti:

”4 a. Jäsenvaltioiden on jätettävä 1 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle ne ylimenevät vieraan pääoman menot, jotka aiheutuvat lainoista, joilla rahoitetaan neuvoston asetuksen (EU) 2025/1106* 1 artiklan a ja b alakohdassa vahvistettuihin luokkiin kuuluvia puolustustarvikkeita tai muita puolustustarkoituksiin käytettäviä tuotteita, jos vieraan pääoman menot, varat ja tulot ovat kaikki unionissa.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetaan:

a) ’puolustustarvikkeilla’ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/81/EY** soveltamisalaan sen 2 artiklan mukaisesti kuuluvia tavaroita, palveluja ja rakennusurakoita;

b) ’muilla puolustustarkoituksiin käytettävillä tuotteilla’ muita kuin direktiivin 2009/81/EY soveltamisalaan sen 2 artiklan mukaisesti kuuluvia tavaroita, palveluja ja rakennusurakoita, joita tarvitaan puolustuksessa tai jotka on tarkoitettu puolustustarkoituksiin.

Ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa kriittisillä osa-alueilla puolustustarvikkeista tai muista puolustustarkoituksiin käytettävistä tuotteista syntyvä tulo jätetään verovelvollisen EBITDAn ulkopuolelle, eikä ulkopuolelle jätettyjä ylimeneviä vieraan pääoman menoja sisällytetä niihin ryhmän ylimeneviin vieraan pääoman menoihin, jotka koskevat 5 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja kolmansia osapuolia.

Ensimmäistä alakohtaa sovelletaan ainoastaan lainoihin, jotka otetaan 1 päivää tammikuuta 2029 seuraavien viiden ensimmäisen verokauden aikana.

____

* Neuvoston asetus (EU) 2025/1106, annettu 27 päivänä toukokuuta 2025, välineen perustamisesta Euroopan turvallisuuden edistämiseksi Euroopan puolustusteollisuutta vahvistamalla (SAFE) (EUVL L, 2025/1106, 28.5.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2025/1106/oj).

** Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/81/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, hankintaviranomaisten ja hankintayksiköiden tekemien rakennusurakoita sekä tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta puolustus- ja turvallisuusalalla ja direktiivien 2004/17/EY ja 2004/18/EY muuttamisesta (EUVL L 216, 20.8.2009, s. 76, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/81/oj).
”;

h) korvataan 5 kohdan johdantokappale seuraavasti:

”Jos verovelvollinen on osa liikekirjanpidollista konsernia, verovelvolliselle on myönnettävä oikeus joko”;

i) muutetaan 6 kohta seuraavasti:

(1) korvataan johdantokappale seuraavasti:

”Verovelvollisen jäsenvaltion on säädettävä joko”;

(2) korvataan a alakohta seuraavasti:

”a) mahdollisuudesta siirtää ilman aikarajoitusta eteenpäin ne ylimenevät vieraan pääoman menot, joita ei voida 1–5 kohdan mukaan vähentää kuluvana verokautena; tai”;

(3) kumotaan b alakohta;

(4) lisätään alakohta seuraavasti:

”Verovelvollisen jäsenvaltio voi myös säätää mahdollisuudesta siirtää enintään kolme vuotta taaksepäin ne ylimenevät vieraan pääoman menot, joita ei voida 1–5 kohdan mukaan vähentää kuluvana verokautena.”;

j) lisätään 9 kohta seuraavasti:

”9. Tätä artiklaa sovellettaessa jäsenvaltiot eivät saa pitää voimassa tai ottaa käyttöön kansallisessa lainsäädännössään säännöksiä, joiden kohde kuuluu tämän artiklan soveltamisalaan, jos nämä sisältävät sääntöjä, jotka poikkeavat tässä artiklassa vahvistetuista säännöistä.”;

(6) korvataan 6 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltion on jätettävä verovelvollisuutta laskettaessa ottamatta huomioon sellainen järjestely tai sellaiset järjestelyjen sarjat, joiden pääasiallisena tarkoituksena tai yhtenä pääasiallisista tarkoituksista on sovellettavan verolain tavoitteen tai tarkoituksen vastaisen veroedun saaminen ja jotka eivät ole aitoja kaikki asiaan liittyvät tosiseikat ja olosuhteet huomioon ottaen. Järjestelyyn voi sisältyä useampi kuin yksi vaihe tai osa.”;

(7) muutetaan 7 artikla seuraavasti:

a) muutetaan 2 kohta seuraavasti:

(1) korvataan a alakohta seuraavasti:

”a) yksikön jakamattomat tulot tai kiinteän toimipaikan tulot, jotka kertyvät seuraavista luokista:

i) korot tai muut rahoitusvaroista saatavat tulot;

ii) rojaltit tai muut teollis- ja tekijänoikeuksista saatavat tulot;

iii) osingot ja osakkeiden luovutuksesta saatavat tulot;

iv) rahoitusleasingistä saatavat tulot;

v) vakuutuksista, pankkitoiminnasta ja muusta rahoitustoiminnasta saatavat tulot;

vi) tulot laskutusyrityksiltä, jotka saavat myynti- ja palvelutuloja tavaroista ja palveluista, jotka on hankittu etuyhteydessä olevilta yrityksiltä tai myyty niille ja jotka eivät tuota taloudellista lisäarvoa tai joiden tuottama taloudellinen lisäarvo on vähäinen.

Tätä alakohtaa ei sovelleta, jos asiaan liittyvistä tosiseikoista ja olosuhteista käy ilmi, että ulkomainen väliyhtiö harjoittaa merkittävää taloudellista toimintaa, johon liittyy henkilöstöä, laitteita, varoja ja tiloja.

Jos ulkomaisen väliyhtiön kotipaikka on tai jos yhtiö sijaitsee sellaisessa kolmannessa maassa, joka ei ole ETA-sopimuksen osapuoli, jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta edellä olevaa toista alakohtaa.”;

(2) kumotaan b alakohta;

b) korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Jäsenvaltio ei saa kohdella yksikköä tai kiinteää toimipaikkaa 1 kohdan mukaisena ulkomaisena väliyhtiönä, jos

a) enintään kolmannes yksikölle tai kiinteälle toimipaikalle kertyvistä tuloista kuuluu johonkin 2 kohdan a alakohdan mukaisista luokista; tai

b) yksikkö on rahoitusalan yritys ja enintään kolmannes yksikölle 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetuista luokista kertyvistä tuloista on peräisin liiketoimista verovelvollisen tai siihen etuyhteydessä olevien yritysten kanssa.”;

c) kumotaan 4 kohta;

d) lisätään 5, 6, 7 ja 8 kohta seuraavasti:

”5. Tässä artiklassa tarkoitetaan:

– ’monikansallisella konsernilla’ direktiivin (EU) 2022/2523 3 artiklan 4 alakohdassa määriteltyä konsernia;

– ’suurella kotimaisella konsernilla’ direktiivin (EU) 2022/2523 3 artiklan 5 alakohdassa määriteltyä konsernia;

– ’konsernin ylimmällä emoyksiköllä’ direktiivin (EU) 2022/2523 3 artiklan 14 alakohdassa määriteltyä yksikköä;

– ’lainkäyttöalueella, joka soveltaa hyväksyttyä rinnakkaisjärjestelyä’ lainkäyttöaluetta, jolla on ilmoitettu olevan tällainen asema OECD:n keskusrekisterissä maailmanlaajuista vähimmäisveroa varten OECD:n ja G20-maiden osallistavan kehyksen puitteissa 5 päivänä tammikuuta 2026 hyväksytyn rinnakkaisjärjestelypakettia koskevan sopimuksen mukaisesti;

– ’ehdot täyttävällä kotimaisella täydennysverolla’ direktiivin (EU) 2022/2523 3 artiklan 28 alakohdassa määriteltyä veroa.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1, 2 ja 3 kohtaa ei sovelleta, jos verovelvollinen

a) on osa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/34/EU* 3 artiklan 5 ja 6 kohdassa määriteltyä pientä tai keskikokoista konsernia;

b) ei ole osa konsernia ja on direktiivin 2013/34/EU 3 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa määritelty mikroyritys tai pieni tai keskisuuri yritys; tai

c) on osa monikansallista konsernia tai suurta kotimaista konsernia, joka kuuluu kyseisellä verokaudella neuvoston direktiivissä (EU) 2022/2523** vahvistettujen sääntöjen tai kolmansien maiden lainkäyttöalueiden osalta OECD:n mallisääntöjen soveltamisalaan, paitsi jos kyseisen monikansallisen konsernin ylin emoyksikkö sijaitsee lainkäyttöalueella, joka soveltaa kyseiselle verokaudelle hyväksyttyä rinnakkaisjärjestelyä.

7. Sen estämättä, mitä 6 kohdan c alakohdassa säädetään, jäsenvaltio ei saa kohdella yksikköä tai kiinteää toimipaikkaa ulkomaisena väliyhtiönä, jos verovelvollisen suoraan tai välillisesti omistava konsernin ylin emoyksikkö sijaitsee lainkäyttöalueella, joka soveltaa kyseiselle verokaudelle hyväksyttyä

rinnakkaisjärjestelyä, edellyttäen, että molemmat seuraavista ehdoista täyttyvät:

a) yksikkö tai kiinteä toimipaikka on kyseisen verokauden aikana ehdot täyttävän kotimaisen täydennysveron alainen;

b) kyseisen veron osalta ei myönnetä palautusta tai suoraa tai epäsuoraa taloudellista etua.

8. Tätä artiklaa sovellettaessa jäsenvaltiot eivät saa pitää voimassa tai ottaa käyttöön kansallisessa lainsäädännössään säännöksiä, joiden kohde kuuluu 5, 6 tai 7 kohdan soveltamisalaan, jos nämä sisältävät sääntöjä, jotka poikkeavat tässä artiklassa vahvistetuista säännöistä.

____

* Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/34/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, tietyntyyppisten yritysten vuositilinpäätöksistä, konsernitilinpäätöksistä ja niihin liittyvistä kertomuksista, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY kumoamisesta (EUVL L 182, 29.6.2013, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

** Neuvoston direktiivi (EU) 2022/2523, annettu 15 päivänä joulukuuta 2022, monikansallisten konsernien ja suurten kotimaisten konsernien maailmanlaajuisen vähimmäisverotason varmistamisesta unionissa (EUVL L 328, 22.12.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).”;

(8) kumotaan 8 artiklan 2 kohta;

(9) kumotaan 9 artiklan 3 kohta.

5 artikla

Direktiivin (EU) 2017/1852 muuttaminen

Muutetaan direktiivi (EU) 2017/1852 seuraavasti:

(1) korvataan 2 artiklan 1 kohdan d alakohta seuraavasti:

”d) ’asianomaisella henkilöllä’ sellaista henkilöä, mukaan lukien luonnollinen henkilö, jonka verotuksellinen kotipaikka on jäsenvaltiossa ja jonka verotukseen riita-asia välittömästi vaikuttaa. Jos riita-asia vaikuttaa välittömästi useamman kuin yhden henkilön verotukseen, jokaista tällaista henkilöä pidetään asianomaisena henkilönä.”;

(2) muutetaan 3 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Asianomaisilla henkilöillä on oikeus tehdä valitus, jossa pyydetään riita-asian ratkaisemista. Valitus on tehtävä kolmen vuoden kuluessa siitä, kun ensimmäinen ilmoitus riita-asiaan johtaneesta tai johtavasta toimesta otettiin vastaan, riippumatta siitä, turvautuuko asianomainen henkilö jonkin asianomaisen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaan käytettävissä oleviin muutoksenhakukeinoihin. Asianomaisen henkilön on tehtävä valitus asianomaisten jäsenvaltioiden kullekin toimivaltaiselle viranomaiselle samoin tiedoin ja ilmoitettava valituksessa, mitä muita jäsenvaltioita asia koskee.

Asianomaisen henkilön on varmistettava, että kukin asianomainen jäsenvaltio saa valituksen vähintään yhdellä seuraavista kielistä:

a) yhdellä kyseisen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisella virallisella kielellä; tai

b) jollakin muulla kielellä, jonka kyseinen jäsenvaltio hyväksyy tätä tarkoitusta varten.

Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, jos riita-asia koskee useampaa kuin yhtä asianomaista henkilöä, kukin asianomainen henkilö saa tehdä valituksen ainoastaan kotipaikkajäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle.

Valitus on joka tapauksessa tehtävä asianomaisen jäsenvaltion kullekin toimivaltaiselle viranomaiselle 30 kalenteripäivän kuluessa ensimmäisen valituksen jättämisestä. Viimeinen valitus on tehtävä kolmen vuoden kuluessa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetusta ensimmäisestä ilmoituksesta.”;

b) korvataan 4 kohdan viimeinen alakohta seuraavasti:

”Asianomaisen henkilön, joka vastaanottaa 3 kohdan f alakohdan mukaisen pyynnön, on vastattava kolmen kuukauden kuluessa pyynnön vastaanottamisesta. Vastauksesta on myös lähetettävä jäljennös muiden asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille kolmen kuukauden kuluessa pyynnön vastaanottamisesta.”;

c) lisätään 5 kohtaan toinen alakohta seuraavasti:

”Ennen kuin asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset päättävät valituksen käsiteltäväksi ottamisesta, ne voivat neuvotella keskenään ymmärtääkseen paremmin toistensa kantoja.”;

(3) lisätään 4 artiklan 3 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Jos kaikki asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset ovat yhtä mieltä siitä, että riita-asiassa ei päästä sopimukseen, niiden on viipymättä ja odottamatta 1 kohdassa säädetyn määräajan päättymistä ilmoitettava asiasta asianomaiselle henkilölle sekä ilmoitettava yleiset syyt siihen, miksi sopimukseen ei päästy.”;

(4) korvataan 5 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Asianomaisen jäsenvaltion kukin toimivaltainen viranomainen voi päättää hylätä valituksen seuraavissa tapauksissa:

a) valituksesta puuttuu 3 artiklan 3 kohdassa vaadittuja tietoja (mukaan lukien 3 artiklan 3 kohdan f alakohdan nojalla vaaditut tiedot, joita ei ole toimitettu 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetussa määräajassa);

b) kyseessä ei ole riita-asia;

c) valitusta ei ole tehty 3 artiklan 1 kohdassa säädetyssä kolmen vuoden määräajassa;

d) valitusta ei ole tehty 3 artiklan 1 kohdassa säädetyssä 30 kalenteripäivän määräajassa;

e) valitusta ei ole tehty 3 artiklan 1 kohdassa vaaditulla kielellä vähintään yhdessä jäsenvaltiossa;

f) valitusta ei lähetetty samoin tiedoin asianomaisten jäsenvaltioiden kullekin toimivaltaiselle viranomaiselle 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

Toimivaltaisen viranomaisen on annettava asianomaiselle henkilölle mahdollisuus korjata mahdolliset puutteet ja täydentää valitusta 30 päivän kuluessa pyynnön vastaanottamisesta; jos tätä ei tehdä, valitus voidaan hylätä. Jos valitus hylätään, asianomainen henkilö voi tehdä valituksen uudelleen edellyttäen, että uudelleen tehty valitus jätetään 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kolmen vuoden määräajan kuluessa. Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava yleiset syyt hylkäämiselle ilmoittaessaan asiasta asianomaiselle henkilölle 3 artiklan 5 kohdan säännösten mukaisesti.”;

(5) lisätään 8 artiklan 5 kohtaan kolmas alakohta seuraavasti:

”Toimivaltaisten viranomaisten on esitettävä riippumatonta ja pätevää henkilöä koskevat vastalauseet ennen kuin kaikki toimivaltaiset viranomaiset ovat sopineet 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta lopullisesta päätöksestä. Tämän jälkeen esitetyt vastalauseet eivät vaikuta näin sovittuun lopulliseen päätökseen.”;

(6) korvataan 10 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat sopia asettavansa neuvoa-antavan toimikunnan sijaan vaihtoehtoisen riidanratkaisutoimikunnan, jäljempänä ’vaihtoehtoinen riidanratkaisutoimikunta’, tekemään 6 artiklan mukaisen päätöksen valituksen käsiteltäväksi ottamisesta tai antamaan 14 artiklan mukaisen lausunnon siitä, miten riita-asia on ratkaistava. Jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat myös sopia asettavansa vaihtoehtoisen riidanratkaisutoimikunnan muodoltaan pysyväluonteisena toimikuntana, jäljempänä ’pysyvä toimikunta’.”;

(7) korvataan 11 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan e alakohta seuraavasti:

”e) neuvoa-antavan toimikunnan tai vaihtoehtoisen riidanratkaisutoimikunnan kokoonpano (mukaan lukien jäsenten määrä ja nimet, yksityiskohtaiset tiedot riippumattomien ja pätevien henkilöiden pätevyydestä ja tutkinnoista sekä tiedot jäsenten mahdollisista eturistiriidoista);”;

(8) korvataan 16 artiklan 5 kohta seuraavasti:

”5. Valituksen tekeminen 3 artiklan mukaisesti keskeyttää sellaisen sopimuksen tai yleissopimuksen, jota kyseisessä riita-asiassa tulkitaan tai sovelletaan, mukaisen muun vireillä olevan keskinäisen sopimusmenettelyn mukaisen menettelyn tai riidanratkaisumenettelyn siitä päivästä alkaen, jona jokin asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaisista viranomaisista ensimmäisen kerran vastaanottaa valituksen. Keskeytys päättyy sinä päivänä, jona kaikki toimivaltaiset viranomaiset tai neuvoa-antava toimikunta hylkäävät valituksen, tai kun asianomainen henkilö päättää peruuttaa valituksen. Jos kaikki asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset hyväksyvät valituksen käsiteltäväksi, muut menettelyt päätetään välittömästi.”;

(9) muutetaan 17 artikla seuraavasti:

a) korvataan ensimmäisen alakohdan toinen virke seuraavasti:

”Kyseisen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on kahden kuukauden kuluessa ilmoitusten vastaanottamisesta annettava se tiedoksi kaikkien muiden asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille samanaikaisesti

sekä toimitettava jäljennös valituksesta ja asianomaiselta henkilöltä saaduista olennaisista tiedoista.”;

b) lisätään kolmas kohta seuraavasti:

”Ensimmäisen kohdan b alakohdassa tarkoitetun asianomaisen henkilön, joka käyttää kyseisessä kohdassa säädettyä poikkeusta, on ilmoitettava tästä selvästi valituksessaan.”;

(10) lisätään 19 a artikla seuraavasti:

”*19 a artikla*
Neuvoston täytäntöönpanosäädökset

1. Neuvosto voi komission ehdotuksesta hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joissa vahvistetaan mitä tahansa muita teknisiä tai menettelyllisiä sääntöjä, jotka ovat tarpeen tässä direktiivissä säädettyjen menettelyjen sujuvan ja yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi, erityisesti seuraavien osalta:

a) 3 ja 5 artiklassa tarkoitettu valitusvaihe;

b) 4 artiklassa tarkoitettu keskinäinen sopimusmenettely;

c) 6 artiklassa tarkoitettu riidanratkaisuvaihe, mukaan lukien 10 artiklassa tarkoitettujen neuvoa-antavan toimikunnan ja vaihtoehtoisen riidanratkaisutoimikunnan toimintaa koskevat säännöt;

d) tämän direktiivin mukaisten menettelyjen ja kansallisten tuomioistuinten menettelyjen välinen vuorovaikutus.”;

(11) korvataan 21 artikla seuraavasti:

”*21 artikla*
Uudelleentarkastelu

1. Komissio tarkastelee ja arvioi 31 päivään joulukuuta 2030 mennessä ja sen jälkeen joka viides vuosi tämän direktiivin toimintaa ja mahdollista tarvetta muuttaa yksittäisiä säännöksiä sekä toimittaa kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle 3 kohdassa tarkoitetut merkitykselliset vuosittaiset tilastotiedot tämän direktiivin arviointia varten, jotta 4 artiklassa tarkoitettua riita-asian ratkaisemiseen tähtäävää keskinäistä sopimusmenettelyä saataisiin parannettua.

3. Komissio antaa 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen täytäntöönpanosäädöksen, jossa vahvistetaan luettelo vuosittaisista tilastotiedoista, jotka jäsenvaltioiden on toimitettava tämän direktiivin arviointia varten, sekä kyseisten tietojen toimittamismuoto ja -ehdot. Tämän artiklan nojalla kerätyt tilastotiedot julkaistaan komission verkkosivustolla anonymisoituina.”.

6 artikla
Direktiivin (EU) 2025/50 muuttaminen

Muutetaan direktiivin (EU) 2025/50 11 artikla seuraavasti:

(1) korvataan 2 kohdan d alakohta seuraavasti:

”d) vaaditaan vapautusta lähdeverosta, paitsi jos vapautus perustuu neuvoston direktiiviin 2003/49/EY* tai neuvoston direktiiviin 2011/96/EU**;

_____

* Neuvoston direktiivi 2003/49/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, eri jäsenvaltioissa sijaitsevien lähiyhtiöiden välisiin korko- ja rojaltimaksuihin sovellettavasta yhteisestä verotusjärjestelmästä (EUVL L 157, 26.6.2003, s. 49, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj).

** Neuvoston direktiivi 2011/96/EU, annettu 30 päivänä marraskuuta 2011, eri jäsenvaltioissa sijaitseviin emo- ja tytäryhtiöihin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä (EUVL L 345, 29.12.2011, s. 8, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj).”;

(2) korvataan 7 kohdan toinen virke seuraavasti:

”Jäsenvaltiot voivat myös pitää voimassa ja soveltaa olemassa olevaa kansallista veron huojentamista tulon lähteellä koskevaa järjestelmää tämän artiklan 2 kohdan e alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, joissa tehdään tarkistuksia, joiden tarkoituksena on varmistaa kansallisten ja rajatylittävien tilanteiden yhdenvertainen kohtelu Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen IV osaston 2 ja 4 luvun noudattamiseksi.”

7 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

(1) Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2028. Niiden on viipymättä ilmoitettava tästä komissiolle.

Niiden on sovellettava näitä säännöksiä 1 päivästä tammikuuta 2029.

Jäsenvaltioiden on kuitenkin sovellettava 1 artiklan 2 kohdan b–h alakohdan, 3 kohdan c alakohdan ja 5 kohdan, 3 artiklan 2 kohdan ja 5–10 kohdan noudattamisen edellyttämiä säännöksiä 1 päivästä tammikuuta 2037 sekä 4 artiklan 5 kohdan d alakohdan noudattamisen edellyttämiä säännöksiä 1 päivästä tammikuuta 2032.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

(2) Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

8 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

9 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja